

MAGYAR URIASZONYOK LAPJA

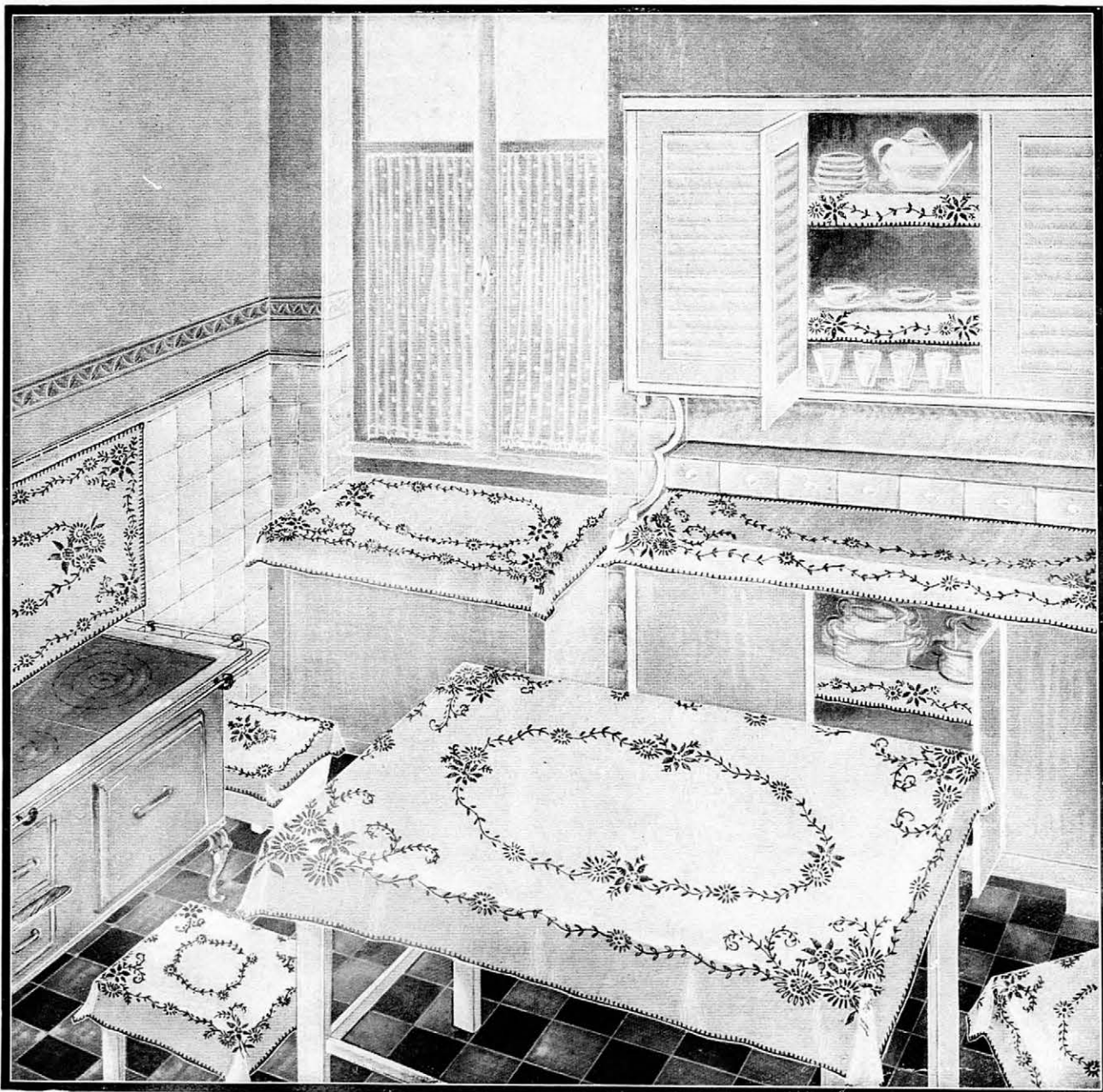
FŐSZERKESZTŐ:
KERTÉSZ BÉLA
XIV. ÉVFOLYAM, 25. SZÁM
BUDAPEST, 1937. SZEPT. 1.
ÁRA 80 FILLÉR

Öfensége
a ghorpadai maharajah
felesége,
a sanduri maharina,
India
Foto: Angeló, Váci-utca 24

MÁSODIK PÁRATLAN KEDVEZMÉNY

LAPUNK KEDVES ELŐFIZETŐINEK

Június hó 1-i számunkban kézimunkaboltunk «ELSŐ PÁRATLAN KEDVEZMÉNYÉVEL», egy 130×130 cm méretű, gyönyörű kézimunkával díszített 4 szalvétás asztalterítővel indította meg akcióját, melynek folytatása ezen MÁSODIK KEDVEZMÉNYÜNK. Az asztalterítőből rövid két hónap alatt több ezer darabot vásároltak meg előfizetőink, ezzel is bizonyosságot téve amellett, hogy akciónk az ő érdekeiket szolgálja. Ezen második akciótunkat nem volt szándékunkban ősz előtt megkezdni, azonban mélyen tisztelt előfizetőink sürgető kívánságának nem állhatunk ellent és programon kívül elkészítettük az itt bemutatott eredeti mintájú, 10 darabból álló garnitúrát egy konyhaberendezésen elhelyezve. Ezzel a színpompás, izléses, finom mintájú konyhatartókkal is minden háziasszonynak örömet szeretnénk szerezni. A konyhatartók nyersszíni kitűnő minőségű, sarú szövésű Molinó-anyagból készültek és színtartó, színes gyöngyfonállal, kézzel vannak hímelve. A garnitúra tíz darabból áll, a következő méreteken:

1 darab asztalterítő, 120×90 cm,	1 darab falyedő, 90×60 cm,
1 darab szekrényterítő 120×60 cm,	2 darab konyhaszekterítő, 55×55 cm,
1 darab fás- vagy szénládaterítő, 100×70 cm,	1 darab szemládaterítő, 45×35 cm és
	3 darab szekrényesik, 100×15 cm.

Ez a 10 darab teljesen készen, kihímelve, mindössze 20 pengőbe kerül

Színes, Indanthren festésű pamutvászonból, ugyanezen mintával, (sárga, kék, lazac-rózsaszín, vagy zöld színekben) ugyanezen 10 darab, teljesen készen, kihímelve, mindössze 23 pengő. Egyszerűbb mintával díszített, szintén 10 darabból álló, Molinó anyagból készült konyhagarnitúra, piros vagy kék színezéssel, 18 pengő. A fentebb jelzett Indanthren festésű színes pamutvászonanyagból, az egyszerűbb mintával, kék vagy piros perlével hímelve, 21 pengő. A konyhagarnitúra ára is beküldhető akár egyösszegben, akár három vagy négy részletben is és amikor a teljes ár befizetést nyert, a rendelt konyhagarnitúrát pontosan házhöz szállítjuk vagy postán portómentesen megküldjük. Ne mulasszák el kedves előfizetőink igénybe venni ezt a páratlan kedvezményt is, mert ennek a folytatódó akciónak az a célja, hogy lapunk előfizetői a legelőszörban szerezhessék be kézimunkaboltunkban összes kézmunkaszükségleteiket.

MAGYAR URIASSZONYOK LAPJA

XIV. ÉVFOLYAM, 25. SZÁM SZÉPIRODALMI, ISMERETTERJESZTŐ ÉS HAZTARTÁSI FOLYÓIRAT BUDAPEST, 1937. SZEPT. 1.
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, VI. KERÜLET, JÓKAI-UTCA 37. SZÁM (BERLINI-TÉR SAROK). — TELEFONSZÁM: 11—12—93.

Megjelenik havonta háromszor: 1-én, 10-én és 20-án.
Postatakarékpénztári csekkzámla 41.490. Előfizetési ár:
Magyarországon és Ausztriában: egész évre 24 P, félévre
12 P, negyedévre 6 pengő. Belgiumban, Franciaországban,
Németországban, Svájcban és Olaszországban: egész
évre 30 pengő, félévre 15 pengő, negyedévre 7 P 50 fill.

FŐSZERKESZTŐ: KERTÉSZ BÉLA
Csehszlovákiában: egész évre 180 csekkorona, félévre
90 csekkorona, negyedévre 50 csekkorona, Romániá-
ban: egész évre 900 lei, félévre 450 lei, negyedévre
250 lei, Angliában és Amerikában: egész évre 40 pengő,
félévre 20 P. Egyes szám ára 80 fill. Előfizetési ára az
ingyenes gyermekrovat melléklettel együtt évi 24 pengő.

A MAGYAR URIASSZONYOK LAPJA KEZIMUNKABOLTJA, BUDAPEST, VI., TERÉZ-KORÚT 6. SZÁM. TELEFON: 12—13—19

Kezdődik...

Mi szezonnak nevezzük, Budapesten őszi lombokra rendezik át a kirakatokat, a kaszárnyákba kis ládával vonulnak be a regruták, tanévnek hívják a pedagógusok s a gyerekek egyszerűen azt mondják: iskola. Valami meghal s valami kezdődik. Ami szeptemberben elmúlik, azt Böcklin festette meg egyszer Münchenben. Ő úgy látta a szeptembert, hogy a Halál fekete paripán vágat végig az aranyló réteken s amerre megy, millió számra hullnak lábai elé a haldokló levelek. Ami ilyenkor kezdődik, azt mi felnőttek alig-alig tudjuk meglesni, mert ez az esemény az ismeretlen gyermek lelkében játszódik le. S a gyerek még nem tudja, hogy szeptemberben mi történik vele. Parányi réműlettel a lelkében veszi észre, hogy táskát szíjaznak a hátára, hóna alá könyveket dugnak, plajbászokkal szerelik fel, irkákat vásárolnak neki s az anyja már hetekkel a beiratás előtt süt, főz, varr, vasal és mos reá. Ellátják valami nagy útra cipővel, kabáttal, ingekkel és jó tanácsokkal, mintha a kis lelket expedícióra küldenék ki a Zaharába, vagy az Északi Sarkra. Kinyitnak előtte egy nagy kaput az iskola épületében, apja kézenfogva vezet feléje a remegő nebulót, aki elfogult s a legszívesebben bőgni szeretne. Hová vezetik őt s ki az a temérdek és tekintélyes férfiú, aki notesszel a kezében várja őt? ... A kisdíák nyelve még nem számolt be arról a szorongásról, amellyel először ült be az elnyűtt padsorokba. Csak pislognak, karbatett kézzel figyelnek, félnek, kíváncsiskodnak és ásítanak. A tudományok napfelkeltét közönyösen fogadják, az ábécét, az egyszerűet, a latint és a történelmet gyanakodva hallgatják, mint egy követelődző idegent, aki meg akarja nevetetni magát velük. Pedig ők a labdázást szeretik, a bújócskát, a strandot, a csónakot s a vítorlásokat, meg a futballt s a meséket, amelyeket lassankint széttép a földrajz, a fizika, a valóság és az évvégi bizonyítvány. Képzeteiket hónapokkal a tanév előtt felizgatják az iskolával, hogy mi minden lesz ott, mennyi sok szép tudomány vár ott reájuk. Egyelőre azt tudják, hogy csak a szünetben lehet ott lármázni. Órák alatt csendben kell ülni s aki a pad alatt megcsípi a szomszédját, azt kiállítják, szégyenszemre és jó sokáig. A féktelen gyerekszív tapogatódzva ismeri meg, hogy mi szabad és mi nem szabad abban a félelmetes nagyvilágban, amelyről a tanító úr azt mondja, hogy élet-nek hívják. Azt hallja, hogy az egész iskola nem más, mint előkészület arra az izgalmas pályára, amelyet királyok, csaták, szabályok, folyók és egyelőre egyre több tankönyv népesít be. S ha a gyerek átnéz a leányokhoz, ott is azt látja, hogy azok is csak szünetben lármázhatnak s hogy ők is készülnek valami nagy mérközésre, amely az iskola után következik. Évről-évre tágasabb lesz szemük előtt a láthatár, felsugárzik Hellasz s elhagyva a Biblia idillikus világát: megjelenik előttük a pogány Róma, isteneivel és cézárával. Kergetőzés közben felvillan előttük egy-egy vers költői sora, elfogja őket a mult varázsa, eltöprengnek angol királyok házasságán, cárok véres kezén, a repülésen, Zrinyi száz aranyán s mindenben, ami ott kint történik az iskola falain kívül. A végén már türelmetlenül topognak egy új kapu előtt, amelyik kivezet az életbe. Olyan kíváncsiak reá s olyan erősen vágnak utána, hogy alig lehet őket kordában tartani bent az iskolában, míger a diploma már ott integet az orruk előtt, mint egy ragyogó menlevél, amelyik a végtelenséget nyitja meg előttük. De amíg így rájönnek az élet jó ízére, addig roppant hosszú az út. Pillanatnyilag a Veni Sancte harangjai zúgnak fülükbe, a nyarat siratják s vannak anyámasszonykatonák, akik az iskola előtt görcsösen kapaszkodnak bele a mama szoknyájába. Kissé megszeppenve barátkoznak egymással kint az udvaron, nyugtalanul hánykolódnak az intézeti vaságyon és az első levelekre oda-odapottyant pocának egy könny. Kezdődik a tanulás...

Írta: Papp Jenő

ANGELO:

A Riviera álarc nélkül

E L Ő S Z Ó

Riviera. Az örök tavasz és mosolygó napfény! Gondtalan gazdagok nemzetközi találkozóhelye. A világ legrészebb ékszereinek és legpompásabb ruháinak állandó díszfelvonulása. Zöld posztón guruló aranyak. Mimózaerdők, parfümfellegek. Száz-ezer pengős luxusautók és milliókat érő jachtok. Örök karnevál és örök muzsika.

Ilyennek látja a tömegfantázia a Rivierát, ilyennek írják le a cikkek tízezrei, ezt olvassuk róla a Baedekerekben.

De valóban így van ez a valóságban?

Az arany komédiájának kárpázatos fényt árasztó kulisszái mögött a l a r c é s f e s t é k n é l k ü l , hogy festenek azok a bizarr és titokzatos nők és férfiak, milliomosok és kalandorok, akiknek együttese a Riviera sajátos karakterét jelenti?

A kipirosított, hamisan ívelt szájak szerelemről hazudnak és a whyski leheletét keverik az örökké tenger szellőjével. A világhírű párizsi szabócégek nagystélyi ruhái alatt kegyetlen, elszánt, de beteg szív dobog, a legújabb frizura-kreációk alatt az agyvelőben emberi gonoszság ül, a valószínűtlenül nagy briliáns gyűrűs ujjak pedig a revolver ravaszán pihennek. A suhanó lány tangók ritmusára az élet haláltáncát lejtik önfeledt odaadással, a Riviera mámorában.

Ennek a riport regénysorozatnak írója Angelo. Éveket töltött a Rivierán, nyitott szemmel, nyitott füllel. Zsebében ott volt a kis notesz, amelyben feljegyzett minden érdekes kis epizódot, impressziót. Az évtizedes hosszú idő alatt sikerült neki felnyitni azokat az ajtókat, melyek mögött ezek a rejtélyes

és a szinte megközelíthetetlen emberek magánéletüket élik.

Eppen ezért ezek az írások a leleplezés őszinte nagy és meggyőző erejével fognak hatni. A kiváló emberismerő, a történeteket és a szereplő embereket a reflektor olyan világításában vonultatja el, amelyek feledhetetlen impressziókat nyújtanak az olvasónak.

A riporter éles szemével, a világhírű fényképész-művész retus nélküli előadásában valóban meg fogjuk tudni, mi van a frakkok és estélyi ruhák mögött és milyenek a valóságban az örökké mosolygó arcok. Európai, amerikai és exotikus, tropusi emberek élete kavargó kaleidoszkopikus valóságban, igaz történetekben.

Azt mondják, a tenger egy csöppjében megtaláljuk az egész tengert. Így találjuk meg a Riviera sűrített világában a leggonoszabb emberi süllyedség mellett a hősöket, a szinte eszményi tisztaságú egyéneket. A jóság és cinikus romlottság cocktailjének megdöbbentő együtteséről alkothat magának átlagos realis képet, aki elolvassa ezt a riport regénysorozatot.

A Rivieráról írt sok fölületes baedekerszerű írás mellett ez a riport regénysorozat is kalauz, amely azonban nem a pálmaligeteket, a játékkaszinókat, a kirándulóhelyeket és luxushoteleket sorolja fel, hanem az emberi lelkek mindennél érdekesebb és rejtélyesebb világába vezet.

E történetek mindegyike valóság. Szereplői ott éltek és élnek Nizzában, Montecarloban, Cannesben, Cagnesben. Ők az irigyelt aranyemberek. Most megfordítjuk a színpadot, melyen eddig az arany és ékszer bűvöletében láttuk őket és a kulisszák oldaláról álarc és festék nélkül a maguk valóságában vonulnak fel!

A Magyar Uriasszonyok Lapja nagy áldozatkészséggel szerezte meg ezt a rendkívül érdekes munkát, melyet az angol, olasz, holland kiadással egyidejűleg visz olvasói elé.

Ugy érezzük, hogy Angelo kiváló írásaiban a megfigyelések, a bennük rejlő abszolút emberi igazságok és az érdekességek izgalmas együttese és újszerűsége olyan értékeket jelent, melyek maradandó élményként fognak élni az olvasó lelkében.

A szerkesztőség

A LOVAGTEREM TITKA

Írta: Nyiry László nyugalmazott vezérkari ezredes

Valódi történet 1916-ból, amely élénk tanubizonyosága annak, hogy a nők, tartozzanak bár az ellenséghez is, mily nagy, áldozatteljes szolgálatokat tettek hazájuknak a «láthatatlan fronton».

Egy magyar-osztrák hadosztályparancsnokság súlyos harcok között vonult vissza csapataival Bukovinában a Kárpátok felé. A völgyekben és hegyvonulatokon még javában dühöngött az ádáz tusa, amely *Brusszilov* tömegtámadásai folytán ott az oroszok javára dőlt el. A bukovinai erdőregetegek már leszállt az éj és az ég sötét kárpitján a Tejút oly szelíd fénnel ragyogott, mint békében. Az alkonyat kődében egy nagy kastély körvonalai bontakoztak ki, majd rövid ügetés után a hold fényében előtűnik tündökölt az ősrégi épület, mint valami régi, mesebeli vár.

— *Ez lesz a parancsnokság tartózkodási helye ma éjszaka,* — szólalt meg tompa hangon a gondoktól agyongyötört vezérkari főnök. A kis lovasesoport mihamar be is vonult a kastély udvarára. A kies, városzerű ódon épület kihaltnak látszott. Az udvar közepén, fehér márványmedencében, szökőkút vize csobogott és gondozott, öntözött virággruppok díszeltek. A lóról szállt tisztek mihamar felmentek a folyosóra, hogy a vezérkari irodát működésbe hozzák. De a főbejárat portája csukva volt. Már-már éppen fel akarták törteni, amikor a folyosó végéről könnyű léptek zaja és ruhasuhogás hallatszott. A tisztek szinte csodálkozva, megbűvölve tekintettek a zaj irányába. De csodálkozásuk nem sokáig tartott, mert pár perc múlva, sudárnövésű, fiatal, szénfekete hajú, ragyogó szépségű nő jelent meg előttük.

— A kastély úrnője vagyok, szívélyesen üdvözlöm az urakat. Sejttem, mi járatban vannak, a kastély rendelkezésükre áll. Férfim is az önök oldalán harcol és így én egyedül lévén itt, csupán a toronyszobára tartok igényt. Kiszolgálásukról azonban saját maguknak kell gondoskodniok, mert személyzetem megszökött.

Ezzel bájosan biccentve fejével, eltávozott, majd egy pillanatra megállva, mintha gondolkodnék, visszafordult és még ezt fűzte hozzá:

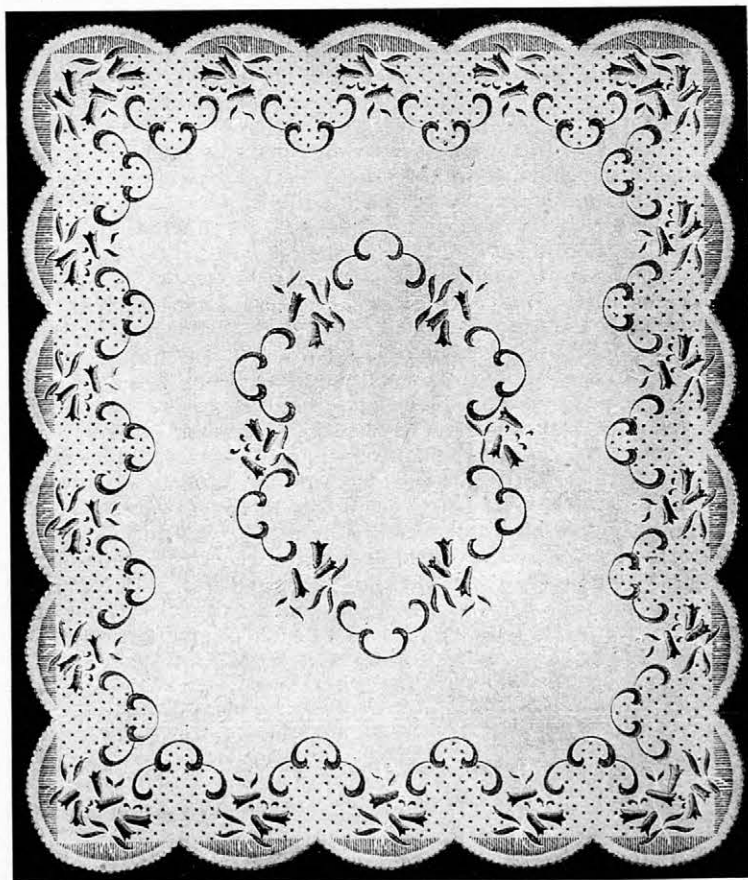
— *Csak még egy kérdést, uraim! Az oroszok előnyomulása merénylet a kultúra ellen. Remélem, idáig nem engedik őket.*

Kijelentésükre, hogy az oroszokat az előttünk fekvő magaslatokon okvetlenül feltartóztatjuk, látszólag megnyugodva távozott.

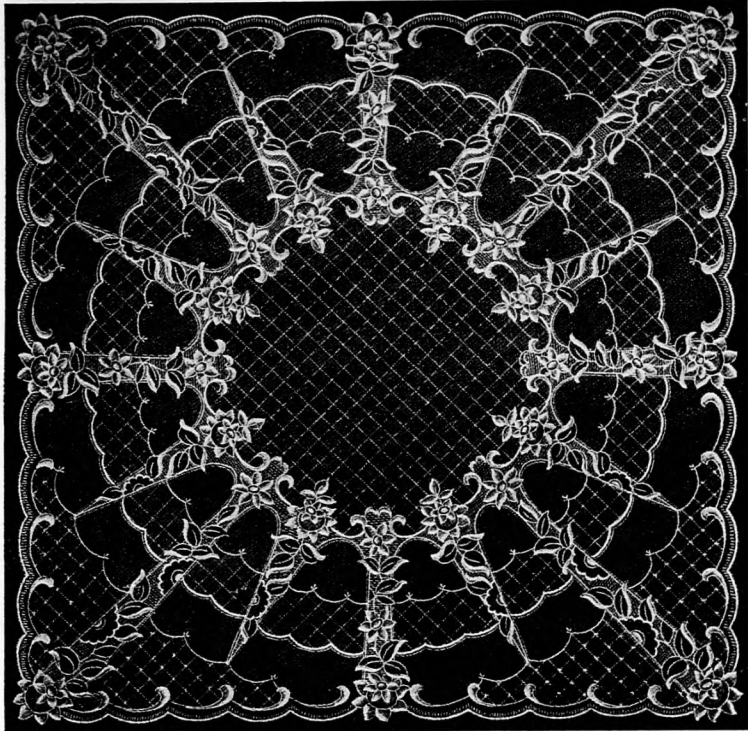
Ezek után a vezérkari irodát a kastély legnagyobb helyiségében, a *lovagteremben* rendezték be, ahonnan nemsokára a telefondrótok röptették a parancsokat és hozták a jelentéseket minden irányból, illetve

mindenünnét. Egy-két óra múlva, úgy éjfél felé, a parancsnokság kiadta másnapra szóló intézkedéseit és a tábornok a lovagteremben rövid megbeszélésre gyűjtötte össze vezérkarát. Furcsa érzés lett urrá rajtunk. A hatalmas, hosszú terem falain függő ősrégi képek, mintha éltek volna. A várkastély urának ősei, mintha gúnyosan mosolygáltak volna reánk. A páncélos lovagok a beözönlő holdsugárban egyre fantasztikusabb formákat öltöttek. Mintha élének és figyeltek volna minket. A terem sarkában felállított régi fegyverek szinte gyűlöletet árasztottak felénk. De a parancsnok megnyugtatóan hűvös szavai, — amelyek itt, az őserdőben fekvő régi kastélyban szinte kísértetiesen hangzottak, — kiverték fejünkől a rossz gondolatokat. Én a vezérkari főnök mellett ültem, szemben egy hatalmas páncélos lovaggal, amelyet az előadás alatt ösztönszerűleg éles szemmel figyeltem. Egyszer csak azt vettem észre, hogy a sisakrostély alól csillogó szemek tekintenek rám. De már nem volt időm egy szót sem szólani, mert a hosszú asztal végén ülő huszárcapitány parancsörtszánk felémelt pisztolycsöve megvillant és a páncélos, a pisztoly durránásával egyidejűleg a földre bukott. Mindnyájan odaugrottunk és legnagyobb megdöbbenésünkre a páncélat alatt egy *lányosarcú* «lovászinast» találtunk átlőtt fejjel. Kiderült, hogy az illető *Fedorowna Wasilia* volt, az orosz vezérkar egy *kémmője*, akinél a saját csapataink hadrendjére vonatkozó feljegyzéseket is megtaláltuk.

Most már nyilvánvaló lett, hogy kelepcebe kerültünk és hogy a

Gyermekkocsitakaró. Leírása kézimunkarovatunkban. Beszerezhető a Magyar Uriasszonyok Lapja Kézimunkaboltjában (Budapest, VI., Teréz-körút 6)

Tülhímzésű terítő. Leírása kézimunkarovatunkban. Beszerezhető a Magyar Uriasszonyok Lapja Kézimunkaboltjában (Budapest, VI., Teréz-körút 6. sz.)

ház úrnője is minden valószínűség szerint «egy húron pendül» a halott leánnyal. A kastélyt átkutatták, de az asszonnynak nyoma veszett.

A háborúban mindenhez hozzá kell szokni és így az ügyeletes tisztet kivéve, aki a lovagteremben maradt, az esemény után mindenki nyugalomra tért. A fiatal tiszt ruhástul dült le egy kerevetre és mihamar álomba szenderült. Egyszer csak, — mint utólag elbeszélte — valami sercegősszerű zöreire ösztönszerűleg felugrott és pisztolyához kapva, a villanyt meggyújtotta. Alaposan körülnézett, de semmi gyanusát nem látott.

— Terringetté! Tán csak nem az előbbi esemény, vagy az elfogyasztott csekély alkohol hatása alatt riadozom, mint egy bakfis —, mormogta magában és újból ledőlt. De most már nem aludt el, hanem minden tárgyat pontosan szemügyre véve, tovább figyelt. Egyszerre döbbenetes rémület ejtette hatalmába. Határozottan látta, hogy az egyik ősi kép szemei, — amely egy mult századbéli osztrák ulánus őrnagyot ábrázolt, pislognak. Dermedten tovább figyelt. Úgy tett, mintha aludna és horkolni kezdett. Alig telt el öt perc, az ulánus őrnagyot ábrázoló kép mozgásba jött és kifordult sarkából. A tiszt szíve a torkában vert és pisztolyával kezében, mozdulatlanul várt. A kép mögül egy kis gnómszerű alak lépett ki és a vezérkari asztal felé sompolygott. Erre a tiszt azonnal rálőtt, de nem találta el és így a kis alak egy fantasztikusan nagy ugrással a kép mögött eltűnt. Az azonnali riadóra ott termelt törzsőrség katonái puskatussal beverték a kép által eltakart titkos ajtót, amely egy csigalépcsőhöz vezetett. A lépcsőn szuronyt szegezve felrohanó katonák egy felső helyiség ajtaja elé értek, ahonnan e percben revolverlövés hallatszott. A betört ajtó mögött döbbenetes látvány tárult szemük elé.

A kis kamrában átlőtt fejvel feküdt a gnómszerű alak, egy inasféle alkalmazott, míg a ház úrnője legnagyobb csodálkozásunkra látszólag nyugodtan nézett ki az ablakpárkányra támaszkodva, az ellenség felé néző ablakon, háttal a belépők felé. Azonnal megragadták. De már nem volt benne élet, megmérgezte magát. Később kisért, hogy miután fényjelekkel a kozákoknak el-

árulta a parancsnokság tartózkodási helyét, az események hatása alatt öngyilkos lett. Egy hét múlva, a folytatólagos visszavonulások alatt tudtuk meg saját kémeink útján, hogy *Maria Krupszkáját*, a ház úrnőjét, az orosz vezérkar egyik leghíresebb kémnőjét, az oroszok katonái díszel temették el a kastély parkjában. Orosz nyelvű sírfelirata ezt tartalmazta:

— *Itt nyugszik Maria Krupszkája, a minden oroszok cárijának hűséges alattvalója. Asszony és hős katona egy személyben.*

Sírjába elkísérte őt *Ivanov* tábornok kozákjainak sortüze, az oroszok rajongó elismerése és ellenfeleinek bámuló tisztelete.

Aranycsenő

Szinaranyból ötvöztek engem,
Mint mély sóhaj, mint halk ima,
mint vallomás, oly lágyan rebben
hangom: a csupa muzsika.

Csendítek úrfelmutatásra,
csengetek csengő rimeket
s csilingelem a nagy világba:
szeressetek, szeressetek.

De, jai, előttem kürt sikongat,
mögöttem lázas nyugtalan
kalapács kong s harangok bonganak

tűzvészt és árvizet felettem.
S ima-szavam, sóhaj-szavam
elvész a süket végtelenben.

Ölbey Irén

Lap egy férfi életéből

Írta: L. P. Hartley
Fordította: K. Lányi Piroska

Sűrű köd feküdt az öböl felett. A révész kunyhója, portra húzott bárkája, a kife-szített háló és Sandersné gyönyörű kis szigete mind-mind eltűnt a leereszkedett ólmos felhők alatt. A vén révész kinevetett, amikor azt mondtam, hogy át akara-kor jutni a szigetre.

— Ugyan, nagyságos úr, még tán az ördög is kinevetne minket... — mondta és szó nélkül faképnél hagyott. Utána-mentem a kunyhóba és a kezébe nyomtam egy bankót.

— Minden körülmények között át kell jutnom... — mondtam és izgatottan lestem a hatást.

Az öreg nem válaszolt mindjárt, hanem előbb nagy körültekintéssel meg-töm-ködté a pipáját, én meg közben arra gondoltam, ha másképpen nem megy, úszva vágok neki a veszedelmes útnak. De erre nem került sor, mert az öreg zsebreagyúrta a bankót és minden to-vábbi vita nélkül vette az evezőlapátot. Átjutottunk a szigetre és én szinte re-pültem Sandersné kastélya felé. Alig vártam már a pillanatot, hogy újra lát-hassam és ordítani tudtam volna két-ségbeseésemben, mert eszembe jutott, hogy holnap el kell utaznom. Testem, lelkem, minden porcikám át volt itatva Yvonne csodálatos lénnyel. A közeli el-válás gondolata szenvedéllé fokozta szerelmemet.

Odaértem a gyönyörű barokk kapuhoz. Csengtettem. A kapu magától megnyílt, bementem... senkisémm állta utamat... keresztülmentem a délszaki növényekkel díszített előcsarnokon, felhaladtam a bi-borszőnyeges márványlépcsőn, már-már ott álltam a szalónya előtt és még egy lélekkel sem találkoztam.

— Furcsa... — gondoltam. — Más-kor minden lépésnél egy cselédbe bot-lik az ember... mi történt ezekkel? Nem gondolkoztam sokat, beléptem a szalónba. Szürkés félhomály volt ide-bent, mintha a külső köd ide is behű-ződött volna, a kandallóban ropogott a tűz, a nyitott zongorán egy kotta he-vert...

Eppen odaléptem, hogy megnézzem mit játszott utoljára Yvonne, amikor neszte-lenül kinyílt mögöttem az ajtó és belé-pett az inas.

— A nagyságos asszony még nincs ké-szen... Pár percnyi türelmet kér... — és mielőtt bármit is kérdezhettem volna, már nem is volt a szobában.

Beledobtam magamat az egyik fotelbe és az asztalon heverő francia folyóirat-tal próbáltam szórakozni, majd türelmet-lenül lecsaptam és azt a csodálatos ké-pet néztem a falon, amelyet pár évvel ezelőtt a híres Lenbach festett Yvonne-ról. A kép gyönyörű, forró és titokzatos volt, mint az élő Yvonne... Az arcán egy vonás húzódott, amelyről nem le-hetett tudni, hogy jószág, gonoszság, bá-nat, vagy szerelemvágy... Valószínűleg a művész is csak lemosolta az előről ezt a kifejezést és ő sem tudta volna meg-fejteni a titkát...

— Yvonne jó és gonosz egyszerre, gyer-mekies és meggondolt, hideg és átha-tóan okos és mégis szentimentális... Yvonne vonz és taszít egyszerre, Yvonne-t csak szeretni vagy gyűlölni lehet... de megenni soha...

Ilyenféléket gondoltam és egyre ma-hóbb türelemmel vártam az asszonyt és éreztem, hogy minden perc pótolhatatlan veszteség, amit nélküle töltök... A nagy fallóra harangkongással ütötte a negyedórákat, már kerek egy órája ültem a fotelben és Yvonne még mindig nincs sehol...

— Ugy látszik, ma nagyon szép akar lenni... — vágyszalagattam magamat és odamentem a zongorához, hogy lejátsz-szam a kottából néhány akkordot.

A dal ismeretlen zeneszerző műve volt, valami idegen nemzet szülőtte lehetett, mert nevét jóformán kimondani sem tudtam. Előbb csak állva ütöttem le egy ujjal a melódiát, majd kedvet kaptam és nekiültem a játéknak. Különös muzsika volt, úgyszólván elejétől végig a sötét tónusú, egyhangú basszus uralkodott, a síró, nevető, forró és türelmetlen meló-dia csak bujkált mögötte, fölötte... Újra, meg újra játszottam a dalt, amely e pillanatban tökéletesen megfelelt for-ró, vágyakozó, türelmetlen hangulatom-nak...

Már két órája vártam... a zongorázást is meguntam... nagy léptekkel fel-alá járkáltam a szobában.

— Ha még öt percig nem jön, csenge-tek az inasnak... — gondoltam és meg-int mintha a gondolatomat találta volna el, belépett az inas:

— A nagyságos asszony késik... Valószí-nűleg csak ebédhez fog lejőnni... méltóztassék addig szórakozni valamivel...

— Szórakozni... szórakozni — szorítot-tam össze a fogamat, hogy rá ne kiá-ltsak mérgemben az inasra... nem volt más hátra, továbbra is fel-alá sétáltam a szobában.

Jó félóra múlva jutott csak eszembe, hogy legokosabb volna beülni a könyv-társzobába. Yvonne említette, hogy né-hány igen érdekes könyve érkezett Pá-rizsból. Megindultam a könyvtárszoba felé, benyitottam... Ebben a pillan-atban lépéseket hallottam mögöttem, kicsit magam sem tudom miért, összerenzen-tem és hátrafordultam... egy magas, sovány, érdekesarcú férfi állt velem szemközt, puha kalapot és viseltes szürke felöltőt viselt, kis táskája volt a ke-zében.

— Kit keres? — kérdeztem.

— Én is azt kérdezhetem, mert tudomá-som szerint mindketten... izé, idegenek vagyunk ebben a házban.

— Én? Én nem vagyok idegen... Sand-ersné öngyásága vendége vagyok, őt várom... különben Kurt Waldeck va-gyok... — mondtam, de nem nyujtot-tam kezét az idegennek, aki még arra sem érdemesített, hogy kalapiját levegye a szobában.

— Olvasni akart? — kérdezte az ide-ge-n. — Hiába, elromlott a világítás... Eppen azért jöttem, hogy megcsinál-jam... reggel óta itt dolgozom... t. i. szerelő vagyok, villanyszerelő... de Sandersné, amint látom, várat magára... no nem baj, tessék csak türelemmel lenni... nem is zavarom tovább... — és köszönés nélkül megindult kifelé. Az ajtóban azonban megállt és visszafor-dult:

— Hja, most jut csak az eszembe... el-felejtettem bemutatkozni, pedig esetleg lehet még önnek is szüksége rám, már-mint szerelőre... Ide teszem le a név-kártyámat... — és anélkül, hogy rám-

Dizgypárna. Leírása kézimunkarovatunkban. Beszerezhető a M. U. L. Kézimunkaboltjában (VI., Teréz-körút 6. sz.)

nézett volna, volna, becsapta maga mögött az ajtót.

Siettem rögtön az asztalhoz, amelyen a névjegyet hagytá, bár el voltam készülve rá, hogy a névjegyen egy semmitmondó nevet találok, mégis érdekelt, hogy ki volt ez a különös modorú ember. Felvettem a névjegyet... megtörtörödtem. A névjegyen ez állt:

«Maurice Sanders». Yvonne férje... A férfi, akinek a nevét viseli, de akit eddig soha senki nem látott, a kastély egyetlen cselédje sem ismeri, legtöbbször azt hiszik, hogy már régen meghalt, akik azoknak olyanok is, akik azt állítják, hogy nem is létező alak. Most egyszerre itt van és ahelyett, hogy bemutatkozna, mint a ház ura, szerelőnek mondja magát... Kíváncsian néztem: Yvonne csodaszép képére, mintha tőle vártam volna megoldást... de Yvonne csak rejtélyesen mosolygott és úgy tűnt, mintha nagy, sötét szemében ijedség ülne... először vettem észre ezt a kifejezést a képen, de az is lehet, hogy csak saját lelkiállapotomat vetítettem ki önkéntelenül az ő arcára.

Furcsa, szorongó érzésemet el akartam űzni s újra leültem a zongorához, de amikor az első akkordot leütöttem, öszszereztem és nem volt kedvem tovább játszani...

— Megkeresem Yvonne-t... — határozottam el és még mielőtt mást gondolhattam volna, kiléptem a folyosóra.

— Talán elaludt fürdés közben szegényke... — és rémület fogott el arra a gondolatra, hogy esetleg meg is fulladhat a kádban. A zeg-zugos folyosó talán sohasem tűnt ilyen hosszúnak, mint most, nem akart vége szakadni, már pedig Yvonne lakosztálya egészen a végén volt... Itt kezdődött a kastély modern része, amelyet egy berlini építész tervezett Yvonne különleges igényeinek megfelelően. Meghitt, bájos kis lakosztály volt ez, csupa vidámság és napfény, ellentétben a kastély többi helyiségeinek zord pompájával. A méltóságteljes termek kítőnően megfelelték Yvonne királynői igényeinek, de pihenni, aludni, gyermek módjára eljátszani csak a modern, színes fészekben szeretett.

Odaértem az ajtajához... Csodálkozva láttam, hogy félig nyitva áll... beléptem a hallba... onnan nyílt a hálószobája. Féltrehúztam a függönyt, amely az ajtót helyettesítette és körülnéztem... A megvetett ágyon össze-vissza heverték a párnák és a sárga selyempaplan lecsúszott a földre... ő nem volt sehol. Most már gondolkodás nélkül benyitottam a fürdőszobába. Meleg, illatos levegő csapta meg az orromat, a küszöbön egy összetört illatszerez üveg cserépei heverték... a márványmedencében már kihűlt a fürdősótól smaragd zöld-színű víz... a szék karfáján egy rózsaszínű selyeming feküdt és úgy hatott ebben az illatos helyiségben, mint valami itt-felejtett hervadt virág...

Yvonne-nak nyoma sem volt... Visszaentem a hálószobába... újból kutatva néztem körül, mintha még mindig nem hinném el, hogy Yvonne nincs itt valahol... Az öltözőasztalra esett a tekintetem... egy papírlap feküdt ott... sietve utánanyúltam:

«Drágám! A sors úgy rendelkezett, hogy itt kellett hagyni mindent, hirtelen, búcsú nélkül... Isten veled... Yvonne.»

A papírlap kiesett a kezemből, igyekeztem összeszedni gondolataimat:

— Ezek a sorok nekem szólnak... az aláírás Yvonne, de az írás mintha... mintha nem az ő kezétől származna! Csak most jöttem rá, hogy valószínűleg nem is ismerem az írását, hiszen ő az összes leveleit parányi írógéppel írta s nem egyszer dicsekedve mondta, hogy tintatartójában mindig kiszóród a tinta... Lehajoltam a levélre, felemeltem újra és újra átolvastam, tanácstalanabb és nyomorultabb talán sohasem voltam, mint ebben a pillanatban...

Most éles csengetésre rezzentem össze... a házteléfono berregett a sarokban... Reszkető kézzel emeltem fel a kagylót: — Nagyságos úr kérem... az ebéd találya van... méltóztassék lefáradni... — Hogy... hogyan... hát a nagyságos asszony odalenn van? — kérdeztem izgatottan.

Nem kaptam feleletet... Tántorgó léptekkel indultam kifelé a szobából... A folyosó félelmetesnek tűnt, a fordulónál mintha ezer rém leskelődött volna... Amikor a sötétből valaki elémlépett, viszszahőköltem...

— Nagyságos úr kérem... Sanders úr az ebédelőben van már... várja önt... — Maga az Collins? — kiáltottam fel megkönnyebbülten és megkértem az inast, hogy jöjjön velem, ő ismeri a legközelebbi utat az ebédelőhöz.

Megindult előttem... én felbátorodva haladtam mögötte. Odaértünk a könyvtárszoba ajtajához, amelyen tudomásom szerint az ebédelőbe lehetett jutni s nem kellett végigmenni a kanyargós folyosón. Az inas elment az ajtó előtt.

— Miért nem megyünk itt be? — kérdeztem csodálkozva.

— Nincs nyitva, — mondta az inas és már ment is tovább.

Beléptünk a sötét szalonba, amely mögött az ebédő teljes fényben ragyogott. Az inas elmaradt mellőlem, határozott léptekkel haladtam tovább egyedül...

A hatalmas tölgyfaasztalon kandelaberek égtek... a damasztabroszon ezüst csillogott, két aranyasztali porcellánnyér és két nemesmetszésű kristály pohár... Virág is volt az asztalon... Yvonne kedvenc virága... bódító illatú, fehér liliom...

Sanders a kandalló előtt állt... az elhamvadó parazsat bámulta. Néhány percig álltam a szoba másik végén és vissza sem fordult, majd hirtelen össze-rezzent, megfordult és jött felém, mosolygott, de kezét nem nyújtott...

— Ah, ön itt van már?... Bocsásson meg, kissé elgondolkoztam... Foglaltan helyet, ezúttal Yvonne helyett be kell érnie az én társasággal. Kicsit beszélgetni fogunk egymással és már előre bocsánatot kérek, ha esetleg beszéd közben kissé rapszodikus lennék...

Nem veheti tőlem rossz néven, hiszen hosszú út van mögöttem... egyenesen Amerikából jöttem és reggel óta igen sokat végeztem. Tíz esztendővel ezelőtt mentem el innét, képzeltel, mennyi munka várt rám... Kedves barátom, ez a mai nap a leszámolás napja... Látom, elsápadt... Ne féljen, önnek nincs is olyan nagy szerepe, mint gondoltam... Egészen kis szerep volt csak a magáé a többi nagy szterek mellett, édes barátom... de parancsoljon egy kis italt... Hogyan? Nem iszik? Pedig Yvonne-nak elég nagy volt az italszámlája...

— Volt? Mi az, hogy volt? — robbant ki belőlem a kérdés.

— Volt... Hát úgy, hogy már kifizet-

tem... De úgy látom, ön nem egészen érti a dolgokat... De már hozzák is az ételt... Nem, Collins, a vendéget kínálja előbb, ma kivételesen megint én vagyok a háziúr...

Remegő kézzel vettem ki néhány falatot, ő bőségesen vett ki a tányérjára, de egyikünk sem nyúlt hozzá. Collins elment és Sanders újra beszélni kezdett: — Igen, nem akarom, hogy sok fejfejtésre legyen... Valószínűleg azt sem tudja, hogy miért hagytam el ezt a házat, a szigetet, az asszonyt és még kevésbé tudja, hogy miért jöttem vissza...

— Jól tette, hogy visszajött... Yvonne még mindig magát szereti, — mondtam bizonytalan hangon, valami homályos ösztönytől vezetve, hogy ezzel a mondással talán segíték szegény asszonyon. — Szeret?! Hehe... és ezt ön mondja nekem... Kissé furcsa helyzet, nem gondolja? Hát igen, egyszer szeretett. Boldogan, egyetértésben éltünk, gondtalanul szórta a vagyont, amelyet a szüleim rámhagytak. Yvonne, kis párizsi indinettekből élnivágó nagyvilági dómává lett mellettem... hamar beletanult az az élet raffinált örömeibe... Két kézzel szórta a pénzt s egy szép napon ott álltunk, hogy nincs semmink... Ekkor a véletlen kezembe adta a jövő kulcsát... Olyan készüléket találtam fel, amely hivatva volt arra, hogy lázba hozza a világot. Európában nem tudtam értékesíteni... a nagyipar érdekeit sértette... Nem volt más választás, elhatároztam, hogy itt hagyom egy időre Yvonnét és kimegyek Amerikába... rövid idő alatt véghezviszem terveimet... vagyont szerzek... kifizetjük az adósságainkat és boldogan élünk tovább. Mielőtt elutaztam volna, még hatalmas összeget hajtottam fel Yvonne számára, az összeg elégséges volt arra, hogy ő szerényen, beosztással akár tíz esztendeig is megélhessen belőle, hiszen a kastély és a sziget, gyönyörűen ugyan, de még mindig a miénk volt. A találmányom híre az összes hitelezőket tökéletesen megnyugtatta.

— Ithagytam Yvonnét, a szerelmes boldogságunkat kettétéptük, hogy majd egyszer folytassuk... Ő elájult, amikor a vonatom elindult s minden akaratomra szükségem volt, hogy ki ne ugorjon a robogó vonatból azért, hogy még egyszer láthassam.

— Nem akarom szaporítani a szót, elég ha annyit mondom, hogy nyolc keserves esztendődtől töltöttem odakint, tervem csak a kilencedikben sikerült és csupán a tizedikben jutottam haza. Betegség, nélkülözés, emberi fufang, gonoszság nem tudott levérni a lábamról, mert mindig Yvonnára gondoltam és csodálatosan szép otthonunkra, amelyet az apám hagyott rám... Hazajöttem... de még mielőtt Yvonnét viszontláttam volna, rohantam a bankba, az uzsorásokhoz... mindazokhoz, aiktól valaha kölcsönt kaptam apám birtokára... Mind csodálkozással fogadtak, az adósság már régen kifizetve, a kastély, a sziget tisztán áll... Yvonne Sanders egy fillérrel sem tartozik, legfeljebb hét végén az elfogyasztott pezsgó árával. Nem értettem a dolgot... A dollárok a zsebemben szinte égtek a testemet, azért hoztam őket haza, hogy a szó szoros értelmében kiváltsam gyönyörű, édes, imádtott feleségemet... és nincs szükség a keservesen keresett pénzre, talán rám sincs szükség... Yvonne boldogult és talán boldog nélkülüm is...

— Napokig kerestem, kutattam, kérde-

zősködtem... mindent megtudtam... A szörnységes lista egyre nőtt, dagadt... Királyi hercegek, filmszínészek, jönevű politikusok és névtelen polgárgyerekek vegyesen szerepeltek rajta... Kedves barátom, maga is csak egy név a többi között... jelentéktelen játékszer, a nagy és értékes játékok között... Hazajöttem és kiderült, hogy ősem kastélyát, földjét az imádók serege szerezte vissza... Igen... ki kell mondanom ezt a szörnységyent... az én számomra..., mert a kastély, a sziget ma is Maurice Sanders nevében áll... Ma reggel hazajöttem és számbavettem mindent... már nincs sok hátra... már csak maga és én vagyunk hátra... Úgy látom nem izlik az étel, talán keljünk is fel... Átmegyünk a könyvtárszobába... hiszen már a délután folyamán is akart odamenni... Felállt... én is gépiesen felálltam. Ő megindult a sötét könyvtárszoba felé... én is követtem... az ajtóban megálltam... önkéntelenül a villanykapcsolót kerestem... csavartam rajta, de továbbra is csak sötét maradt... Most valami különös nesz ütötte meg a fületem... mintha valami csepegett volna...

— Sanders... mi az?... hol van? — Nem kaptam feleletet, de ahogy a szemem hozzászokott a sötétséghez, észrevettem, hogy az íróasztal előtt ül a nagy karosszékből, a feje előrehajol... Most egyszerre valaki félrehúzza az ablak függönyét... és besütött a hold a szobába...

...De ki húzta félre a függönyt? Hiszen Sanders a karosszékből ül most is. És mi az a halk nesz, ami csepegésre hasonlít?...

Most az ablak fölől hallottam Sanders hangját:

— Na most már tudja, mi történt?

— Nem... nem tudom... Nem értem — dadogtam.

— Nem érti? Szerencsétlen... Megölte a feleségemet... Megölte Yvonnét... Hát mit gondol, hát lehet másképpen is leszámolni? Lehet ezt a történetet másképpen is befecsegni?

Most csikordult az ablak kilincse és feltártul a nagy, szárnyas ablak, a szél hatalmas erővel betódult rajta, fellibbenette a függönyök szárnyát, lesepert az íróasztalról minden heverő iratot... Felborzolta a hajamat... végigborzongatta a testemet... Odakünn nagy robajjal zúgott... dühöngött a tenger... A reggeli lusta köd alól dühös elemek szabadultak fel...

Egy pillanatra elsötétült az ablak, mintha egy kiáltást is hallottam volna és odalent nagyot csobbant a tenger... aztán csend lett és az íróasztal fölől, a nagy öblös karosszékből mintha Yvonne hangját hallottam volna, amint sutogta:

— Maurice... szerettelek... miért hagytál magamra...

Nem tudom, hogy csakugyan ő mondta-e, vagy csupán felizgatott képzeletem űzött velem játékot... de ez a néhány szó elégséges volt arra, hogy újra felemelje előttem Yvonne alakját, akit a férje szavai sárba rántottak. Arra gondoltam, hogy talán bennem és a többiekben is csak őt, a távollevőt szerette és kereste, ezért volt a lelke számunkra elérhetetlen és titokzatos... Ostoba, gyenge férfiszívvel, még ma is őt, a bűnös, gyenge, esendő asszonyt siratom és Maurice Sandersre, a tragédia igazi hőseire még az emlékek ködében keresztül is forró gyűlölettel gondolok...

AZ IFJUSÁGNAK BETHLEN KATA

Ezerhétszázban, Bonyhádon született. Nevét egyetlen történetírónk sem említi meg Magyarország hős asszonyai között. Talán azért, mert holt tárgyat, földet, várat, kincset sohasem védett élő ember ellen. Ő az élő, eleven embert védte bánattól, könnytől, testi és lelki fájdalomtól. Védte idejüket, amikor más asszony összetett kézzel azzal töltötte volna idejét, hogy a maga fájdalmát, a maga veszteségét dédelgeti, gondozza.

Csendes, békés volt a munkája és csendes, békés ember volt maga Bethlen Kata is.

Nyolcesztendő volt Kata, amikor édesapja meghalt. A kislány addig nemigen foglalkozott egyéb tanulmányokkal, mint amire a kastély babonás női személyzete a Szentírás sorából tanította. De apja halála után Köleséri Sámuel doktor, aki a grófot utolsó betegségében kezelte többször, eljárt házukba és nagyon megszerette a csendes, tágranyított szemmel figyelő kis gyereket. Elvitte magával a faluba, ha a betegeket ment látogatni és sok mindenféle komoly dologról beszélt a kislánynak, amit az akkor még meg sem érthetett.

Kata csak figyelt, keveset kérdezett, csendes, hallgatag gyerek volt, aki hallgatott akkor is, amikor imádott atyja helyét új férj foglalta el a családban: báró Haller István.

Báró Haller Istvánnak első házasságából származott fia, báró Haller László. Ehhez a Lászlóhoz akarta édesanyja hozzáadni Katát, mikor ez tizenhétéves lett.

Kata mérhetetlenül szomorú volt, hiszen akkor ő már szerelmes volt egy budai hál óta Teley József grófba, aki korának egyik legműveltebb embere volt.

A fiatal lány mindent elkövetett, hogy Haller Lászlóval való házassága alól kibújjon. Hivatkozott arra, hogy mint református, nem illik össze a katolikus Haller báróval. Haladékot kért, de semmi sem használt. Végre nagy megkönnyebbülésére értesült Mártonffy György püspök rendeletéről, mely arról szólt, hogy egyházi átokkal sújtja azt, aki a református Bethlen Katát összeadja a katolikus Haller Lászlóval. Kata most már nyugodt volt.

Egy éjszaka aztán valaki sürgetőleg kopogott hálószobájának ajtaján. És még mielőtt a fiatal lány magához térhetett volna első álmából, anyja lépett a szobába. Nem beszélt sokat, nem magyarázkodott, csak rászólt a leányára, hogy azonnal öltözzék fel.

Kata nem értette a dolgot és tudta, hogy hiába kérdez, úgysem kap feleletet.

Azután tíz perc múlva a fehéregyházi kastély vendégszobájában meg volt mindenre a felelet.

Zivataros ítéletidő volt azon az éjszakán és a fehéregyházi kastély kapuján egy zarandok barát kért bebocsátást. Ennek a kolduló barát-nak nem volt tudomása Mártonffy György rendelkezéséről és így őt használták fel báró Hallerné és a vőlegény, hogy éjnek idején két cselédhöz előléptetett tanu jelenlétében megtartsák az esküvőt.

Katára nehéz három esztendő következett. Haller László nem volt rossz ember, de végtelenül gyenge és mögötte állt az egész családja, akik valamennyien tanácsot adtak, miképpen törje be a fiatalasszonyt, aki annyira húzódozott ettől a házasságtól.

Az első esztendő végén iker fiúgyermekai születtek Katának, Pál és Sámuel. Ez végképpen megbékítette volna a fiatalasszonyt sorsával, ha a Haller-család nem erőszakoskodott volna azzal, hogy térjen át az ő hitükre, de ebbe Kata semmiképpen sem akart beleegyezni.

A harmadik év végén, néhány nappal, mielőtt harmadik gyermeke, a kis Borhála megszületett volna, Haller László, az egész országban tomboló pestisjárványban megbetegedett és néhány nap múlva meghalt.

A fiatalasszony örökös rettegésben élt, de nem panaszkodott és nem sírt. Talán azért nem sírt, mert tudta, hogy nincs aki megvigasztalja. Hát okosan, úgyesen fordított egyet a dolgon, azzal erősítette magát, hogy ő vigasztalt, ő bátorított. Ő segített és törölt le könnyeket.

Nagy, vaskos könyveket hozott, melyekből megtanulta a különböző nyavalyák gyógyítását. Akkortájt óriási volt az orvoshiány Erdélyben és ha valamely nagy úr, vagy családjának valamelyik tagja megbetegedett és a diplomás orvost a beteg ágyához hozatta, akkor sok napi járásnyi falvak meg kisvárosok maradtak egészen orvosi segítség nélkül.

Kata bátran, minden félelem nélkül járt a legnagyobb ragályok közepette. Gyógyított, vigasztalt, tanácsokkal látta el az anyákat. Megtiltotta, hogy az ő birtokán cigányok által készített horoggal halásszák ki a fulladásos gyerekek torkából a mandulát. Ő maga készítette el ehhez finom, tiszta drótból a horgot és a kést is maga tisztította meg, amivel aztán a mandulákat kimetszették. Felment Budára, csupán azért, hogy a Clarissa-nővérektől eltanulja a szemkezeléseket.

Mikor hazajött és az öregebb emberek szeméről egymásután tüntette el a vakság hályogát, hegyes, éles tüvel kitesztíván az elszürkült lencsét, akkor már valósággal úgy néztek rá, mint egy csodatevő szentre.

Három évig volt Katalin özvegy és akkor újra összetalálkozott Teley József gróffal, akinek most már felesége lett. Végtelenül nagy volt boldogságuk, mikor három egymásután esztendőben megérkezett három gyermekük.

Aztán még mielőtt ráérhettek volna, hogy csendes elbékéltéssel örvendezzenek családi boldogságuknak, a három kisgyermek egymásután elpusztult ugyanabban a vörheny-járványban.

Teley József gróf, aki imádta családját, nem tudta túlélni három kisgyermekének elvesztését és igen rövid idő után újra egyedül hagyta Katát. Most még sokkal inkább egyedül volt, mint mielőtt összetalálkozott, hiszen most már Kata ismerte a boldogságot. azután a Haller-család újr és az eddiginél sürgetőbben követelte az első házasságából való gyermekeket.

Mikor a család által megmozgatott bécsi Polizei Hofstellé-től kiküldött két szakasz katona megjelent a kastély bejáratánál, hogy erőszakkal elvigyék anyjuktól a gyerekeket, addigra Kata már egészen könnytelenül, mosolyogva öltöztette fel kicsinyeit és adta át őket a szakaszt vezénylő őrnagynak, csak hogy a gyerekek meg ne rémüljenek a hangos sírástól.

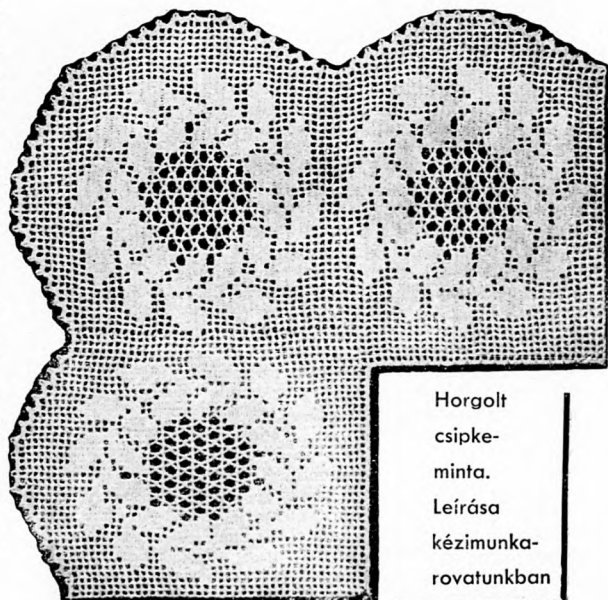
Sírni pedig azután sem látta őt senki.

Kata tudta, hogy így megfosztva mindentől, az életben csupán két út áll nyitva számára, vagy a teljes elnyugvás, béke, halál, vagy egy olyan munka, mely hangos szóval követeli szívének minden kifogyhatatlan melegét.

Az utóbbit választotta. Dolgozott és megnyugodott. Szeretett és nem maradt egyedül. És talán kevesen tudják, hogy Magyarország Erdélyből Bethlen Katától indult el útjára a betegtorjú gyerekek műtéttel való megmentése és a hályog által vakságban szenvedők szemévilágának visszaadása.

Nem volt harcos ember, csak gyógyítási tudott.

Szeben Klára

Horgolt
csipke-
minta.
Leírása
kézimunka-
rovatunkban

Előadás joga a Magyar Uriasszonyok Lapjánál szerezhető meg

AZ UTOLSÓ KALAND

SZINJÁTEK EGY FELVONÁSBAN * IRTA: VÁNDOR KÁLMÁN

SZEREPLŐK:

A nagy művész — — — — —

A barátnője — — — — —

Az ismeretlen fiatalember — — — — —

Történik: Egy nyári estén egy vidéki villa kertjében.

Mikor a függöny felmegy, gyönyörű őszi pompában illatozó kert, oldalt a villa bejárata, hátul kerítés és azon átlátni a kis vidéki város virágos villasorát. A kertben ketten ülnek. A nagy művész, negyvenes, de harmincasnak is alig látszó szép asszony és a barátnője, aki szintén negyvenes, de őszülő hajával, egyszerűségével csak jószágos mama.

MŰVESZNŐ (a kerítésen túl a várost nézi): Istenem, mennyit fejlődött ez a város, amikor legutóbb erre jártam, itt még végig szántóföldek voltak!

BARÁTNŐ: Olyan régen jártál erre?

MŰVESZNŐ: Bizony — azóta a tájékon sem voltam. (Más hangon.) Milyen kedves jó ember az urad! Látod, ha ő is ilyen lett volna, az enyém —

BARÁTNŐ: Hagyd, Mária!

MŰVESZNŐ: Talán én is itt maradtam volna!

BARÁTNŐ (csendes rezignációval): És most, mint én — te is öreg asszony lennél!

MŰVESZNŐ: Öreg, öreg! Nem vagy te öreg! Csak hát úgy-e, ez az — öltözködés. Fiatalosabban kell!

BARÁTNŐ (felnevet): Fiatalosabban! Mit szólna a jogász fiam, ha derékig dekoltálva foxtrottoznék!

MŰVESZNŐ (megdöbbenve): Anna! A te fiad már jogász?

BARÁTNŐ: Bizony, jogász!

MŰVESZNŐ (megrendülten): Istenem... (a feje lehajlik).

BARÁTNŐ: No de Mária! Hát mi van ezen ilyen megrendítő?

MŰVESZNŐ (ránéz, kérve): Anna!

BARÁTNŐ: Tessék, szívem?

MŰVESZNŐ (megfogja a kezét, halkán): Mit tudsz a fiamról?

BARÁTNŐ (zavartan ránéz): A — fiadról?

MŰVESZNŐ: Mi lett velük? Az urammal! Él még?

BARÁTNŐ (csendesen): Meghalt. Amerikában. Odaköltözött a válás után.

MŰVESZNŐ (Meghatottan): Meghalt... (ránéz, félve.) És a — fiam?

BARÁTNŐ: Él, Mária...

MŰVESZNŐ: Él... Nagy már?...

BARÁTNŐ: Hagyjuk ezt, szívem! Izgat téged!

MŰVESZNŐ: Nem, nem, ne hagyjuk! Beszélj róla!

BARÁTNŐ: Derék fiú! Karcsú, nyúlánk, szép fiatalember! Rád hasonlít.

MŰVESZNŐ (boldogan): Rám? Azt mondod, rám? Igazán? Mi a neve?

BARÁTNŐ: Emil.

MŰVESZNŐ: És mondd, mondd! Hol él?

BARÁTNŐ (zavartan): Hogy hol él?

MŰVESZNŐ: Igen! Ő is Amerikában?

BARÁTNŐ (felszabadultan): Igen, igen, Amerikában!

MŰVESZNŐ (izgatottan): Anna! Edes! Úgy szeretném látni! Úgy feljött most minden bennem! Ha csak egy percre is, úgy szeretném látni a fiamat! Nincs fénykép?

BARÁTNŐ (küzködve): Kérlek, Mária! Hallgass rám! Hidd el, hogy most jobb ha hagyod! Miért izgatnál fel magadat!

MŰVESZNŐ: Nem, nem! Látni akarom!

BARÁTNŐ: Mindkettőtöknek jobb lesz! Te is fiatal vagy még, ragyogsz, ünnepelek! És a fiúnak is jobb talán, ha így marad!

MŰVESZNŐ (könyörögve): Anna! A fényképét legalább!

BARÁTNŐ (kis szünet után csendesén): Hozom, Mária... (lassan bemegy a villába).

MŰVESZNŐ (feláll, a két szemét behúnyja, tele vágygal súgja): A — fiam...

(Ebben a pillanatban a kerítésen kívül egy fiatalember tűnik fel, amint meglátja a művésznőt, egyetlen mozdulattal átlobogja magát a kerítésen).

MŰVESZNŐ (a dobbanásra riadtan): Ki az? (ijedten odafordul).

FIATALEMBER (idegszerű, angolos kiejtéssel): Pardon! Bocsánat!

MŰVESZNŐ: Mit akar ön itt?

FIATALEMBER: Szép lédi! Nem megijedni! Eén nem akar semmi rosszat!

MŰVESZNŐ: Aki jószándékkal akar e ház lakóival beszélni, bejöhét az ajtón is!

FIATALEMBER: Lédi! Én önnel szeretnék beszélni!

MŰVESZNŐ (csodálkozva): Velem?

FIATALEMBER: Jesz! Szép lédi!

MŰVESZNŐ (végignézi): Én nem ismerem önt! Sohasem láttam! Mit akar, kérem?

FIATALEMBER (gyorsan féltérde ereszkedik): Eén — szeretem magát!

MŰVESZNŐ: Megörült?

FIATALEMBER: Jesz! Megörült! A szépségétől örült meg!

MŰVESZNŐ (idegesen): Keljen fel kérem és távozzék!

FIATALEMBER: Eén két hét óta követem magát!

MŰVESZNŐ: Hallatlan!

FIATALEMBER: Két hét óta követem. Lédi één szeretem magát!

MŰVESZNŐ (idegesen): Nem érti kérem, hogy sért, amit mond! Végre is kicsoda maga?

Tessék elhinni, hogy:

Az élet soha nem fogja megcsalni azt az embert, aki mindig el van készülve arra, hogy valami kellemetlenség éri.

*

A siker több embert ölt meg, mint a golyó.

*

Az idő olyan, mint a sav: még a jeggyűrűnek is lemarja a fényét.

*

Aki kevésre vágyik, annak szerencséje lehet, hogy el is éri.

*

Sok férfi, aki felmerészkedett Hymen hajójára, utólag azért sóhajtózik, bár-csak elkéste volna a csatlakozást.

*

A legnagyobb életbölcsetség így hangzik: reméld a legjobbat, légy elkészülve a legrosszabbra és mindent végy úgy, ahogy jön.

*

Sokan szeretnék kinyomozni a feltűnően sok válás igazi okát. Pedig csak egy bizonyos és megcáfolhatatlan: a sok válásnak a sok házasságkötés az oka.

*

A pesszimista mérgeződik, hogy a rózsának tövise is van. Az optimista viszont örül, hogy a tövises ágakon rózsák nyílnak és illatoznak.

*

Az élet szép és csúnya, jó és rossz, nap-sugaras és felhős. Minden attól függ: ki, honnan és mikor nézi?

*

Kevés ember bírja meghallgatni az igazságot. De még kisebb azoknak a száma, akik ki is merik mondani az igazságot.

AZ „ERŐSEBB” NEM

(Bizony, első pillantásra nem igen döntendő el, hogy a házasságban ki képviseli az „erősebb” nemet: a férje vagy a feleség? Népiesen úgyszólván mondhatnók, hogy „ki viseli a nadrágot”? Sokszor megtéveszt a külső látszat és a beképzeltség. Ha azonban valóban tudni akarják a házastársak, hogy kettőjük közül melyik az erősebb, tessék végigcsinálni az alábbi próbát.)

Kettőjük közül erősebb

... A FÉRJ, ha meg tudja értetni, hogy az új kalap nagyon drága és ha a feleség valóban el is megy a divatszalonba, hogy olcsóbb kalapra cserélje ki.

... A NŐ,

ha eléri, hogy a férj a hivatal után azonnal hazajön és pedig olymódon, hogy a győzelem után a főnök úr — állítólag — nem követeli meg a férjét, hogy minden este legalább három különórát dolgozzék.

... A FÉRJ, ha meggyőzi feleségét, hogy tévesek politikai és irodalmi nézetei, bár azokat legjobb barátjaitól és a felületesen végigolvasott újságokból szerezte.

... A NŐ,

ha ráveszi a férjét, hogy egyék spenótot, amit pedig ki nem állhat, ha megmagyarázza neki, hogy a spenót rendkívül tápláló és hogy csak beképzeltség részéről a spenóttal szemben érzett gyűlölet.

... A FÉRJ, ha sikerül feleségét visszatartania attól, hogy iratait összezavarja, amikor rendet csinál a dolgozószobában és ha a feleség valóban belátja, hogy ezekre az iratokra neki, abban a sorrendben van szüksége, ahogy az asztalon hagyta.

... A NŐ,

ha rá tudja bírni férjét, hogy elkísérje bevásárló útján és a sok csomagot segít is vinni, de nem engedi meg, hogy taxiba üljenek, mert a villamos úgyszólván és jelentéktelenül olcsóbb.

... A FÉRJ, ha szórakozásaiknál néha-néha a saját kívánságát is érvényesíteni bírja és együtt mennek el a sportversenyre, amikor pedig az asszony színházba vágyik és végigjárják a múzeumot, pedig az asszony a korszóra szeretne menni új ruhájában.

... A NŐ,

ha eléri, hogy a férj magával viszi az esernyőt, mert esőre áll az idő és főként, ha az esernyőt este haza is hozza.

FIATALEMBER: Valaki, aki jött messziről és gondolta, csak pénzt hagyja régi hazában! És elvesztette ott a — szíve!

MŰVESZNŐ: Kezd mulatságos lenni a térdelésével! Keljen fel, kérem!

FIATALEMBER: Nem addig, míg lédi nem mond, hogy — megbocsátott!

MŰVESZNŐ: Keljen fel, mert neveltségessé válik!

FIATALEMBER: Lédi megbocsát?

MŰVESZNŐ (*elneveti magát*): Megbocsátok.

FIATALEMBER (*felugrik, boldogan*): Köszönöm!

MŰVESZNŐ: Igy. Dehát az Istenért, mivel sikerült magát ilyen kellemetlen mértékben meghódítanom?

FIATALEMBER: Lédi, nem látta engem! De én látta minden nap! Lédi játszott fenn a színpadon, én ültem lenn a nézőtér. Első sor, bal, negyedik szék! És lédi kapja két hét óta minden este egy csokor virág, piros róza!

MŰVESZNŐ (*meglepetten*): Csak nem maga? Hát maga az az ismeretlen lovag?

FIATALEMBER: Eén! Miért mosolyogja lédi?

MŰVESZNŐ: Mondja, — hány éves maga?

FIATALEMBER (*büszkén*): Huszonegy!

MŰVESZNŐ: Bocsásson meg! Azt hittem most fog maturálni! Erre mifelénk a tizen-nyolc évesek szoktak — így szerelmesek lenni!

FIATALEMBER: Az één hazámban lédi, ember nem tréfál szóval! Ha mondja, één szeretem, akkor az úgy van!

BARÁTNŐ (*a villa bejáratánál megjelenik, megdöbbenve kapja szájához a kezét*).

MŰVESZNŐ (*kacagva*): Tudja, hogy maga egészen kedves fiú, ezzel a csacsi szerelemmel!

FIATALEMBER (*szerelmesen elkapja a kezét*): Eén meghalok, ha elküldi magát! BARÁTNŐ (*figyelmeztetőül elköhinti magát és visszahúzódik a házába*).

MŰVESZNŐ (*íjedten*): Látja! Még kompromittál! Menjén gyorsan!

FIATALEMBER: Elbűjök! (*Egy bokor mögé bujlik*).

MŰVESZNŐ: Meglátja, kellemetlenséget fog csinálni nekem! (*Idegesen a ház felé fordulva*): Te vagy itt, Anna?

BARÁTNŐ (*kilép, nagyon komoly*).

MŰVESZNŐ: Az Istenért, csak nem történt valami?

BARÁTNŐ (*megfogja a kezét, nagyon nehezen*): Mária! Tudod, hogy ki volt ez a fiatal-ember?

MŰVESZNŐ (*zavart nevetéssel*): Igazán nem — az előbb úgy-e, a kerítésem — én igazán most láttam először.

BARÁTNŐ: Mert ez a fiatalember — (*átnyújtja a fényképet*).

MŰVESZNŐ (*elkapja, a szemé nagyra tágul, kitörve*): A fiam! (*nagy sünet*).

BARÁTNŐ: Igen, Mária...

MŰVESZNŐ: A fiam! (*Hirtelen a bokor felé fordul*).

BARÁTNŐ (*íjedten megkapja*): Mária! Nem szabad megmondanod!

MŰVESZNŐ: Nem szabad?

BARÁTNŐ: Gyere be! A házba! Mindent megmagyarázok!

MŰVESZNŐ: Dehát — Anna! Csak nem akartod azt mondani, hogy a fiamat, most, amikor megtaláltam...

BARÁTNŐ: Jobb, ha előbb mi beszélünk vele! Hallgass rám!

MŰVESZNŐ (*kitörve*): De én akarok! Én! Hallani akarom, amikor az ajkán kitör a kiáltás: édesanyám!

BARÁTNŐ: Hallgass rám!

MŰVESZNŐ (*hevesen*): Nem! Most az egyszer nem! Én akarom neki megmondani!

BARÁTNŐ (*utána nyúl*): Mária!

MŰVESZNŐ (*kitépi magát a kezéből*).

BARÁTNŐ (*egy tehetetlen mozdulattal lehajítja a fejét, aztán visszamegy a házába*).

FIATALEMBER (*abban a pillanatban ragyogó arccal kiugrik a bokor mögül és tele szerelemmel, hévvel a kezéretapad*).

MŰVESZNŐ (*meghatottan*): Node még meddig akarja a kezemet csókolni. Édes fiam!

FIATALEMBER (*hevesen*): Amíg élek!

MŰVESZNŐ (*könnyes mosollyal*): Szóval én vagyok az — első szerelme...?

FIATALEMBER: És az utolsó! Lédi! Eén megkérem magát, legyen a — feleségem!

MŰVESZNŐ (*kitörve*): Fiam! Kisfiam! Feleségül akar venni?

FIATALEMBER: Miért mondja, „kis fiam”. Én nem vagyok már gyermek!

MŰVESZNŐ: Nem, nem! Felnőtt, komoly férfi! Nem akartam megbántani! (*kezét nyújtja*).

FIATALEMBER (*elkapja*): Köszönöm!

MŰVESZNŐ: De látja, ez nálunk kicsit szokatlan! Nem is tudok magáról semmit!

FIATALEMBER: Kérdezzen, lédi!

MŰVESZNŐ: A szülei! Az édesapja!

FIATALEMBER (*csendesesen*): Meghalt.

MŰVESZNŐ: Szerette? Nagyon?

FIATALEMBER: Ha élne, most ő lenne itt és mondaná: lédi, ez az én fiam, szeresse nagyon!

MŰVESZNŐ: Bizonyos benne, hogy — ezt mondaná?

FIATALEMBER: Bizonyos! A legjobb ember volt a világon!

MŰVESZNŐ (*súgva*): A legjobb ember... És az — édesanyja?

FIATALEMBER: Az édesanyám is meghalt!

MŰVESZNŐ (*felriadva*): Ki mondta ezt magának?

FIATALEMBER: Az édesapám!

MŰVESZNŐ: Az édesapja?

FIATALEMBER: Eén már nem ismertem az édesanyámat. Egy éves voltam, mikor meghalt.

MŰVESZNŐ (*remegve*): És — és mit mondott magának az édesapja az édesanyjáról?

FIATALEMBER: Hogy jó asszony volt, nagyon jó asszony!

MŰVESZNŐ: Az édesapja mondta ezt?

FIATALEMBER: Jesz, lédi! Az édesapám! Otthon, este, mikor lefekszem, szoktam

odaállítani magam elé az édes anyám képét és mondani: jó éjszakát, édesanyám! Gud neit!

MŰVÉSZNŐ (*kitörve*): Fiam! s ha most jönne valaki, egy asszony és azt mondaná, fiam, az anyád nem halt meg! Ha azt mondaná, rossz voltam, elhagytalak, hagytam, hogy elvigyenek tőlem! De mindent megbántam, bocsáss meg, szeress engem! Mit mondana neki?

FIATALEMBER (*mosolyogva a fejét rázza*): Az nem lehet! Az één édes anyám nem ilyen asszony volt! Azt mondanám: lédi! Maga nem az één édesanyám! één édesanyám egy — szent volt!

MŰVÉSZNŐ: Szent?

FIATALEMBER: Jesz! Kétszer adta nekem az életet és mikor másodszor adta a — magáét adta!

MŰVÉSZNŐ (*halkan*): A — magáét?

FIATALEMBER: Jesz. Húsz éve, pontosan húsz! Két ember szállt fel az óceánjáró fedélzetére. Az édes apám, az édes anyám. És anyám ölében ültem één. Óceánjáró szelte a tengert, fedélzetén jókedvű emberek, lédis, dzsentlmens. Orceszter játszott, tánc. Ott volt az édes apám, édes anyám! Öt perc hiányzott éjfélt, tizenkettő. (*Egyre jobban izgalomba jöve, drámaian*): Egyszerre irtózatossan recsenés! Lédis és dzsentlmens felugráltak. Kapitén kiált, nyugalom! Matróz kiáltanak: jéghegy, jéghegy! Következő pillanat hajó kettéválik, rohan a víz, a tenger! Táncolók vízben fuldokolnak, mentőcsónakok, emberek kapaszkodják, egy ember a hajóroncsra kiáltja: Mária, Mária! Az édes apám! Kiáltják: ugorja le, ugorja le! Édesapám leugorja! A hajó — eltűnik... Lédis, dzsentlmens csónakokban magukat reszkette összehúznak! Sötét éjszaka, hideg! (*szünet.*) És tiz lépés — kint a tengeren — a habokból kinyúlik két asszonyi kar. S a két kézben — fenn a hullámok felett — egy gyermek. Eén... Halott asszony, az édes anyám — két keze között...

(*Egy pillanattig mély csend.*)

MŰVÉSZNŐ (*szólanul megtántorodik*).

FIATALEMBER (*riadtan*): Lédi! (*odaugrik, megkapja*): Megbocsát, én nem gondolta, hogy —

MŰVÉSZNŐ (*összeszedve magát*): Semmi, semmi!

FIATALEMBER: Én jöttem csak, hogy megkérjem, legyen a feleségem!

MŰVÉSZNŐ (*végigsimítja a homlokát, most nagyon komoly*): Igen, fiatal barátom. De én arra kérem, képzeljen el most engem úgy, mint az édesanyját. Őszülő hajjal, tisztos, egyszerű ruhában, az ujjamon egy jeggyűrűvel. Az édesanyja most negyvenkétéves lenne. És én is pontosan — annyi vagyok...

FIATALEMBER: De lédi, én —

MŰVÉSZNŐ (*határozottan*): Nem! Erről többé nem beszélünk! (*Az ujjáról lehúzza egy gyűrűt*): Brillians! Fogja meg!

FIATALEMBER (*értetlenül átveszi*).

MŰVÉSZNŐ: Tavaly kaptam a — jubileumom. Maga most az első vonattal vissza fog utazni Budapestre. Bemegy az ékszerészhez és eladja. Az árán vásároljon egy arany babékoszorút, aztán csomagoljon össze, üljön hajóra és menjen haza Amerikába. És amikor az Óceánra ér oda, ahol az édesanyja két karja kinyúlt a habokból —

BARÁTNO (*kilép, csendesen megáll*).

MŰVÉSZNŐ: — ott fogja meg azt az aranykoszorút és vesse a tengerbe. (*Szünet*). Mondja meg az édesanyjának, hogy — én küldöttem!

FIATALEMBER (*kitörve*): Lédi! (*letérdel, megcsókolja a kezét*).

MŰVÉSZNŐ (*határozottan*): És most — menjen! Jó éjszakát!

FIATALEMBER (*megrendülten, halkan*): Jó éjszakát! (*csendesesen elmegy*).

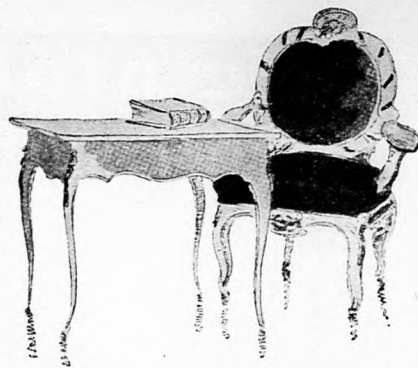
MŰVÉSZNŐ (*mozdulatlanul, szenvedve néz utána*).

BARÁTNO (*halkan*): Mária!

MŰVÉSZNŐ (*összerezzen, Anna felé fordul, fázósan megdiderog*): Hűvös van Anna... Menjünk a házba!

És csendesen megindul a villa felé...

F ü g g ö n y .

Fontos a jó „visszavágás”

1.

Ernst Haeckel, a világhírű természettudós, az egyik természettudományi kongresszuson, amit Berlinben tartottak, egy középiskolai tanár mellé került, aki a tudós minden megállapítását azonnal kritizálni kezdte és megcáfolni akarta. Haeckel látható érdeklődéssel kísérte és figyelte ellenfelének mondatait és megpróbálta, hogy szakszerű érveléssel törje szét okvetetlenkedését. A tanár azonban valamivel többet is ivott, mint amennyit szabad lett volna, egyre hevesebb lett és végül már gorombáskodni kezdett.

— Professzor úr, — mondta pökhendi, de energikusnak látszani akaró módon, — egyáltalán nem kell önnek büszkének lennie tudományos ismereteinek mennyiségére. Ha ugyanis valaki össze akarná írni, hogy mennyi mindent nem tud ön, nagyon-nagyon vastag kötet lenne belőle. — Valóban így van, — bólintott Haeckel és jószágon mosolygott. — Ha azonban, kedves doktor úr, valaki azt akarja észzeírni, amit ön, legalább is a saját beismerése és itteni kijelentései szerint, valóban tud, avval mindössze egy nagyon-nagyon vékony füzetecskét lehetne megtölteni.

2.

X. karigazgató barátságos viszonyban volt dr. L. orvossal, a nagytekinélyű tudóssal, akinek azonban volt egy gyöngéje: rengeteg ki nem adott zenealkotás szerénykedett íróasztala belsejében. Az orvosnak 50. születése napján barátai és tisztelői nagy örömet akartak szerezni és felkérték a muzsikust, hogy az orvos felesége által «kicsent» kéziratokból válogasson ki egyet-kettőt és tanítsa be. Az egyik hangversenyteremben, meglehetősen vegyes műsorral rendezték a születésnapját. Az ünnepelt nagyon meglepődött, amikor saját szerzeményeit hallhatta, az eredmény azonban mégis más volt, mint amit a karigazgató várt.

— Kedves barátom, határtalanul örülök, — mondta a professzor, amikor a zene-teremben átölelte a karigazgatót, — de sokkal helyesebb és kevesebb lett volna, ha a dolgot előadás előtt megbeszéléd velem... Különösen a második strófát! Hiszen valóságos galopp volt, amit te csináltál belőle! Pedig én ezt egész csöndes és vontatott tempóban gondoltam el...

A karigazgató ingerült lett, de aztán nevetve így szólt:

— Kedves doktorkám, a dalnak éppen ebbe a részébe egyáltalán nem tűröm, hogy beleszólj! Vedd tudomásul ugyanis, hogy mi ezt már nagyon sokszor adtuk elő pontosan abban a tempóban, mint ma este. Igenis, nagyon sokszor, és pedig már azelőtt, mielőtt te komponáltad volna!

Szent Gellért szobra

Még utóbb örökölni fogok!

Alaszkában aranyat ástam, Newyorkban kazánt fűtöttem, Párizsban cipőt pucoltam, most Londonban vagyok és azt csinálom, hogy nem csinálok semmit. Nem is hinné az ember, milyen lélekölő munka ez! Az idő szörnyű hosszú. A gondolatok... fáznak. A gyomor, ez az alattomos zsarnok, hirtelen hatalomra kap. Kínóz, követel... nem hallgat az értelmes beszédre, pedig oly szépen magyarázom neki: nézd gyomrocskám, értsd meg, nincs pénz, most az egyszer nem kapsz enni! Nem érti... hiába, nem érti! Dühös leszek, összeszorítom a fogamat és úgy sziszegem befelé: huszonhat esztendőn keresztül tápláltalak gyalázatos, aztán még panaszkodni mersz, ha véletlenül két napja nem tömlek... Hát persze, hogy nem tömlek... hát ugyan miből tömnének? Még alvásra se telik, nemhogy evésre! Lemondani, tessék lemondani! Az ujság is azt írja, a nagy emberek is azt ajánlják... tessék lemondani minden luxusról! Az evés is luxus, felesleges luxus... gyomorbaj, szívelzsírosodást, gutaütést lehet tőle kapni!

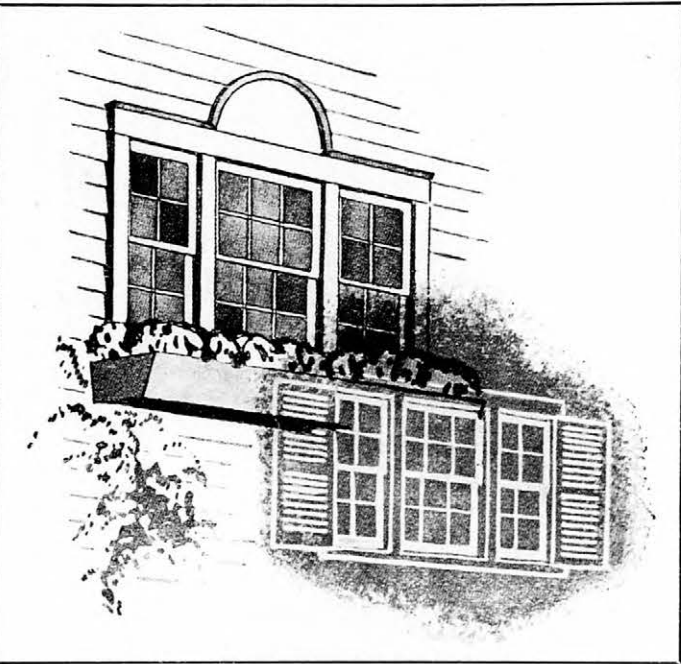
No tessék... itt meg valaki letelepszik mellém és enni kezd... hogy az ördög vinné el... az embert egészen kihozza a sodrából! Most már persze, hogy nem bírok a gyomrommal!

Kolbászt eszik a gazember... na, csakhogy elment... Biztosan azt hitte a számár, hogy megirigyeltem azt a hitvány kolbászt! A papírost meg itthagytam nekem, hogy legyen mit szagolhatnom... Ujságpapír, de finomkolbász-szaga van... tyhü be finom... egyszer olvastam, hogy szaggal is jól lehet lakni... hallo, gyomrocskám?

Juj, de hosszú ez a nap... na olvassuk el ezt a gyűrótt ujságot... azt se tudom, mi történik a nagyvilágban..

Hiszen itt engem kerestek! Persze, hogy engem... no de illet és a James bácsi! Azt se tudtam, hogy a világon van! De mégis csak rólam kell, hogy legyen szó... mert a másik Bob, akiről itt szó van!

A szép Bob... Node illet... Hát ide elnézünk... hogy is hívják csak? „Roynon és Co“.

mint egy filmszínész és én nem vagyok szép és előre is megmondom, hogy én semmiféle örökség kedvéért sem vagyok hajlandó lizegni annak a vénembernek, mert én szabad ember vagyok és nem vagyok rászorulva senkire. Még többet is mondtam volna... de pechemre, a plasztrom kicsúszott a mellényem alól és kilátszott a csupasz bőröm, ami, nem tagadom, igen zsenirozott és a gyomrom is, a gyalázatos, hangosan korgott... Az ügyvéd csak mosolygott s egy névjegyet nyomott a kezembe s azt mondta, hogy menjek el egy jónévű szabóhoz és rendeljek ruhát és cipőt is vegyek és kalapot is... még ajánlott egy jó éttermet is, ahol kitűnően főznek, meg egy szállodát is, ahol jó puhák az ágyak... Pénzt nem adott a csirkefogó, azt mondta, hogy én csak rendeljek, ebédeljek, vacsorázzam... ő majd fizet. Hm...!

★

Leszálltam arról az átkozott kávémasináról és körülnéztem. Egy olyan ötven körüli férfiú jött felém és illő tisztelettel már messziről megemelte a kalapját előttem.

— Pearce Burleymore vagyok... a kedves bácsijának a titkára... Ugyebár, nem tévedek, Mr. Jack Wellertonhoz van szerencsém...!

— Eltalálta, barátom! — A kedves bácsi a kocsiiban maradt... már nagyon várja önt...

Nahát majd elnevettem magamat, amikor megláttam. Az egyiptomi mumiák üdék és rózsák hozzá képest, viszont se az igazhitű muzulmánok, se a legdivatosabb párizsi divathölgyek nem viselnek olyan rikító piros fezt, mint a bácsikám. Mái is örök rejtély számomra, hogy miért viselte nagybátyám, puritán skót földbirtokos létére a mohamedánok rituális kalapját. Azt sem tudtam kitalálni, hogy mi célt szolgált ebben a rek-

kenő hőségben a nyakára kötött tarka sál... de hiszen nem is azért jöttem, hogy ilyesmi fölött elmélkedjem.

Diadalmas trappban tartottam bevonulásomat az ősi birtokra. Bob már a park kapujánál várt, talpig feketében. Zavarunkban persze, megcsókoltuk egymást... és első pillanatban úgy tűnt, mintha már nem is volna oly unalmasan szép a barátunk... el is határoztam rögtön, hogy elfelejtem a multat (valami kisleány volt a dologban) és szeretni fogom Bobot...

Ő mutatta meg a szobámat és útközben megsúgta, hogy nála már rendben van minden... a bácsi már igen biztató kijelentéseket tett, ő nagyon sajnál engem és azt hiszi, hogy már hiába is minden fáradság!

Lépéseket hallottam, visszaneéztem... Hát a bácsi tipegett szaporán utánunk. Elénk is került és feltárt egy nagy szárnyas ajtót. Hatalmas kupolás terembe értünk és halk orgonaszó hallatszott, hirtelen azt hittem, hogy templomban vagyok s áhitat vett erőt rajtam... Nem mertem se jobbra, se balra nézni, csak letérdeltem és a kezembe hajtottam a fejemet... most elhallgatott az orgonaszó... lépéseket hallottam és nevetést. Megbotránkozva kaptam fel a fejemet.

Hát egyszerre minden kiderült... ez a terem nem is templom, még csak nem is kápolna... csak éppen a galéria... tele Wellerton-ösökkel, akik valamennyien a tizenkét apostolra hasonlítottak. Az is kiderült, hogy az orgona nem is orgona volt, hanem csak a legújabb gramofonlemez és a legérdekesebb volt az egészben, hogy egy gyönyörű fiatal leány állott velem szemben és nevetett rám... vagy engem... és a bácsi is nevetett és Bob is nevetett és én erre persze iszonyú dühös lettem és összevágtam a bokámat és annak rendje és módja szerint bemutakoztam.

Nna... ennyi volt az egész! Nem is tudom, miért írtam le, mintha olyan nagyon érdekes lenne, hogy összetalálkoztam egy csinos fruskával!

* Daisynek hívták. Tudtam... Daisy a legszebb név a világon! A bácsi nevelt leánya... ennek köszönheti, hogy egy cseppet sem hasonlít a kedves papájához. Igen rendes kis teremtet... a jó Isten tudja, mi van benne, de ha ott van, az embernek ok nélkül jókedve támad... ha pedig elmegy, akkor egyszerre unalmas és csunya minden. Azt hiszem, Bob is csak így van vele, sőt ő nagyon is így lehet, mert egy percse se hagyja magára.

Azután, hogy mi történt, mi nem... fogalmam sincs róla, de egy hét múlva Bob hirtelen visszavonult. Valósággal került Daisyt. Még az ebédnél se szólt hozzá...

És nekem olyan jókedvem van, de olyan jókedvem... és egy cseppet sem sajnálom, hogy otthagytam a londoni arany szabadságot, különbejáratú utcai padomat... egyéni és rendkívül egészséges gyomordietét! Csak a bácsi zavart meg egy kicsit... behivatott a szobájába és azt mondta:

— Te... te Jack, én úgy veszem észre, hogy te tulságosan sok időt szentelsz Daisynek! No erre aztán felpattantam:

— Hát kedves bácsi... ez már igazán az én magánügyem...

— Csönd... én meg kijelentem, hogy nem akarom, hogy az én örökösöm egyben Daisy férje is legyen. Ha ezt akartam volna, akkor nem csodítottam volna ide titeket, hanem egyszerűen ráíratam volna mindent Daisyre. Jegyezd meg fiam, hogy Daisy, egy krajcár nem sok, de annyit se örököl utánam és itt hiába dolgoztok azzal a fiúval, hogy majd belémszeret Daisy és akkor kiütöm a másikat a nyeregből! Megértetted?

— No és most valld be kedves bácsikám, hogy te elmondtad ugyanezt Bobnak is...?!

— Persze, hogy elmondtam... és ő okos fiú és belátta, hogy jó tanácsot adtam neki... hát azért figyelmeztettek téged is... vagy a Daisy férje, vagy az örökösöm akarsz lenni...

— Hát jegyezze meg, öregem, hogy füttyölök az egészre és nem hagyom magamat dirigálni néhány garas miatt... Többet ér Daisynak a kisujja, mint a maga ötezer holdja a kastélynál, meg minden jószágával együtt... Isten vele! Hagyjon engem békében...
Nagyon dühös voltam, mondhatom... és ott hagytam...

Délután málnát szedtünk Daisyvel... igaz ugyan, hogy csak ő szedett, az én kezemből kihullott az is, amit letéptem. Nem tudom, mi volt velem, de valami történt a torakkal, valami úgy szorította... beszélni szerettem volna, aztán nem tudtam...

Sok ideig jártunk-keltünk, egymás mellett, szótlanul. Nagyon szerettem volna beszélni, de nem tudtam... Végre mégis Daisy szólt meg elsőnek, nagyon is jókedvűen.

— Jack... tátsa ki a száját... kap egy szem málnát... — kiáltotta nevetve Daisy...

Kitátottam a számat, de nem azért, hogy a málnát bekapjam, hanem azért, hogy beszéljek végre:

— Édes kis Daisy... nézze... olyan nehéz elmondani... tudja... én... én eddig rettenetes csirkefogó voltam, világcsavargó voltam, naplopó voltam, semmiházi alak voltam... Mindig törekedtem valami után, amit sohasem tudtam elérni... nézze... nincs nekem egy lyukas krajcárom se... nekem jogom sincs ahhoz, amihez... amihez másnak... másnak joga lenne... másnak, akinek állása, pénze... jövedelme van... De engedje meg, hogy egyszer... egyszer majd... majd ha valaki leszek, visszajöhessenek magához, megkérdezni... Én tudom, érzem, ha... ha maga...

És pont ebben a pillanatban megjelenik az az átkozott

Burleymore és megáll mellettünk és beszélni kezd és beszél, beszél... és én nagyon sajnáltam abban a pillanatban, hogy Sussexben nem érvényesek az alaszakai szokások..!

*

Másnap becsomagoltam a cókínókomat és elhatároztam, hogy elmegyek. Tele voltam tetterővel, ambícióval... nagy tervek forogtak az agyamban... Elhatároztam, hogy valaki leszek!

Daisyt a galériában találtam meg... elővette kedvemért az orgonalemezt, beállította a gramofont és mi leültünk áhítattal egymás mellé és hallgattuk a fenséges dallamot, amely mellett először pillantottuk meg egymást.

Egyszerre zajt hallunk... a nagybátyánk hangját... az ajtó fel-

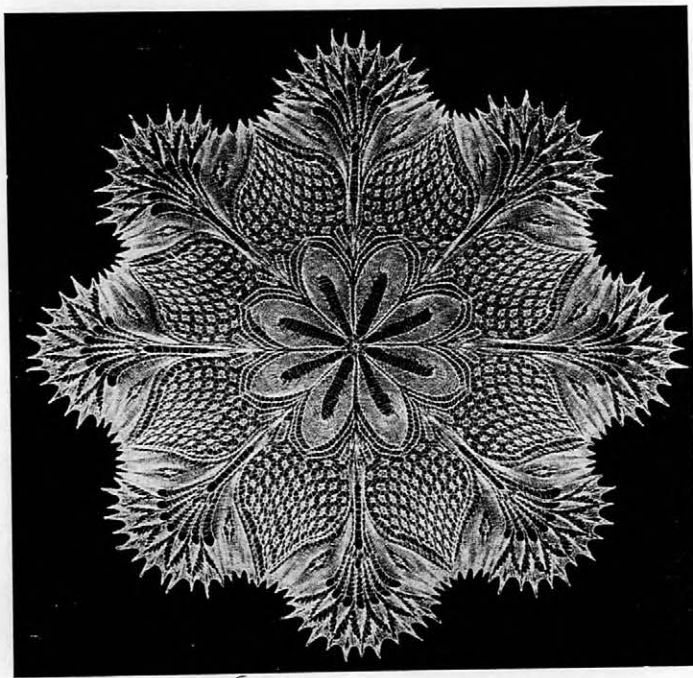
pattan... és Bob jelenik meg, rákvörösen, a bőrdöndje a kezében... rohan kifelé...

Csodálkozva néztünk egymásra... Hát ezzel ugyan mi történt? Már magam is kezdtem félni! Elvégre egy skót nagybácsitól, aki vörös fezt és tarka sálát visel, minden kitelik! Még magunkhoz se térünk, amikor megjelent Burleymore és a fülembé sügta, hogy beszélni szeretne velem.

— Nézze, kedves Mr. Jack... szeretnék valamit bizalmasan mondani...

— Beszéljen a titkár úr, világosabban.

— Hát bizony, megmondom őszintén... elvégre minek álltánám... bizony ön lecsúszott az örökségről. Az öreg megcsinálta a végrendeletet és Bobot tette általános örökösévé. Látja, miért nem hallgatott a kedves nagybátyjára?... Ő figyelmeztette magát is, hogy ne kurizáljon a Daisykének. De nézze, kedves Mr. Jack, mondom... ön sokkal rokonszenvesebb nekem, mint a Bob úr és a bácsija már nagyon öreg és szellemileg sem igen beszámítható és a végrendeletet úgyis én írtam... érti, kedves Mr. Jack?

— Nem, nem értem... beszéljen világosabban!
 — Ejnye hát, de nehezen érti meg az embert! Egyszóval azt akarom mondani, hogy nekem módomban lenne a végrendeletet megváltoztatni...
 — Micsoda? Mit beszél? Maga csaló, maga gazember!
 — Csak semmi izgalom, kedves Mr. Jack, ez üzlet... nem kell kényeskedni... ha sikerül, amit akarunk, akkor mondjuk 1000 fontot kapok az örökségből... ez csak nem sok!
 — Hallgasson már... maga... maga gazember... — kiáltottam magamon kívül és hirtelen elfelejtettem, hogy Sussexben vagyok és nem Alaskában és nekiestem a vén csirkefogónak és agyabafőbe vertem...
 Amikor a nagybátyám belépett, már mind a ketten a földön hempereggtünk.

— Jaj Sire... segítsen... az Istenért, ha ezt tudom, bizony nem vállalkoztam volna az egészre...

— Jack... állsz fel azonnal! — kiáltotta az öreg... — Szegény, szegény Pearce... — molyogta... — na, majd megkapja a jutalmát... — mondta, aztán odalépett hozzám, felémnyújtotta ezerráncú, reszkető kezét és megrázta az enyémet:

— Gratulálok, fiam... kiálltad a próbát...

— Miféle próbát? Hát bolondot csinálnak maguk itt belőlem? — méltatlankodtam.

— Ugyan, te szerencsétlen... hát értsd meg, te vagy az örökösöm... — káltott rám a bácsi.

— Ugyan hagyjon már békében azzal a rongyos örökséggel... azonnal itthagynom a házat! — dörmögtem mérgesen.

— Még öt percig ittmaradsz... aztán mehetsz, amerre akarsz! Daisy...!

*

Daisy belibbent az ajtón.

— Gyere ide, kislányom... Nézd, Daisy, egy kérésem lenne hozzád... öregember vagyok már és nem sokáig élek és ugye, mindig jó voltam hozzád... és ugye, én is elvárhatok tőled egy kis áldozatot...

— Mit Daddykám? — kérdezte ijedt arccal a leány.

— Azt Daisykém... hogy menj oda ahhoz a nagy csacsihoz, ott a sarokban és vedd rá, hogy maradjon itt és legyen olyan jó és fogadja el az örökséget... és még arra kérlek, édes kis Daisy, ha egy kicsit el tudod szivelni ezt a lehetetlen kamaszt... menj feleségül hozzá!

Daisy nagyon piros lett... én nagyon sápadt. És az a furcsa torokbaj már megint rájött... tyhű be szorította valami a nyakamat és a lábam is megbénult és úgy álltam ott, mint a sült hal, olyan bután és némán és még tán ma is úgy állnék, ha Daisy oda nem szalad hozzám és nem mondja:

— Jack... maga... maga nekem a multkor, ott a málnabokornál valamit akart mondani, de azt mondta, hogy nincs hozzá joga... és azt mondta, hogy majd egyszer kérdezni fog valamit tőlem... Jack... olyan kíváncsi vagyok... nézze, kérdezze meg most azt tőlem...!

— Azt... hogy tudnál-e szeretni engem, Daisy...?

Bizony nem tudom, hogy Sussexben hogyan szokás ez, de Alaszkában ilyenkor megcsókolják egymást... és én megint elfelejtettem, hogy Sussexben vagyok és megint úgy tettem, ahogy Alaszkában szokták...

Irta: P. E. Hiekmann

A 33-AS SZOBA

Egyik szépasszony ismerősöm, akivel öt óra hosszat együtt utaztam Debrecentől Budapestig, a könnyekig megkacagtatott avval a históriával, amit az alább következőkben mondok el.

A rendes szerdaesti bridge-parti, amelynek öt asszony volt a tagja (mert egy pótiátékosról mindig gondoskodni kellett), éppen meg akart alakulni, mikor Hedvig megkérdezte: — Na és Karolin?... Hol van Karolin?...

— Hát nem tudod? — felelte Irma. — Megoperálták!
 — Rettenetes!... Azt a kis gyöngye teremést?... És sikerült?

— Nagyszerűen. Tegnap meglátogattam. Nagyon kimerült szegényke az altatás meg a vérvesztésé miatt. És az idegei nem a legjobbak.

— És biztosan sok látogatója van, — jegyezte meg Hedvig. — Hát én holnap megmondom mindenkinek a szanatóriumban, hogy ne engedjenek hozzá látogatókat. Magamról tudom, hogy megviseli a sok vizelés az embert. A beteget nem szabad izgatni.

Az asszonyok helyeselték, aztán mindenki bement a maga káryiáját, de meglehetősen vontatottan, kedvetlenül folyt a játék. Egyre Karolin esetére tért vissza a beszélgetés. Hogy milyen kimerült, hogy nehéz ájulásai vannak, hogy kímélni kell... és megfogadták, hogy csak egy percre kukkantok be a betegszobába, nehogy felizgassák a hosszú látogatással és a sok beszéddel. Hedvig erősködött a legjobban...

— Majd én... holnap korán délelőtt kimegyek és Karolinnak is megmagyarázom a dolgot. A saját érdekében... hogy mielőbb felgyógyuljon. Mert a beteget nem szabad izgatni.

Másnap megjelent Hedvig a szanatóriumban. Alig tudta visszatartani a könnyeit, mikor legdrágább barátját a hófehér ágyon sápadt arccal, vértelen ajakkal feküdni látta. A nagybeteg bágyádtan nyújtotta lesaványodott kezét. Hedvig egy csomó gyöngyvirágot tett a paplanra, majd remegő hangon szólalt meg:

— Édes, drága kis Karolinkám... bocsáss meg, hogy eddig nem jöttem ki hozzád, de képzeld csak. Tegnap estig nem tudtam semmit, pedig az Irma megtelefonálhatta volna, hiszen tudod, én otthonülő vagyok, de nem telefonált a haszontalan és mondhatnám: vélelőn tudtam meg, hogy beteg vagy, hogy hirtelen meg kellett operálni és egészen odavoltam a meglepetéstől és a szomorúságtól, de most már nyugodtabb vagyok, mert látom, hogy szerencsésen sikerült a műtét és biztos, hogy néhány nap múlva kutyabajod, mert tudod, ez így szokott lenni, az ember azt hiszi, hogy nem tudja elviselni, pedig elviseli, ilyen a természet, csak az a fontos, édes szívecském, hogy ne nyugtalankodj, ne gondolj semmire, csak arra, hogy meg akarsz gyógyulni, az akarat mindennél fontosabb, autoszugesztíóval dolgozzál, ha másképp nem megy, meglátod, az fölér egy jó professzorral. Csak arra vigyázz, hogy ne terheld meg a fejcskédet, hiszen most nincs úgy táplálva a szervezet, mint mikor egészséges vagy és kevesebb vér van a fejedben, azért hamarabb is elfáradsz, ha gondolkodol vagy ha figyelsz és épp ezért mondtam tegnap az asszonyoknak bridge közben, hogy direkt elsőnek jövék ki hozzád és nagyon rábeszéllek, hogy ne engedd meg a hosszú látogatásokat, már a személyzetnek is szóltam, a kezelőorvosodnak is telefonáltam, aki különben jó ismerősöm, mert tudod, sokat udvarolt a Tercsi tantimnak, ennek a kedves, szőke asszonynak, no nem egészen szőke, hennával festi a haját, de olyan jól áll neki, direkt tizenöt évvel fiatalítja meg, már magam is gondoltam rá, hogy hennázatom a hajam, de a Viki azt mondja, kár lenne a szép barna színről, biztosan rozsdavörös lesz, szóval csak azt akarom a felkedre kötni, hogy ne erőlted meg az agyacskádat,

Riselő hímzésű párna-motív. Leírása kézimunkarovatunkban. Beszerezhető a MUL Kézimunkaboltjában

semmi másnak ne szenteld a figyelmedet, csak a saját egészségednek, ez most a legelső és utasíts el mindenkit, aki itt ül a nyakadon és órák hosszat mindenféle ostobaságokat fecseg össze, mert mit érdekelnek most téged az éiet apró csacsiságai, na nem igaz, szívem, mikor itt fekszel felvágott gyomorral és viaszfehéren, persze, intelligencia kell ezt felfogni és alkalmazkodni; de hát azért fizeti az urad a drága szanatóriumot, hogy szigorúan tiltásák el az ilyen érzéketlen és tapintatlan látogatókat és igazán örülsz, hogy itt van az ápolónő, legalább megmondom neki is, hogy ezt a beteg érdeke kívánja így, a beteget nem szabad izgatni mindenféle külső témával, szigorúan csak magával foglalkozzon, mert még egy megoperált oroszlan se bírja ki azt a rengeteg látogatót a sivatagban, hát még egy ilyen finom, törekeny teremtés, mint te, édes Karolinkám, akárcsak magamat látánám, mikor a házasságunk második évében beteg lettem, tudod, éppen Taorminában voltam az urammal és az új krepeszorsettét akartam főlvenni a hotelszobában, mikor belém nyilallott és még ezer szerencse, hogy az uram türethősen beszél olaszul, mert meg tudta érteni a doktorral, hogy egy gyermekkori betegsége üjt ki, de hál' Isten hamar kihevertem, amit annak tulajdonított Pesten a professor, hogy az idegeim jól ki voltak vasalva, nem úgy, mint nálad, drága szivecském, akit a társaság kellős közepéből hoztak ide a szanatóriumba, ahol visszanyerend az egészségedet, ne félj, csak fogadd meg, amit mondtam és ne engedj magadhoz látogatókat, akik telebeszélnek a fejedet és felizgatnak, mert praxisból tudom, hogy a beteget kímélni kell és én is megyek már... de nini, te a 33-as szobában fekszel... érdekes... ebben a szobában, ebben az ágyban halt meg három hónappal ezelőtt a Berta néni...

Karolin feje lehanyatlott a magasra polcolt párnáról. Elájult. Az ápolónő rohant az orvosért.

Hedvig részvétellel nézett szenvedő barátjánőjére s miközben zsebkendőjével törölte a szemét, lábujjhegyen kiment a szobából. A folyosón várta a fejleményeket.

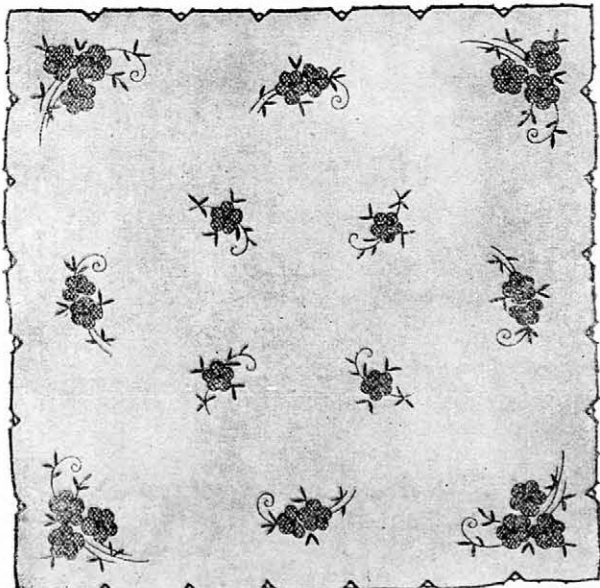
Az orvosnak öt percnyi munkájába telt, míg a beteget eszméltre térítette. Mikor kijött, Hedvig odalépett hozzá:

— Ügy-e, nincs komolyabb baj, doktor úr? — aggodalmaskodott.

— Nincs, kérem. A betegek nagyon legyöngültek az idegei.

— En is ezt mondom mindig, — csattant fel Hedvig. — Az idegei, az idegei... És akkor jön ez a sok látogató és felizgatja a beteget. Rémes, igazán rémes! A beteget nem szabad izgatni!

..Eddig volt és — nem volt mese. Mert megtörtént. Okuljon belőle, akit illet.

Színes hímzésű millió. Leírása kézimunkarovatunkban. Beszerezhető a M. U. L. Kézimunkaboltjában VI., Teréz-körút 6

EGY TEHETSÉGTELEN ÍRÓ

akinek Napoleon volt a neve

Érdekes történelemszociológiai kérdés: vajjon nem azért hódította meg a világot *Napoleon*, mert mint író nem tudott sikert aratni? ... Tizenhét éves korától huszonnégy éves koráig ismételen megkísérelte az írói dicsőség kapuját átélni. De kritikusai sem történések, se regényíróknak nem akarták elismerni. Pedig, ha a jövőbe láttak volna, talán inkább megnyitották volna a hírnév kapuját egy harmadrangú író, mint egy második Caesar előtt. *Napoleon* 1786-ban kísérletezett először irodalmi téren. A katonaiskola élte nem izlett neki, írói termete miatt „csizmás kandur”-nak gúnyolták, pénzgondjai voltak, iskolatársai pedig lenéztek korzikai származása és beszédmódja miatt. *Napoleon* a könyveibe temetkezett. Olvasmányai hatása alatt megírta „*Korzika történetét*”, amelyet egy hatalmas úrnak, *Sens* püspökének ajánlott és elküldte *Raynal* abbénak, a közepestehetségű írónak, aki abban az időben, mint műkritikus szerepelt. Az abbé válasza rövid volt: — „Olvasgasson tovább és akkor írjon újra.”

Napoleon nem kedvetlenedett el. Átdolgozta munkáját, szabad-ságra ment *Korzika* szigetére, ahol két elbeszélést írt, ezzel a címmel: „*Essex grófja*” és „*Az álarcos próféta*”. Csak a második elbeszélés utolsó mondata figyelemreméltó, amely így hangzik: — „Milyen messzire tudja hajszolni az embert az örült dicsvágy!”

Egyébként az egész írás nem más, mint gyöngye utánérzése az akkor népszerű „*Arabok történetét*”-nek.

Ezeket a korzikai elbeszéléseket elküldte híres földijének, *Paquale Paoli*-nak, azzal a kéréssel, hogy további dokumentumanyagot küldjön és részesítse erkölcsi támogatásban. *Paoli* azt válaszolta, hogy nincs rá ideje. — „Egyébként is ön nagyon fiatal még ahhoz, hogy történetíró legyen. Inkább azzal foglalkozzék, hogy mások véleményét bíráló szemmel figyelje.”

Napoleon azzal is megpróbálkozott, hogy egy *Joly* nevű könyvkereskedővel kiadassa műveit, de mikor ez sem sikerült, kétségbeesett dühvel harmadszor is átírta és elküldte *Necker* pénzügyminiszternek, *de Stael* asszony édesapjának. Itt is teljes sikertelenség volt az eredmény.

Napoleon érdeklődése most a korzikai belpolitika felé fordult. Amikor *Paoli* legnagyobb ellenfele *Buttafuoco* megbukott, gúnyiratot írt ellene. Ezt kinyomatta és egy példányt elküldött *Paoli*-nak. A válasz azonban még hüvösebb volt, mint az első alkalommal:

— „Ne törődjék ezzel az emberrel, nem érdemes... Egyébként nincs időm, hogy ilyesmikkel foglalkozzam. Ismételen közlöm önnel, hogy történeti munkát írni nem lehet, amikor az ember még olyan fiatal.”

Napoleon tehát más témakört keresett. „Megfigyeléseket írt a szerelemről és egy másikat a boldogságról. Ezt a másodikat benyújtotta a lyoni akadémia pályázatára, a pályadíj 1500 livres volt. A mű az összes benyújtott pályaművek között a második legrosszabb lett. Az egyik pályabíró ítélete szerint:

— „A mű föltétlenül olyan férfi alkotása, aki sok érzéssel rendelkezik, de összefüggéstelenül, logikátlanul és rosszul megírva, hogy számításba se jöhet.”

Napoleon fivérének, *Joseph*nek, most ezt írta:

— „Felhagytam azzal a vággyal, hogy író legyek.”

Két évvel később, 1793-ban, a politikai viszonyok következtében aratta első irodalmi sikerét. Ismét a hadsereg tagja volt és a marseillei menetelés alkalmával *Beucaire* egyik kocsijában egy utassal beszédbe elegedett. Ennek a vitának eredménye lett az „*Asztali beszélgetés Beaucaireben*”, egy világos, de rosszul megírt taglalása az akkori politikai helyzetnek, párbeszéd formájában. Megmutatta a konvent tagjainak, köztük *Robespierrenak*, akiknek tetszését megnyerte és ki is nyomatták. Több kiadást ért meg.

Közben javult *Napoleon* katonai állása. *Joseph* fivére egy gazdag borkereskedő *Clary* nevű leányát feleségül vette, ő pedig beleszeretett ennek nővérébe, *Eugenie*-be. A borkereskedő azonban hallani sem akart a dologról és kijelentette:

— Egy családban egyetlen *Napoleon* is már több, mint elég! *Napoleon* szerelmi boldogtalanságára vigaszt a — regényírásban keresett. „*Clisson és Eugenie*” egy visszautasított kére története, „aki kimondott vágyat és rátermettséget érez a harcászati mesterség iránt.”

Ez a regény is észrevétlenül eltűnt, mert közben *Napoleon* egyre döntőbb jelentőségű szerepet kezdett játszani a francia forradalomban. Az író, aki hiába harcolt az elismerésért, megérezte, milyen téren várakozik reá a siker. Műveinek olvasására csak úgy bírta rákényszeríteni a világot, hogy — elfoglalta.

Hóry László LEVELE

Szokatlan éjszakai kalandban volt része Márkus Margitnak, a Vigszínház művésznőjének. A fiatal színésznő édesapja székesfővárosi főjegyző és egy elegáns Stefánia-úti villában bérel lakást. Márkus Margit a szüleiével lakik együtt. Egy este barátjánőjével és annak a völgyégyével volt vacsorázni. Későn éjjel igyekeztek hazafelé a barátónő völgyégyének autóján a Városligetbe. Egyszer csak furcsa hangon nyikkan egyet-kettőt a kocsi, krákok a motor és az autó egy lépést se hajlandó tovább menni. Elfogyott a benzin. Valahonnan szerezni kell, mert mégsem tölthetik az éjszakát a ligetben.

— Gyerekek, én keresek egy taxit, vagy autót és kérek tőle egy kis benzint — mondta a férfi. — Ti maradjatok itt nyugodtan a kocsiban, amíg visszajövök. Minden eshetőségre készen, töltött revolver van a vezetőülés melletti táskában. A hölgyek szíve ugyan a torkukban dobogott, de látszólag türelmesen várták lovagjuk visszatérését. Eltelt húsz perc, benzin még mindig nem volt egy csepp sem. Egyszer csak feltűnt egy rendőr. Körüljárta kétszer-háromszor a kocsit, jól megnézte magánál a hölgyeket, azután megszólalt: — Ismerik a kisasszonyok azt a férfit, akivel együtt jöttek idáig?

— Ismerjük.

— Jól? ... Régen? ...

— Igen... De miért kérdi, biztos úr?

— Hát csak azért, mert a pesti nőhódítók úgy szokták csinálni újabbban, hogy ellopnak valahonnan egy üresen álló autót, azt hazudják a nőknek, hogy az övék, egy este hordozzák őket... oszt' ha jól kiszórazták magukat, akkor elvezetik a kocsit egy elhagyatott helyre és ott hagyják a kisasszonyokkal együtt. A poruljárt lányok azután siránkozhatnak reggelig a lopott autóban és napokig járhatnak a rendőrségre, amíg tisztára mossák magukat.

A színésznő és barátónője megnyugtatták az aggódó rendőrt, hogy ilyesmitől nem kell félnie. Addigra azután élő cáfolatul előkerült a kísérőjük is egy taxival, amely kölcsönbenzinnel kisegítette őket a bajból.

Jó néhány hónappal ezelőtt egyszer említést tettünk Privigyey Irma, a Magyar Gazdaságkutató Intézet titkárnőjének regényes eljegyzéséről. Most újra és részletesen foglalkoznunk kell a szép és közgazdasági kérdésekben rendkívül művelt titkárnő regényével, mert meg volt az esküvő. Külföldön egy társaságban nagy érdeklődés mellett fejtette ki Közép-Európa vonatkozó gazdasági és politikai nézeteit Bauer Albert német mérnök. Kijelentéseivel vitába szállt s részben meg is cáfolta a képzett magyar titkárnő kisasszony. Ez a snajdíg kiállítás nagyon imponált a mérnöknek. Gyakran találkozott a Gazdaságkutató Intézet titkárnőjével és közben teljes pompájában kivirult közöttük a szerelem.

Az esküvőt a Krisztina-téri templomban tartották.

Egy kedves, ismert szöke úrilány, aki a bálkirálynőséget felcserélte a vidéki primadonnasággal, a hír szerint rövidesen

menyasszony lesz. Egy sokat szerepelt, harcos nyugalmazott miniszter fia, akivel állandóan együtt látni az énekes primadonnát, jegyzi el a hírek szerint a művésznőt.

Ma már egyre több a dolgozó arisztokrata. Meg kell emlékeznünk az idegenvezetői szakma három máguskisasszony tajgáról. Egy Edenfeld grófnő, egy Taxis bárónő és egy Wenckheim grófnő foglalkozik hivatásszerűen a gazdag külföldiek kalauzolásával.

Az örökifjú ifjú Hegedüs Sándorról, akitnek itthon lényegesen kevesebb visszhangot keltenek az irodalmi művei, mint külföldön, érkezik váratlan hír egy egzotikus országból. Ezúttal Szíriában jelennek meg novellái, egy nagy napilapban, sorozatosan. Az elmúlt években Japánban, Finnországban, Indiában képviselte, jóformán kizárólagos joggal a magyar irodalmat ifjú Hegedüs Sándor. Most már Szíriára is kiterjesztette egyeduralmát. Lehet, hogy lassan egész Afrika is az ő irodalmi befolyása alá kerül? Ugyanakkor a többi magyar írónak nem marad más terület, mint London, Párizs, Newyork? Az összes magyar író kénytelen lesz beérni néhány világvalóssal. Hát van igazság? Egyiknek öt világrész jut? A többieknek összesen néhány letarolt, agyonkonkurrált város? Vagy talán ilyen nagy különbség volna közöttük az értékelés szempontjából?

Radó Árpád a rádió mélyhangú bemondója megirigyelte az operaénekesek sikerét. Úgy látszik, énekesi babérokra pályázik. Titokban hónapok óta énekelni tanul. Lehet, hogy éppen a rádió-mikrofon előtt mutatkozik be, mint énekes.

Rajczy-Rasztovics Imre dr., a kultuszminisztérium fogalmazója, többszörös vívóbajnok, feleségül vette Simonfy Katót, Simonfy Géza ny. hadbiztos-ezredes lányát. A fiatalok a Balatoni Vívóbajnokság döntő mérkőzésein ismerkedtek meg egymással Balatonalmádiban.

Előkelő amerikai amatőrfilmes társaság néhány tagja járt Budapesten. A társaság tagjai három csoportra oszolva bolyonganak idén nyáron a nagyvilágban, hogy színes filmszalagon gyűjtsék és ünnepi előadásaiikon bemutassák az amerikai közönségnek a világ előttük eddig elrejtett szépségeit. A Magyarországon járó csoport lefotografálta a város építészeti nevezetességeit, színes filmre vette dr. Pesthy István orvost, aki Faluss művészenven ma a legnépszerűbb politikai karrikaturista. Munka közben örököltette meg a kiváló orvos-azulót és külön leányképezték a filmfelvevőgép szemelétárra készült karrikaturákat is. Mint külön magyar érdekességet, filmre vették egy nagy futballmérkőzést, a Római-partot és a Hullámfürdőt.

Szlányi Lajos festőművész, a szolnoki világhírű művésztelep egyik legrégebbi tagja,

magas kormányzói kitüntetésben részesült. Signum Laudist kapott. Tiszteletére ünnepi vacsorát rendeztek a város és megye előkelőségei. Amikor Szlányi Lajos megköszönte a felköszöntőket, kedves úrszerűséggel művészársaira háritotta érdemei jórészt. Erre Pólya Tibor, aki mindig kész a tréfára, közbeszólt:

— Nem viselhetnők-e feldarabolva a Signum Laudist is?

Az önfeláldozó Pólyát felvilágosították, hogy egyelőre legfeljebb a kitüntetés tokját viselhetné, feltéve, ha Szlányi ebbe beleegyezne. A jelenlévő hivatali előkelőségek közül valaki megúsította Pólyának, hogy esetleg máris is sor kerülhet rövidesen. Azóta Pólya Tibornak se éjjele, se nappala. Állandóan fest.

A lakomán különben roffi Borbély György főispánnak volt a legnagyobb sikere. Két jókedvében lejtett, igazi, hamisítatlan, békebeli keringőjét viharosan megtapsolták.

Sárvár urai, Ferenc bajor herceg és Izabella hercegnő a napokban ünnepelték 25 éves házassági évfordulójukat. A jótékanságáról közismert hercegi párt sokan keresték fel jókívánataikkal.

Ezt a történetet az Adria partján, egy fashionable fürdőhelyen hallottam. Az egyik előkelő panzió tulajdonosa, korrekt és kifogástalan modorú férfi mondta el. A fürdőhely három alantas származású bennlakójának egy-egy fia egész haditervet dolgozott ki a nyárra, hogy könnyű és erkölcsstelen módon pénzt szerezzenek. Jó ruhát kerítettek, alighanem lopás útján és minden este az úgynevezett „előkelő” tánchelyiségekben sorra megtáncoltatták az éltesebb hölgyeket, akikről igen pontos információkat szereztek be pincéri és szállásbaleányi összeköttetések révén. A hölgyek természetesen úriembernek nézték a három csirkefogót, akik hol mint mérnökök, hol mint bankigazgatók és gyárosok szerepeltek. A dolog vége ismeretség és zsarolás lett. A fickók anonim leveleket küldöztek a kompromittált asszonyoknak, akik ijedtükben fizettek, mint a köles. Sablonos história, mondják önkök, akiket az élet sokkal durvább és fájdalmasabb esetekkel is megismeretett és szó sincs róla, hogy most én itt felháborodjak és tüzes villámokat szórjak a magukról megjelkedeztet, kalandvágyó, öregedő nőkre. De egy tanulsága van a skandalumnak: sürgősen be kell szüntetni azt a vakmerően elharapódzott szokást, hogy nyilvános tánchelyeken vadidegen férfiak azt vihesék táncba, akit akarnak. Jóézésű, izléses nő nem engedheti magát megforgatni ismeretlen által és aki engedi, az magára vessen, ha szmokingos betörők és monoklis zsarolók karmai közé kerül.

J. 97036. Előkelő délutáni ruha kék selyemmarrókénből. A széles ujjakat rózsaszín csipke díszíti. Ugyanolyan színű virág díszíti a nyakkivágást. Anyagszükséglet: 95 cm széles anyagból 3.50 m.
J. 97037. Fiatalos délutáni ruha sajátjából mintázott narancssárga selyemből, az ujjakat és a felső

részt madeira díszíti. Anyagszükséglet: 95 cm széles anyagból 4.20 m.
J. 97038. Előkelő délutáni ruha fekete mattkreppből. Az ujjakat fehér himzés díszíti. A felső részen húzott mottívumok. A széles öv csokorban végződik és fehér selyemmel van bélelve. Anyag-

szükséglet: 4 m fekete, 0.55 cm fehér anyag, 95 cm széles.
J. 97039. Délutáni ruha kék crepp romainból. A derék raglánszabású, fűzőszerűen szabott kabátkával. Anyagszükséglet: 95 cm széles anyagból 3.60 m.

J. 97040. Délutáni ruha zöld selyemklokból. Tölcsérszerűen szabott háromnegyedes ujjak a vállrészen húzott motívum, valamint rózsaszínű virág díszíti a ruhát. Anyagszükséglet: 3,65 m, 95 cm széles anyagból.

J. 97041. Előkelő délutáni ruha ibolyakék selyem-

marokéból, melyet az ujjakon és az öv melletti részen fehér zsinórozás díszít. A nyak- és hátrész magasan zárt. Anyagszükséglet: 95 cm széles anyagból 3,70 m.

J. 97042. Előkelő délutáni ruha fekete mattkreppből. A felső rész sugárszerűen van elosztva, mely

a nyakaál szövetgombban fut össze. Az ujjak részén fehér zsinórozás díszít. A nyak- és hátrész raglánszabásúak. Az övben lila virágcsokor. Anyagszükséglet 90 cm széles anyagból 3,60 m.

J. 97043. Barna flamisolból készült előkelő délutáni ruha, melyet drapp cipkészővel díszít. Anyagszükséglet: 3 m barna és 85 cm csipkészővel.

J. 97084. Előkeltő délutáni vagy színházi ruha vörös csipkészővetből, ami alatt ugyanolyan színű selyemkombián van. Háztól motívumok díszítik a nyakkivágásnál és a dereknál. Anyagszükséglet: 90 cm anyagból 1,10 m, 90 cm széles selyemből 2,25 m.

J. 97085. Füstös délutáni ruha barna selyemmarokénból. Vízszintes szegőzések díszítik a felső részt és a szoknya-ujjakat. Az öv és a nyakdísz méretgől és narancsszínű selyemből készül. Anyagszükséglet: 95 cm széles anyagból 3,65 m.

J. 97086. V. lágoskék krepzsorosttából készült délutáni ruha, melyet az ujjakon és nyaknál ekrű velencei csipke díszít. Anyagszükséglet: 90 cm széles anyagból 4 m.

J. 97087. Előkelő estélyi ruha kék selyemklokéből. A vállrészek a rövid ujjakkal egybe vannak szabva. Nyakkivágásnál virágdíszítés. Az alj harangszabású. Anyagszükséglet: 90 cm széles anyagból 5.75 m.

J. 97088. Hatásos estélyi ruha aranyárga crepp

phosphorból. Az ujj nélküli felső rész ferdén van egymásra dolgozva. A ruhát piros virágból készült öv díszíti. Az alj harangszabású. Anyagszükséglet: 95 cm széles anyagból 4.50 m.

J. 97089. Szolid estélyi ruha fekete krepp romainból. Az elől legömbölyített kabátka kék és ezüst-

mintájú brokátból készül. Anyagszükséglet: 95 cm széles fekete anyagból 3.75 m, a brokátból 1.25 m 90 cm széles anyagból.

J. 97090. Táncruha rózsaszín selyemből. A felső részt és az alját fekete tüll díszíti. Anyagszükséglet: 95 cm széles selyemből 5.15 m és 1.90 m tüll.

HÁT ÖN, MÉLYEN TISZTELT URAM, MEGÉRDEMLI A JÓ FÉRJ ELNEVEZÉST?

(Az augusztus 1-i számunkban közöttük azokat a kérdéseket, amelyek alapján minden feleség megállapíthatja sajátmagáról, hogy méltó-e a „jó hitves” díszítő jelzőjére. Nem akarunk azonban igazságtalanok lenni és különben is: kölcsönkényér viszájára. Eppen ezért most leközljük a «jó férj» vizsgakérdéseit, ugyancsak a párizsi «Marie-Claire» című folyóirat alapján. Természetes, most se

mondhatunk mást, mint az első alkalommal, hogy a «jó férj» valamennyi értékes tulajdonságát nem lehet a kérdések prokrusztesz-ágyába rögzíteni. Itt is meg kell elégednünk a különbségekkel, amelyek azonban feltétlenül elárulják a belső értékeket. Kedves férjek, most önöknek kell megfelelniök minden kérdésre és legjobb tudásuk szerint osztályozni sajátmagukat, a már közölt rendszer alapján:

FELELET	OSZTÁLYZAT
Soha	0
Majdnem soha	1
Ritkán	2
Gyakrabban	3
Mindig	4

A vizsgakérdéseket tessék jól átgondolni, és — a lehetőséghez képest —

őszintén felelni és őszinte osztályozatot adni reájuk.)

REGGEL:

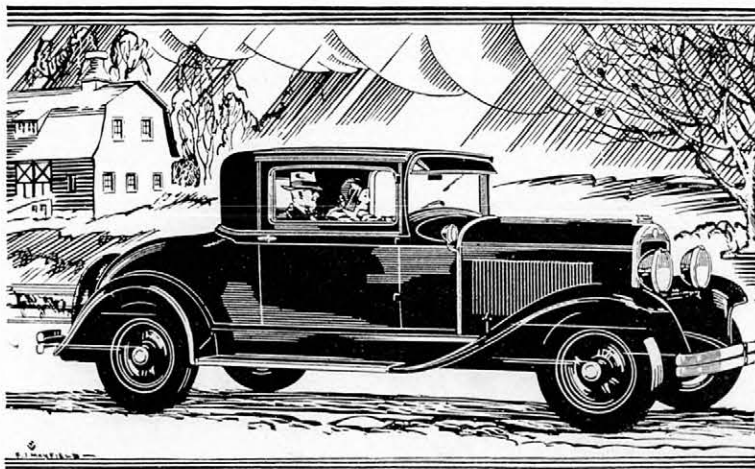
1. Reggelizés közben beletemetkeznek-e újságjába és pedig olyan mértékben, hogy tudomásul se veszi felesége jelenlétét, aki pedig valami fontos dolgot szeretne közölni?
2. Ha sajtáikezűleg borotválkozik, a reggelizés után hajtja végre ezt a műveletet?
3. Nagyon soká veszi-e igénybe a fürdőszobát, de ezzel szemben, amikor a felesége használja, a szemére szokta-e vetni, hogy milyen lassú?
4. A törülközőt nedvesen ledobja-e, ahelyett, hogy a megfelelő helyre felakasztaná száradás céljából?
5. Használja-e a felesége fésűjét és ha igen, nem hagyja-e nedvesen, vagy brillantinosan, amit öngyűsége joggal tart illetlenségnek?
6. Borotvakészülékét, borotválkozás után, rendetlenül széjjelhagyja?
7. A fogposzta-tubust használat után le szokta-e zárni?
8. Morog-e azért, ha véletlenül a felesége használja az ön toalett-eszközeit?

A TERÍTETT ASZTALNÁL:

9. Valamelyik barátját magával hozza-e ebédre, anélkül, hogy erről idejekorán értesítette volna a feleségét?
10. Mondja-e azt: «tedd félre, nem lehet látni tőle!» — ha felesége szép virágokkal díszítette az asztalt?
11. Vesz-e másodszer is kedvenc ételéből, amikor már alig van belőle és még egy harmadik személy is ül az asztaluk mellett?

SZOKÁSOK:

12. Szokta-e mondogatni: «ó, az én édesanyám, az volt ám a tökéletes házi-asszony...»?
13. Szokta-e mondogatni: «igazán nem értem, hogy mire kell neked annyi pénz...»?

A rohanás..

Irta: Máris Rózsa

Kacagunk a napsugárral
És úszunk a zúgó árral,
Nekimegyünk a viharnek,
Lelkünkben ciklónok dúlnak.
Sötét felhők, bűgő szelek,
Hójuvások, fergetegek,
Majd esztelen sebességgel
Száguldunk versenyt a széllel.
Főtöttünk a varjak szállnak,
Károgyva zsákmányra várnak.
Az élet sír, élet pusztul,
Zajlik az ár, sodor vadul.
Nincs megállás, nincs pihenés,
Minden sok és minden kevés.
Nincs idő a szépet látni,
Nincs idő kissé megállni,
Ez vagyok én, te és sok más
Ez a sorsunk, — a rohanás.

ORVOSOK

1. BOROGATÁS — PEZSGÓVEL

A világhírű *Billroth* tanárt egyszer késő éjszaka egy dűsgazdag bankigazgató palotájába hívták. A bankigazgató felesége személyesen nyitott ajtót és kétségbeesve közölte, hogy fiacskája elesett és nagyon fájlalja a lábát. *Billroth* alaposan megvizsgálta a kis páciensét, de könnyű horzsolásnál egyebet nem talált.

— Nagyságos asszonyom, — fordult az anyához, aki aggódva várta a vizsgálat eredményét, — egészen jelentéktelen dologról van szó. Tessék az ifjú úrnak minden két órában hideg borogatást tenni a lábára. Reggelre kutyabaja sem lesz.

— Milyen borogatást csináljak? — kérdezte a bankdirektorné elcsodálkozva. — Közöséges hideg vízzel?

Billroth, akit bosszantott, hogy éjszakai nyugalma ilyen jelentéktelenség miatt megzavarták, gúnyosan felelt:

— Ha úgy gondolja, nagyságos asszonyom, hogy a pezsgő előkelőbb, felőlem akár hideg pezsgő-borogatást is csinálhat.

2. A LEGEGYSZERŰBB ORVOSSÁG

Spinale professzor, a híres ideg orvos, aki közismert volt szatirikus megjegyzéseiről, egyszer egy hölgy pácienst vizsgált meg, aki nagyon hosszadalmasan és részletesen panaszkodott álmatlanságáról. A tanár alaposan megvizsgálta, de semmit nem talált. Megkérdezte tehát:

— Próbálkozott már, asszonyom, valami altatószerral?

— De mennyire, tanár úr, — felelt a hölgy, — csak nagyon rövid ideig használ. Ha aztán felébredek, ellenállhatatlan kényszert érzek, hogy fel is keljek és az ágy alatt megnézem, hogy nem rejtőzik-e ott valaki. Nagyon kérem, segítsen rajtam, professzor úr!

— Ha csak ennyi az egész baj — felelte a tanár, — ajánlhatok egy nagyon egyszerű és eredményes gyógyszert.

— És pedig?

— Tessék lefűrészelteni az ágytakar mind a négy lábát és akkor nyugodtan fog aludni.

3. CSAK A FELELET KERÜL PÉNZBE

Dr. X. tanár túlmagas honoráriumait egyes páciensek túlnagynak találták. Egy társaságban, ahová meghívták, jelen volt egy közismert hypochonder hölgy, aki nagyon szeretett volna ingyen-gyógykezelésben részesülni. Amikor alkalom adódott, belécarolt a professzorba és magával húzta a szalón sarkába. Ott mosolyogva így szólt:

— Nemde, kedves tanár úr, a kérdés nem kerül pénzbe?

— Természetes, nagyságos asszony, — felelte a tanár. — Mije fáj önnek megint? A hölgy részletesen beszámolt legújabb képzelte betegségről, a tanár figyelmesen végighallgatta, mindenféle lényegtelen gyógyszert rendelt, a végén pedig megjegyezte:

— Egyébként pedig a tiszteletdíjamat átvételéről szóló nyugtát lesznek fűkora holnap a lakására küldeni.

— De tanár úr — ijedt meg a fukarságáról közismert hölgy, — hiszen azt tetszett mondani, hogy a kérdés nem kerül semmibe?

— Így is van, nagyságos asszonyom. A kérdés semmibe nem kerül. De az én válaszom annál többel...

Kombinált modern bútor

14. A rádiót akkor kapcsolja-e be, amikor politikai vagy sporthírek hallhatók, holott a felesége egyáltalán nem érdeklődik ezek iránt?
15. Szemére veti-e, hogy: «már megint nem vettél nekem levélpapírt, nem küldted le a cipőmet a suszterhez stb., pedig egész nap nem csinálsz semmit...»?
16. Mondja-e neki akkor, ha valahová együtt akarnak elmenni: «ez a ruha vénit téged» vagy: «úgy látom, már megint híztál!»?
17. Megköveteli-e tőle, hogy kedvenc történetét, amit már jóegynéhányszor elmondott, újból éspedig figyelmesen hallgassa meg?
18. Belevág-e a szavába, ha ő akar valami történetet elmondani éspedig ezekkel a szavakkal: «asszonyok nem tudnak semmit elmesélni!»?
19. Használ-e efféle bölcs kijelentéseket: «minden asszonyt könnyű hízéssel levenni a lábáról», vagy: «nők nem tudnak ellenállni az egyenruhának», vagy: «minden asszony pletykázik?»
20. Szokta-e mondani, hogy a nők mindig pontatlanok?
21. A harmadik pohár sör, vagy néhány pohárka likőr után, minden családi titkot elmesél-e kedves barátainak?
22. Elárulja-e férfitestvéreinek a felesége életkorát?
23. Ezzel szemben elfeledkezik-e a felesége születésnapjáról?
24. A nyilvánosság előtt «anyukám»-nak, «öregem»-nek, «oldalbordám»-nak, vagy pláne «őreganyám»-nak nevezi-e a feleségét?
25. Mondja-e, ha felidézi legénykorának emlékeit: «persze, amikor még nem követtem el életem legnagyobb ostobaságát...» vagy: «amikor még nem voltam rabszolga...»?
26. Vidám és kellemes társaságból hazacipeli-e a feleségét, ezzel az indoklással: «tudod, hogy nekem korán kell fölkelni»?
27. A cigarettá, vagy a szivar hamuját a földre szokta-e szórni, ezekkel a szavakkal: «jó a molyok ellen»?
28. Ha jelentéktelen hülés miatt otthon marad, követeli teljes kiszolgálást és olyan ápolást, mintha rendkívül súlyos beteg lenne?
29. Elfelejt-e, mielőtt belépne a lakásba, hogy a lábtőlön alaposan megtisztogassa cipőjét?
30. Ha felesége az ön hivatása iránt érdeklődik, szokott-e így felelni neki: «hagyjuk, hisz ebből úgysem értesz semmit!»?

É J S Z A K A :

31. Amikor szegény felesége a fáradságtól már majdnem összeesik, elmeséli-e neki az elmúlt nap minden jelentéktelen bosszúságát?
32. Ha kimenője volt és ezt férfitársaságban töltötte, felébreszti-e a feleségét, hogy közölte vele meglepő észrevételeit: «érdekes, hogy férfiak között mennyivel jobban szórakozik az ember»?
33. Eloltja-e a villanyt, amikor a felesége még néhány percig olvasni szeretne?
34. A hátán alszik-e, holott nagyon jól tudja, hogy ilyen helyzetben félelmetes horkolást szokott rendezni?
35. Kívánja-e a feleségétől, hogy keljen fel és igazítsa be az ébresztőórát?
36. «Szép álmokat»-kívánás helyett, az elalvás előtti utolsó szavai vezény-szavak-e, amiket feleségének másnap teljesíteni kell?

(Az osztályzatokat tessék összeadni. Ha a végösszeg 120 és 140 között lesz, felesége teljes joggal fogja mondani: „visszamegyek a mamámhoz.” 100 és 120 között: jó lesz vigyázni, mert veszélyes a helyzet.

70 és 100 között: elviselhető.

35 és 45 között: jó.

0 és 35 között: kitűnő.

4 és 4 között: kedves férj, am, őszintén felelt a kérdésekre?)

AMIG ELJÖN AZ IGAZI REGÉNY.

Írta: Forró Pál

XVI.

Napfényes hideg reggel köszöntött Gyopárosligetre. A vendégek ujjongtak a gyönyörűségtől. Ez a legideálisabb sportidő, ilyenkor porzik a hó a sítalpak alatt, kiskabátban lehet sütkérezni a napon, tágul a tüdő a pompás levegőn. A szikrázó nap, mint egy hatalmas égi spongya, letöröl a lélekről minden gondot, rosszkedvet és az egészség nagyszerű optimizmusától duzzadnak izmaik.

Kacagva, kimelegedve siklottak egymás mellett Borghy és Márta. Márta galambszürke sidresszt hordott, Borghy sötétkéket. Márta volt az ügyesebb síelő, de ezért Borghy vitézül tartotta magát egész a Sólyom-szikla kanyarulatáig, ahol élesen kellett volna fordulni. Ott azután szerencsésen felbukott. Nevetve, prűszkölve kapaszkodott fel a mély hóban, miközben Márta, mint egy mentő horgonyt nyújtotta feje az egyik egyensúlyozó botot.

— Sohasem voltam még ilyen boldog! — mondotta elragadtatva Borghy. — Talán már nem is illik embernek annyire boldognak lenni! — tette hozzá babonás félelemmel.

— Sok szenvedéssel váltottuk meg ezt a mai nagyszerű napot és mind azt a többit, ami még ezután következik! — válaszolta Márta.

— Ne beszéljünk arról, ami történt. Arra még emlékezni sem szabad! — tiltakozott a férfi. Lehajolt, gyorsan egy hógolyót gyúrt és meghajította vele Mártát:

— Ezennel hadat üzenek és megkezdem az ellenséges offenzívát.

Mindketten lecsatolták a szántalpakat és kacagva kezdték dobálni egymást. Remek multság volt. A síelők között többen megálltak és követték a jó példát. Hamarosan két hatalmas tábor küzdött egymással. Pergőtűszerűen röpködtek a hógolyók. Vidám csatazaj verte fel a tájéket.

A nagy kavarodásban, ahogyan egymás hegyén-hátán bukdácsoltak a küzdő felek, Márta észre sem vette, hogy a Huber-szálloda kis inasa behavazva odasomfordál Borghyhoz és egy levelet nyom a kezébe.

— Nagyon sürgős! — mondotta halkán.

Márta éppen lehajolt, új golyókat gyúrt nagy buzgalommal. Borghy vagy ötven lépésnyire állt tőle. Egyetlen pilantással futotta át a ceruzával írt szavakat. „Azonnal beszélnem kell veled! Paulette.”

Borghy elsápad. Ennél váratlanabb és kínosabb meglepetés nem érhetette. Érezte, hogyan szibbadnak el tagjai, hogy milyen rémület bénítja meg. Első gondolata az volt, hogy elvesztett. Nincs menekülés, valami rettenetes, jövőhetetlen katasztrófa fenyegeti...

Hogy kerül ide Paulette? Hogyan támadt fel?

Borghy szeme előtt egyre jobban homályosult a világ. Erre valóban nem számíthatott. Azt hitte, már teljesen leszámolt a multtal. Elkönyvelte, mint egy rossz álmot. És most megint eleven, fenyegető valóságként áll előtte.

Érezte, hogy minden erejére a legnagyobb szüksége van. Ha most gyengének mutatkozik, mindent elvesztett. Nem volt idő a habozásra.

Márta abban a pillanatban egyenesedett fel és éppen új támadásba akart kezdeni.

— Szívem — mondotta nyugalmat erőltetve Borghy —, néhány percre magadra hagylak. Egy régi miniszteriális kollégám érkezett Budapestről, aki valami érdekes üzenetet hozott a minisztertől. Azt hiszem, vissza akarnak csábítani... Természetesen erről szó sem lehet, de azért nem illik várakoztatnom... Mindjárt visszajövök, addig csak mulass jól!

Néhány perccel utóbb Borghy ott volt a Huber-szálloda halljában. A hall egészen üres volt. A vendégek mind

Dynamic
D'ORSAY
ajakrúzs

a formás női száj művésze.
Miért éppen a D'Orsay a kiforrott izlésű párisi hölgyek kedvenc ajakrúzs?
Mert beszédesség, szellemesség, kifejezővé varázsolja ajkait. Pazar és tartós színeivel tökéletesen alkalmazkodik egyéniségéhez.

D'ORSAY kenőruzs

E zsíros arcpirosító adja meg hozzá a méltó keretet.

D'ORSAY ajak- és kenőruzs a strandolás hálás és tartós szépítőszerei.

Ne hidd...

Ne hidd, hogy elmúlik minden

Őszi hervadással,

Ne hidd, hogy álmunknak vége,

Hajnal pirkadással...

Ha a multra ráborul is

Ködnek lágú fátyola:

Egy emléket a szívünkblől

Nem takar el soha...

Nem takarja semmi se el

Lelkünk oltárképét,

A legelső tüzes csóknak

Mámorító ízét...

Azt a seLYmes szirmú rózsát

Mit titokban őrzünk,

S a lelkünknek azt a vétkét:

Hogy szívből szerettünk...

Veressné Főző Erzsébet

Királyokkal történt...

XV. Lajos, francia király, súlyosan megbetegedett. Mégis vonakodott bevenni az orvosát, amit udvari orvosa előírt. — Parancsolom! — mondta az orvos. A királyt hallatlanul meglepte ez a hang. Arca kipirult a dühből és ingerülten vágtatott vissza: — Ön nekem parancsolni merészlél? — Úgy van, Sire, — felelte az udvari orvos. — Most ez egyszer én parancsolok. És pedig azért, hogy felséged minél hosszabb ideig a miénk maradjon... XV. Lajos megbékélve feküdt vissza párnáira és most már engedelmesen bevette az orvosát.

*

Mozart «Don Juan»-jának prágai nagy-sikerű bemutatója után, nagyon vegyes érzelmekkel tért vissza Bécs városába. Ellenségeinek valóban sikerült elérniök, amitől félt, hogy az opera bécsi előadását hónapokig halogassák. Végre azonban mégis megvolt a bemutató előadás, de a «Don Juan» csúnyán megbukott.

II. József császár meg akarta vigasztalni a kétségbeesett zeneszerzőt: — Mester, az ön operája csodálatos alkotás! Talán még szebb, mint a «Figaro». Úgy látszik azonban, kissé kemény étel a bécsi közönség fogainak. Mozart rezignáltan így felelt: — Hát akkor adjunk nekik elég időt, hogy alaposan megrághassák!...

*

Athénben, az egyik udvari bálon, kissé túlmérszen kivágott ruhában jelent meg a pénzügyminiszter koros és csúnya felesége. Pedig kár volt a túlságos dekoltázsért, mert amit látni lehetett, jobb lett volna eltakarni. Ez volt a görög király véleménye is, aki ennek kifejezését is adott, amikor így szólt udvari marsalljához: — Ennek a hölgynek a férje, a pénzügyminiszter is mindig így jelenik meg nálam kihallgatáson. Mindig fedezetlen de-ficittel!...

kinn mulatoztak a hőmezőkön. A terem legvégén, egy oszlop által félig eltakarva, mint egy fekete árnyék, állt Paulette. Borghy az első pillanatban alig ismert rá az erősen lesoványodott, mélyen árnyékolt szemű, fakó arcú nőre, akinek hajában néhány ősz hajszál csillogott. Megdöbbenve állt meg. Paulette látta a férfi riadtságát. — Csodálkozol, ugye, hogy ennyire megváltoztam... Hja, a börtön nagyon rossz kozmetikai intézet. Ott gyorsan hervad az ember...

— Paulette — mondta felindultan Borghy —, borzasztó, hogy így látalak viszont... De nem értem, nem tudom elképzelni, hogy azok után, ami ket-tőnk között történt, hogy jöhetett ide? Hogy merted ezt? Mit akarsz? Mit remélsz? Mire számíatsz? Azonnal távoznod kell. Nekünk semmi mondani-valónk nem lehet egymás-nak...

— Igazad van... tökéletesen megértelek — válaszolta Paulette. — Te nem gyűlölhetsz engem jobban, mint ahogy én megvetem saját magamat. Szörnyen vétkeztem ellened és mégis... ide jöttem! Hidd el, akármilyen nagy volt a bü-nöm, én már megszenvettem azért...

— Sajnálak, Paulette, de a mi utaink örökre elváltak...

— Hallgass meg, László. Meg kell mondanom neked, hogy én a börtön szörnyű hónapjai alatt számot vettem egész életemmel. Én nem vagyok olyan gonosz, mint ahogyan hiszed, csak szerencsétlen vagyok... Boldog akartam lenni, ez volt minden hü-nöm... Örület volt, amit tettem, de látod, a bíráim is irgalmas ítéletet hoztak. Ők is elismerték, hogy megértést és szánalmat érdemlek... Ne hagyj el te sem... Én most már egészen biztosan tudom, hogy soha senkit sem szerettem igazán, csak téged... Meg kell bocsátanod... A legalázatosabb cseléded leszek, a szavamot sem fogod hallani... úgy akarok melletted élni, mint egy árnyék...

— Legyen eszed, Paulette! — mondotta alig tudva uralkodni egyre növekvő izgalmán. — Örültség, amiket mondasz. Megértem súlyos helyzetet, de a multhoz többé nem térhetünk vissza. Ha pénzre van szükséged, rendelkezésedre állok. Természetesen, ezt is csak bizonyos korlátok között tehetem. Néhány ezer pengővel új életet próbálhatsz kezdeni Bécsben... Egy-két hónap alatt kipihened magad... visszanyered régi ruganyosságodat...

— Tévedsz, László! Én már soha többé nem térhetek vissza a szinpadra. Nincs meg többé bennem a jókedv, az a sok tűz, önbizalom, amely fűtött. Bennem csak egyetlen érzés van: imádlak!... Nem akarlak elveszíteni... Könyörülj rajtam.

— Képtelenség, amit beszélsz...

— Miért? — csattant fel fájdalmasan az asszony hangja. — Mert őt szereted?

Mártád veszed feleségül? Az újságban olvastam!...

Azonnal autóra ültem és ide jöttem utánad. Az

nem lehet, hogy te engem így eldobj!... Minden

bűnt meg tud bocsátani, aki igazán szeret... Borghy keményen nézett az egyre szenvedélyesebben felviharzó asszonyra.

— Elég volt, Paulette. Értsd meg: semmi a világon

sem vihet engem többé vissza hozzád. Ha belátó

és igazságos volnál, ha csakugyan ráeszméltél volna arra, hogy milyen szörnyű bűnöket követtél

el, úgy ezt nem is mernéd kérni. A saját igazság-érzeted utasítaná el ezt a képtelenséget. Te azonban

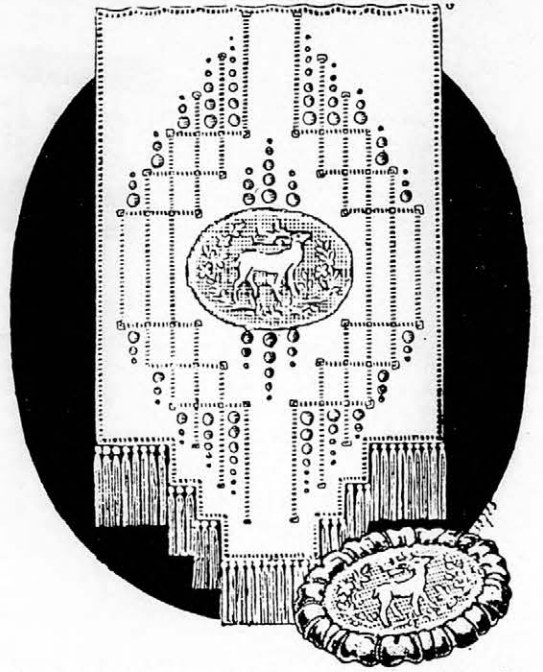
még mindig a régi, kíméletlenül önző asszony vagy, aki csak a maga hangulatai után rohan...

— Ezt... csak ezt tudod nekem mondani? —

zokogta Paulette.

— Igen. Ha valóban szeretnél, úgy most csak egy

kívánságod lehetne: hogy azt a sok bánatot, csaló-

Sztór és párna recszipkebetéttel. Leírása kézimunkarovatunkban.

MŰBUTOR FOGALOM

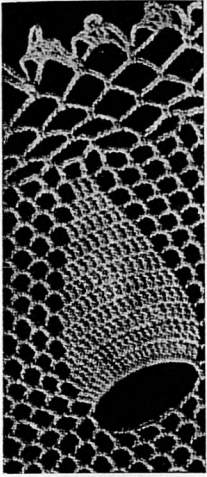
Műasztalosnál speciális kombinált szoba újdonságok, háló, ebédlő, uriszoba berendezések.

DIJTALAN TERVEZÉS

RÁKOSPALOTAI MŰBUTORIPAR

Budapest, Üllői-út 21. Telefon: 18-58-67

Horgolt terítő része. Leírása kézimunkarovatunkban.

dást, melyet okoztál, jóvá tehesse az a másik nő, akinek olyan kegyetlenül gázoltál bele az életébe. Hát nem látod, milyen szörnyű, amit most csinálsz?... Hogy a gyötrelmes sebeket, melyeket két ember lelkén ejtettél, ismét fel akarod tépni? Ha azt akarod, hogy a szájalom és megbocsátás egy szikrájával is gondoljak rád, úgy azonnal utazz el!... És nem szabad többé soha... érted: soha mutatkoznod. Ebben az esetben barátod maradok, számithatsz segítségemre is. Igyekezzni fogok elfelejteni minden rosszat, amit neked okoztál... És most Isten veled. Egy másodpercig sem maradok veled tovább...
— Még csak egy szót, László...
— Lehetetlen! Nincs olyan szavad, kéréseid vagy fenyegetésed, amely engem visszahívhat!...

HAZI KOZMETIKA

A napozás okozta kozmetikai károk

Írta: dr. Földes Miklósné (Junó kozmetikai intézet, IV., Károly király-út 24.)

A napfény gyógyhatása ma már általánosan ismert. De éppen, mivel a napozás már általánossá vált, gyakran viszik túlzásba és ebből különféle károsodás származik.

Minden embernek más az érzékenysége a napfény iránt. Az a napfény mennyiség, amely az egyik egyént szép barnára sűti, a másiknál súlyos bőrgéget idézhet elő lázzal és utóbetegegekkel. E káros hatást nem a nap melege okozza, hanem a napfény ibolyántúli sugarai.

A barna egyének bőre sok festékanyagot tartalmaz és ez a festékréteg megóvja szervezetüket az ibolyántúli sugarak káros hatásától. A fehérbőrűek és vörös egyének kevésbé tűrik a napsugarak behatását. Ez utóbbiaknál könnyen bőrgyulladás az eredmény.

Kozmetikailag az óvatatlan napozás a száraz bőrt még jobban kiszáradítja és durvává teszi. Ezért száraz bőrű egyének ne napozzanak túl sokáig és mindig kenjék be bőrüket napozás előtt egy jó bőrpoló krémmel, vagy, különösen az arcot, fényvédő krémmel.

A szeplőre és májfoltra hajlamos egyéneknek van fontos jelentősége a fényvédő szépitőszerek használatának.

A kifejlődött szeplők elhalványítására jó háziszer, különösen, ha a szeplők halványak, a szeplős területeket naponta kétszer átöröszölni citromlével.

Ha a szeplők szétszórtak, nem túl sűrűek és nem folynak össze, megvan a lehetőség az egyes szeplőfoltokat az elektromos tű segítségével kiégetni.

Kozmetikai üzenetek:

«Nagyasszony.» A korral velejáró ráncosodás idejét is ki lehet tolni célszerű arcápolással és a megfelelő szépitőszerek használatával.

«Zita.» Az ön korában a rendezetek a kozmetikus tanuló időt 15 hónapban írják elő. Ezen idő után vizsgázhat. Kiképzése bármikor megkezdhető.

Arckrémjét, kézfinomítóját, hajápolóját stb. szépitőszereit fillérékért elkészítheti odahaza a tudományosan elismert és jól bevált «Junó» kozmetikai alapanyagból. Egy doboz alapanyag az összes receptekkel 4.— P. Gyártja és szétküldi: DR. FÖLDESNÉ «JUNÓ» KOZMETIKAI LABORATORIUMA, IV., Károly király-út 24. sz.

jesen visszanyerte önuralmát és biztonságát. Megfordult és kemény léptekkel sietett ki a hallból.

Paulette megsemmisülten nézett utána. Csak most eszmélt arra, hogy minden örökre és visszavonhatatlanul elvesztett. A hörtön könnyel és kétségbeeséssel telített magányában görcsös reménykedéssel kapaszkodott egy halvány reménységárba: László meg fog bocsátani! Lassankint teljesen elvesztette józan ítélőképességét, érzései összekuszáltak gondolkodását, valóságnak látta vágyait. Szenvedése in és szörnyű kiábrándulásán keresztül a veszendő ember halálos erőlködésével tapadt a multhoz. Most valóban szerette Lászlót, egész lénye ebben az egyetlen érzésben olvadt fel. El sem tudta képzelni, hogy ez a mindent betöltő, már szinte az örület határán mozgó érzés ne találjon viszonzásra... És most egyszerre minden összeomlott. Ez volt az ő igazi, halálos ítélete.

Percekig ült dermedten, gondolkozásra, mozdulatra képtelenül. Valaki melléje jött. Huber Guszti. Sírúhába volt öltözve. Az öreg Huber mordult rá az imént kedvtelenül:

— Ugyan menj már egy kicsit a levegőre, Guszti! Nem tudom nézni, hogyan jársz itt közöttünk, mint valami beteg szellem. Soványodsz, rossz színben vagy. Tönkreteszed Gyopárosliget jóhírnevét... Muszáj sportolnod!

Guszti megdöbbsent. A szállodások rendszerint jó emberismerők. Guszti is azonnal észrevette, hogy itt valami titokzatos tragédia lappang a háttérben. Egészen bizonyos, hogy valami szerelmi dráma. A hölgy nagy csalódása után menekült ide megnyugodni, ami azonban úgy látszik nem akar sikerülni. Ijesztően feldúltnak látszik. Jó lesz kissé beleavatkozni a dolgokba, mielőtt még valami végzetes ostobaságot követ el. Guszti már gyakran látott öngyilkos vendégeket. Nem, erre igazán nincsen semmi szükségük.

— Bocsánat, asszonyom — szólította meg Pauletet —, úgy látom, egészen egyedül van és bizonyára először tartózkodik Gyopárosligeten. Ha megengedi, nagyon szívesen megmutatnám fürdőhelyünk legszébb pontjait... Magam is sétálni megyek...

Miközben Paulettel beszélt, úgy rémlett neki, hogy valahol már látta ezt az arcot... Vagy csak hasonlít valakire? De kire? Guszti nem tudott visszaemlékezni. Valami futó találkozás lehetett. Ha az ember szállodákban szolgál, rengeteg arc vonul el előtte. Ki tudja azokat mind megjegyezni?...

Paulette felrezzent. Az az érzése volt, hogy ez az ember figyel, belélat, a gondolatait kémleli. Zavarodottságában arra gondolt, hogy óvatosnak kell lennie, nem szabad elárulnia magát, legjobb, ha közönyt tettét és elfogadja a meghívást.

— Nagyon köszönöm, uram... igen... éppen sétálni akartam!

Elindultak. Guszti kötelességének vélte szórakoztatni vendégét. Élénken beszélt, hogy milyen nagy költséggel építették meg az új ródlipályát, hogy a jövő héten Gyopárosligetre jön Szepes, a magyar síbajnok és már folynak az ugrósánc rendbehozásának munkái, hogy február közepén országos sí-és

MILLIÓ CSILLAG

Lelkem világa más mi volna?
Millió csillag ringatója.

Itt is kering egy, ott is csillog.
Ez csupa tűz, az csupa jég ott.
Amaz ragyogó állócsillag.
Rajt temetőkert, álomillat.

De ezek, nézd csak, hogy rohannak
Mint tervek, vágyak, sorshatalmak.

S itt... Virágok és emberlábnyom...
Ó, hogy szerettek, én világom!

Ózori Kántor Anna

Kultúrtörténelmi
furcsaságok

Drezda városában — persze 1595-ben — hatósági rendelettel tiltották el a «közönséges népet» a zsebkendő használatától. ★ Az első egyiptomi múmia után, amit Angliába vittek, 4000 márka vámat kellett fizetni, minthogy «gyártmány»-nak minősítették. ★ A porosz osztállysorsjátékon két ízben nyerte meg a főnyereményt ugyanazon számú sorsjegy. Külön érdekessége ennek a számnak, hogy akár előlíról, akár pedig visszafelé olvasuk, ugyanaz: 39093. ★ Az orosz cárok egykori híres Pál-gárdaezredének rendszeres fizetést húzó regiment-szülésznője is volt. A gárdának ugyanis valamennyi tagja házasságra volt és életfogytiglan teljesített szolgálatot. ★ Amikor Leiden városát 1575-ben elfoglalták a spanyolok, a város polgárai postagalambok útján értesítést kaptak, hogy az orániai herceg közeledik a felszabadító sereggel. A város felszabadítása után, az orániai herceg rendeletére ezeket a jóhírt hozó postagalambokat életfogytiglan ápolták és táplálták, aztán bebalzamoszták őket és a leideni városháza irattárában őrizték meg. ★ Goethe a Cotta-féle könyvkiadóvállalat részéről, 1795-től 1832-ig, mai magyar pénzre átszámítva körülbelül 500.000 pengő tiszteletdíjat kapott. ★ Egy középkori, 1150-ből származó városi törvény így rendelkezik: «A bíró úgy üljön bírói székében, mint egy könyörtelen oroszán, jobb lábát tegye keresztbe a bal lábán és ha valamilyen ügyben nem tudna helyesen ítélni, ezt százhuszonháromszor gondolja át és mérlegelje.» ★ A «spanyol törvénytészek döntései polgári ügyekben» című munkának a múlt évszázad nyolcvanas évében megjelent kötete 252. oldalán a következő meghatározás olvasható a vasúttal kapcsolatban: «A vasút olyan alkalmatlóság, amely személyeknek és tárgyaknak ismételt szállítására szolgál, nem nagy távolságokra, fémből készült alapokon, amelynek összetétele és szerkezete nagyobb terheknek meghatározott irányba való gyorsabb szállítására is alkalmas volna, de a felhasznált természeti erők következtében, amelyeknek teljes leigázására képtelen az emberi tudás, sokkal nagyobb mértékben alkalmas az egészség megrongálására és az emberélet kioltására.» Különös, hogy még 1880-ban is így vélekedett a vasutról és ilyen álláspontot foglalt a «hivatalos» törvénytárgygyűjtés a vasúttal szemben. Kár, hogy az efféle dokumentumok a XX. század elejéről már hiányzanak és soha nem fogjuk megtudni a vaskalaposág véleményét az autóról és a repülőgépről.

ródliversenyt rendeznek, hogy az elmúlt esztendőben egy amerikai sportlady járt Gyopárosligeten, akinek tizenhét sportdressze volt és halálosan beleszeretett egy pesti fiatalemberbe és vele is utazott Budapestre...

Huber észrevette, hogy a hölgy nem is figyel rá. Szeme révetegen siklik végig a hőmezőkön. Valószínű, nem is hallja, hogy beszélnek hozzá. Gusztai elhallgatott. Ennek a nőnek más gondja van, mint sporteseményekkel törődni. Köröskörül vidáman hurrázott, mulatott, nevetett a vendégek jókedvű hadserege, csak ők ketten jártak némán, mint két szomorú, fehér tarlóra szállt parjú.

Paulette hirtelen megrándult. Keze görcsösen kapaszkodott Huber karjába. A fiú érezte, hogyan vonaglik az asszony ujjai.

— Elcsúszott? — kérdezte meglepetten.

— Igen! — válaszolta valami különös, élettelen hangon Paulette. Arca fehér volt. Szeme megreven pillantott az alattuk húzódó kis völgybe, ahol a hölgyelő csata folyt. Márta abban a pillanatban hajította meg édes kacagással Borghyt, aki hirtelen mozdulattal elkapta és karjába zárta bájos támadóját.

Pauletetted szédülés környékezte.

— Rosszul van? — kérdezte nyugtalanul Gusztai.

— Az erős levegő! Régen jártam havasokban...

Olyan mozdulatot tett, mintha a tőle néhány lépésnyire álló fából rótt gáthoz akarna menni, hogy odatámaszkodjon.

Gusztai ijedten húzta vissza.

— Az Isten szerelméért, vigyázzon! Nem látja a figyelmeztető táblát? A lavina; veszélyes hely. A gát minden megbolygatása megzavarhatja a hőtömegek egyensúlyát és abból csinos kis veszedelem támadhat. Ma szélcsendes, tiszta idő van, semmi veszély nem fenyeget. De ha szél fúj, akkor ezt a kis völgykatlant egészen elzárjuk, nehogy katasztrófának tegyük ki az embereket... Nézzzen végig ezen a hegyoldalon... Ez a sokmillió köbméter hó mind buzuhanna a völgybe... Egyetlen élő lélek sem maradna... Mindenki elpusztulna!...

— Mindenki elpusztulna! — ismételte szinte kísértetiesen az asszony. Szemében különös, ijesztő fények gyulladtak, mint az örültekében.

— Köszönöm Huber úr, hogy eddig fáradt velem... Én most már itt maradok és kérem, ne zavartassa magát tovább.

Gusztai meghajolt.

— Kezét csókolom, asszonyom... És kérem, ne méltóztassék elfelejteni... Egy órákor van a közös étkezés!

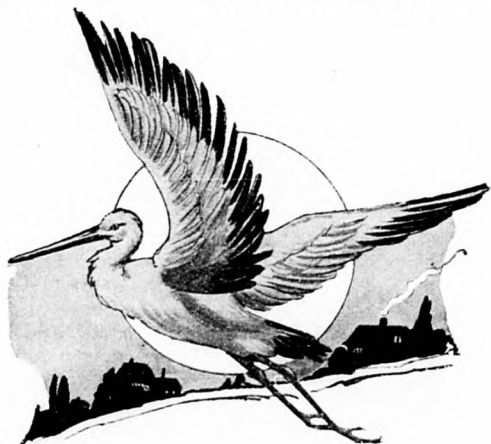
Paulette bólintott, hogy rendben van.

★

— Most vagyok először boldog! — sügta Márta Borghy fülebe, mikor érezte, milyen gyengéden fonódnak rá a férfi karjai a szinte zengő napsütésben, a mosollyal és harsogó életvidámsággal telt hőmezőn, ahol mindenki ujjongott, habzsolta az életet és a lelkekből felszabadultan törtek fel a piros élethangok. Huber látta ezt a csókot. Arcán szelíd, fájdalmas mosoly suhant át. Azután lassan, elgondolkozva ment tovább.

Csecsemőgondozás Makiéknál
(L. Wood rajza «The Sketch»-ből)

Mosolya, mintha derüshebbé vált volna... Ebben az orgiás fényözönben, áldott nap-sütésben és életet zsendítő frissességben néki is volt egy boldog titka, amely új utakat és új célt jelzett számára. Amikor erre gondolt, a szíve hevesebben vert és füttyüreszni kezdett.

De azután a gondolatai makacsul visszatértek a különös, idegen asszonyhoz.

— König Edgárné! — morgogta magában. — Ezt írta a bejelentőlapjára. Furesz asszony. Van benne valami félelmes, fenyegető...

Önkéntelenül visszafordult, hogy még egyszer megnézzze. De már akkor Königné nem ült azon a helyen, ahol magára maradt.

Hová tűnhetett? Gusztin egyre növekvő nyugtalanság vett erőt. Tenyerével szemellenzöt formált és úgy kutatta.

Hirtelen úgy érezte, hogy a vér megfagy ereiben. A rémület ordítása hördült ki belőle. Egy mozdó, fekete pontot vett észre a messzeségben. A perzsabundás nő... Lassan, erőlködve megy, kapaszkodik a lavinagát felé. Már ott van egészen közel, csak a karját kell kinyújtani.

Gusztin egy pillanat alatt megértette, miről van szó. Ez a tébolyult nő meg akarja indítani a lavinát. És nincs emberi erő, amely megakadályozhatná végzetes tetteiben. Minden kísérlet hiábavaló. Néhány pillanat múlva eléri célját. Gondolni sem lehet arra, hogy megakadályozzák. És akkor ez a sok vidám ember a völgyben menthetetlenül elpusztul... Eltemeti, megfullasztja őket a szörnyűhótömeg...

Félig örülten a rémülettől fordult vissza Gusztin és torkaszakadtából ordított: — Menekülni! Rohanni! Lavina jön!... Lavina!

A hólabdacсата megszakadt. A vendégek riadtan és értelmetlenül nézték a magából kikelt, tele torokból kiálló, karjaival vadul hadonászó Huber Gusztit. Nem értették, miről van szó? Ijedten néztek körül, de minden derűs, napfényes és mozdulatlan volt. Mitől zavarodott meg Huber? A szava most már világosan érthető volt:

— Menekülni! Lavina...

Ez a szerencsétlen ember megőrült. Az emberek részvétellel és megdöbbenve néztek rá, de senkisémmé mozdult.

Huber elfulladva, az ijedségtől eltorzult arccal, az erőlködéstől kidülledt szemben érkezett a játékos csoportjához...

— Az Istenért... fussanak... ott... az a nő... meglazítja a gátat... megindítja a lavinát!...

A hegyoldalon élesen rajzolódott ki a hó vakító fehér síkján a fekete asszony, amint dühös, emberfeletti erővel vágta a gátat tartó gerendák összekötő háncait.

Egy pillanat alatt megértették, miről van szó.

A rémület ordítása hördült ki az emberekből.

Fejét vesztve rohant mindenki. Sikítva, halálra vált arccal törtek előre, hogy elérjék a völgy kanyarulatát, ahol elágazik az út és el lehet bújni a halálos görgögeteg elől...

Tompa, ijesztő moraj hallatszott.

A hegyoldalon valaki elsikoltotta magát. Egy idegtépő,

női halálsikoly...

Szörnyű hang, amilyent csak lázalmában hall az ember. Vért-fagyasztó nevetés és fájdalommal egyesülnek benne.

Azután két kilométer szélességben egyszerre megindul egy szikrázó, fehér hózuhatag. Irtózatossá erővel lódult előre a meredek hegyoldalon, sűrű hófelhők porzottak

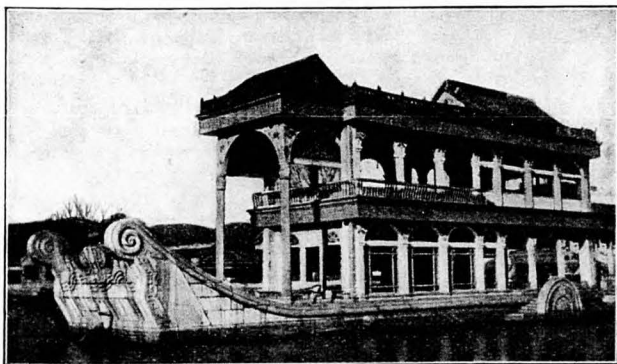
A párizsi Forvil-gyár világhírű illat-kompozíciója. Minden jobb szaküzletben kapható. Vezérképviselő: Reichardt Albin, Budapest, I., Márvány-utca 29.

A hallgatás művészete

Nagyon sok közmondás rendkívül mély igazságot rejt magában. Egyike a legmegszívlelendőbbeknek: «beszélni ezüst, hallgatni arany». Bizony, aki sokat beszél, annak kevés ideje marad a saját belső élete, tulajdon karaktere munkálására. Aztán meg honnan tudhatnók, hogy a mi kisebb és nagyobb «bölcseiségeink» minden megnyilatkozása valóban és őszintén érdekl-e minden embertársunkat? Hogy nem csupán kötelessé udvariasságból hallgat meg minket?

A hallgatás a betegségében sokszor többet ér, mint az orvosság. A betegnek elsősorban nyugalomra van szüksége. Egyetlen helytelen szó felizgathatja és súlyosbíthatja betegségét. De magának a betegnek sem szabad sokat beszélnie. Ha tehát állandóan kérdésekkel ostromoljuk a hogyléte és közérzete felől: ez inkább teher a számára, mint vigasztalás.

Aki olvas, vagy aki tanul, nem szereti, ha megzavarják. Elismérjük, hogy sok esetben rendkívüli önuralomra van szükség, hogy visszafojtsunk egy kérdést, vagy megjegyzést, amikor a másik olvas. Az önfegyelmű ember azonban képes erre. Nagyon kellemetlen, ha tanulás vagy munka közben megzavarunk. Sokszor az nap egész hátralevő részére ki-zökkenünk a tanulásból, vagy a munkából. Nem tudunk visszatérni a megkezdett gondolatkörbe, egész hangulatunk tönkrement — egyetlen közönyös megjegyzés miatt, aminek talán semmi jelentősége nincs. Tudjuk-e azt, hogy magán-életünk számtalan aprósága valóban érdekl embertársainkat? Hány kérdés és

hány közlés elmaradna, ha egyetlen pillanatra erre gondolnánk.

Kiránduláskor, hegyi tőrán, hánször fordul elő, hogy semmitmondó locsogás előzi a pillanatot szépségét! Vagy megöli talán egy komoly és mély gondolat megszűlését. Milyen pompás az erdő csöndje, amit sokszor megzavar gondolatlan fecsegés. Színházban, vagy hangversenyen sokszor egyetlen ostoba szó az egész este hangulatát tönkreteszi. A legvesélyesebb: haragban a szóadatot. A szavak ilyenkor éles törökként vágódnak a másik szívébe, meggondolás és megfontolás nélkül, nem mérlegelve, hogy jogosak-e vagy sem, a szabadjára eresztett gyűlölet szárnyain. Mennyire igaz a Könyvek Könyvének mondása.

— «A hallgatás fáján lóg a békeség gyümölcse.»

Mennyi házasság volna boldogabb, ha férfi és feleség megszívlelnék ennek a mondásnak igazságát. Mennyi gonosz szó halna meg, mielőtt a düh kiröpítené. Mennyi lélek-seb maradna el, amit utólag nagyon nehéz meggyógyítani. A féltékenység a házasság legsúlyosabb terhe. Mennyi mély és igaz szerelmet gyilkolt meg a felszabadított féltékenység szavakba foglalt szemrehányása!

És vasuton, hajón, a szabadság tartama alatt, mindig és mindig beszélni kell? Mennyivel szebbnek találja sok ember, ha olvashat, ha ábrándozhat, sőt talán légvárat építhet. És egy lényegtelen beszélgetés kiráncigálja őket boldog álomvilágukból. A szabadságnak felfrissítően kell hatnia, ehhez pedig a megszokott életből való kikapcsolódás és — hallgatás szükséges.

Ó, a hallgatás sokszor nagyon is beszédes tud lenni. Beszédesebb, mint a kimondott szó, amit nem egész szerencsésen választottunk meg. Hallgatás közben élvezhetjük csak igazán a természet csodálatos szépségeit. A vaskövetkezetes hallgatással pedig meg is büntethetjük azokat az embereket, akiknek egyetlen beszédtemájuk: mások hibáinak szellőztetése.

A hallgatás felelet is lehet! Sokkal világosabb, szebb és többjelentő, mint a feltartóztatatlan szóadatot. Ehhez azonban már feltétlenül szükséges, hogy — művészei legyünk a hallgatásnak.

Mérkőzés

*Büszke, merev fejtartással
szembe állottunk egymással.
Tekintetünk összepillant,
mint két hideg mestelen kard!*

*Szavakkal nem is beszélünk,
egy mozdulat s mindent értünk:
a támadást, ellenállást,
vátat, kérést, megbocsátást.*

*Varázs van-e hallgatásba...
szelidség és dac felváltva.
Szívárványos édes viszony,
mely követel és parancsoll!*

*felsőkubinyi és nagyolaszi
Kubinyi Mária Margit*

fel, hatalmas fenyőfák gyufaszálként törtek össze rettentő nyomásában. Borghy megfogta Márta karját.

— Fussunk! Szedje össze minden erejét...

Lihegve, elfulladva rohantak előre. Hátuk mögött hallották a száguldó halál ijesztő robaját, idősebb férfi megingult a hőmező...

Márta hirtelen felsikoltott. Megbotlott és elesett. Gyorsan talpra akart ismét állni, de nem tudott. Kirándult a bokája...

— Az Isten szerelméért!... Siess!... Állj fel!

— Nem tudok! Azt hiszem, eltörtem a lábamat!...

— Teremtő atyám! — hördült fel Borghy. Lehajolt, hogy felemelje Mártát. Néhány lépést lassan, ügyetlenül botorkált vele előre. A magas hóban a hegy-mászásban gyakorlatlan, idősebb férfi nem tudott boldogulni.

— Hagyj magamra! — mondotta Márta. — Mentsd meg magad!

Már senkisémm volt körülöttük. A többi menekülő nagy tért nyert közben. És mögöttük ijesztő zúgással közeledett a fehér pokol. Borghy fejét rázta.

— Nem megyek. Ha a sors úgy rendelte, hogy itt kell maradnunk... akkor veled akarok meghalni!

Átölelte Mártát. Szemükből fájdalommal csordult a könny. Utolsó csókban forrt össze szájuk és azután egymásba font kézzel imádkoztak.

Hirtelen egy magából kikelt, riadt férfihang rivalt rájuk:

— Jönni! Azonnal!... Öngyilkosok akarnak lenni? Megőrültek?

Gusztai volt. A fiatalembernek már nem is volt emberei arra.

— Nem mehetek... a lábam tört! — mondotta Márta.

A következő pillanatban Gusztai szinte emberfeletti erővel felragadta Mártát és előre rohant. Csak az örület és a halálveszedelem együttese adhat embernek ilyen érthetetlen erőt. Borghy alig tudta követni őket. Csak néhány lépést futottak. Balfelől egy sziklafal szögelt ki. Gusztai emögé ugrott. Borghynak csak éppen annyi ideje volt, hogy egy kétségbeesett mozdulattal kövesse őket. A következő másodpercben elsötétült a világ. Mellettük száguldott el a lavina...

Huber Teri éppen az asztalok terítését ellenőrizte a szálloda éttermében, amikor valaki hátulról hirtelen átölelte és megcsókolta. Meglepetten fordult vissza és szinte sóhálvánnyá változott megrökönyödésében, mikor Mártát ismerte fel.

— No csak ne egyél meg, — nevetett Márta. — Tulajdonképpen nem is tudom, hogy miért haragszol rám?

— Én? Dehogy haragszom! — dadogta Teri. — Te kerültél el bennünket...

— Hát most megint itt vagyok. Búcsúzni jöttem. Lehet, hogy nagyon sokáig nem kerülök megint ide. Anyus is Pestre költözik, eladja a pensiót. És úgy érzem, boldogság volna, ha mi ketten haragban válnánk el. Meg is akarlak hívni. Teri mélyen meg volt hatva. Mintha olajjal kengették volna hiúságát. Hogy az államtikárné öméltsága vendégül hívja őt...

Elpirult és mosolygó bizalmassággal nézett Mártára.

— Azt hiszem — mondotta halkan —, egyelőre nem igen fogok utazhatni. Két hónap mulva kisbabát várok!

— Tudom! — nevetett Márta — Gusztai az előbb már eldiesekedett. Most is erről beszél a hallban a vőlegényemnek. Csupa boldogság ez az ember. És hidd el, nagyon szeret téged!

Teri szájszöglete keserűen rándult meg.

— A gyermeket szereti... Az ő asszony ideálja nem én voltam, hanem...

Márta gyengéden Teri szájára tapasztotta tenyerét.

— Hallgass!... És erről ne beszélj többé soha. Ne bolygasd a multat, hiszen a gyermekem keresztül most már mind a ketten boldogok lesztek... És ha megszületik a baba, László akar a keresztapja lenni.

Teri nem tudott tovább küzdeni könnyeivel. Márta nyakába borult és a két barát nő hosszú idő után először csókolta meg egymást új egymásra találással.

Március második felében tartották esküvőjüket Borghy és Márta. Noha a legszűkebb baráti körben folyt le az ünnepség, a főváros előkelő társaságát valóságos lázba hozta a regényes házasság. Márta és Borghy alig győzték bontogatni a rengeteg üdvözlő sürgönyt. Egyszerre azután mind a ketten hangosan kacagtak. Egy Gyopárosligetről érkezett sürgönyt bontottak fel:

„Sok szerencsét, boldogságot kívánunk mind a hárman. Huber Gusztai, Teri és legifjabb Huber Gusztai, aki ma éjszaka érkezett Gyopárosligetre.“

Bényei mama elégedetten bölintott.

— Ez már igen! Végre egyszer Babos Teri is elkövetett valamit, amire azt mondom: végy róla példát, leányom! — Márta nevetve ölelte meg édesanyját:

— Meg lesz, anyuskám! Hiszen tudod, mindig engedelmes leányod voltam!

LOHR MÁRIA (KRONFUSZ)

Vegytisztító, csipketisztító és kelmepestő gyár

1867

1937

A TÁRSASÁGBÓL

A Kormányzó Úr

Öfelméltósága dr. Bódy László szfőv. tanácsnoknak a kormányfőtanácsosi címet adományozta. — Kitűnően sikerült és előkelő közönség részvételével zajlott le Sárospatakon, a Rákóczi-vár lovagtermében megtartott jótékony célú táncestély. — Petrovác Gyuláné kormányfőtanácsos neje, lapunk kedves előfizetője, nyaralásából hazaérkezett. — Kedves előfizetőink közül Jávor Istvánné Görömböly-Tapolcáról, Katona Kátó Szegedről, Németh Mihályné Hévízgyógyfürdőről, Juhász Jánosné Gyopárosfürdőről, dr. Laczkó Józsefné Párizsból, Kováts-Sebestyén Janka Balatonalmádiból, özv. Guser Ferencné és leánya Aranka Csehszlovákiából, Haiger Artúrné és Vera Párizsból, ifj. Papp Andrásné és családja Újhutáról, Baranyay Zsigmondné és leánykái, Ilonka és Edith Szegedről, Eperjes Vince kántortanító és neje Kiss Erzsébet tanítónő Csótról, K. Lányi Piroksa lapunk munkatársa Balatonalmádiból, Burtovszky Zoltánné kislánya Zsuzsika Nagyberényből, Perczel Nándorné a. u. jegyző neje kislánya Magduska Csehszlovákiából, Nikolics Ignácné ny. tanker. kir. főgazgató neje Siófokról, Jakabfy József máv-főintéző és neje Lauránából, Demeter Lidia Balatonföldváról, dr. Gámán Józsefné Hévízgyógyfürdőből, Barna Júlia Mátrafüredről, dr. Vladár Károlyné Badenből, Rohonczy Nagyberényről kerestett fel kedves üdvözlő soraival, amit halásan köszönünk és viszonzunk.

Hímen-hírek.

Munár József ny. alezredes a rákosligeti rk. templomban oltárhoz vezette özv. szentkirályszabadgyai Rosos Endréné kedves előfizetőnkét. — Balassy Mária szegedi kedves előfizetőnk a szegedi Fogadalmi-templomban oltárhoz vezette dr. Klement Antal tb. fogalmazó. Násznagyok voltak: dr. Tonelli Sándor, a Keresk. és Iparkamara főtitkára és dr. Biácsy Béla tb. tanácsnok. — Ifj. Várkonyi László min. tanácsos és Gyulai Matild fia a Szent Imre herceg-úti plébániatemplomban örök hűséget esküdött Veröczy Rózsával, kedves előfizetőnkkel, Veröczy Imre ezredes és Köpösd Rózsával leányával. Az esketési szertartást Kühn Szaniszló pécsi ciszt. rend. gimn. igazgató végezte. Tanuk voltak: Ágostházy Zsigmond és ifj. Veröczy Imre. — Rosconi Károly tanácsos és Padoschitzky Mici leánykája, Marietta, budapesti kedves előfizetőnk és Reginald James Rogers irodalom- és nyelvtanár, London, házasságot kötött. — Nagy Juci, egri kedves előfizetőnk az egri rk. székesegyházban oltárhoz vezette Kelemen Imre. — Molnár Mária tiszafüredi kedves előfizetőnk és Szőke Sándor cs. őrmester házasságot kötött. — Özv. Thurly Jánosné, rákoscsabai kedves előfizetőnk leánya, Mária és Takáts István, özv. Takáts Istvánné fia, örök hűséget esküdött a rákoscsabai rk. templomban. — Knóth Piri, székesfehérvári kedves előfizetőnk Székesfehérvárott oltárhoz vezette Katona Vilmos, Budapest. — Endli Erzsike, tiszafüredi kedves előfizetőnk és Hajdú István m. kir. csendő-

őrzsórmester örök hűséget esküdött a Budapest-krisztinavárosi plébániatemplomban. — Kiss Erzsébet tanítónő, csóti kedves előfizetőnk feleségül vette Eperjes Vince kántortanítót. — Dr. Szőke Jenő csongrádi kir. közjegyző és felesége, néh. Király Ilona leányát, Ilit eljegyezte dr. Domokos Ferenc m. kir. rendőrségfőfogalmazó, Domokos István, nyug. kir. járásbírósgági elnök és neje, Herka Jolán fia. — Forgách Ilonka, szigorló orvost, kedves előfizetőnk eljegyezte dr. Nagy Dezső orvos, Budapest.

Angyalkák érkezése.

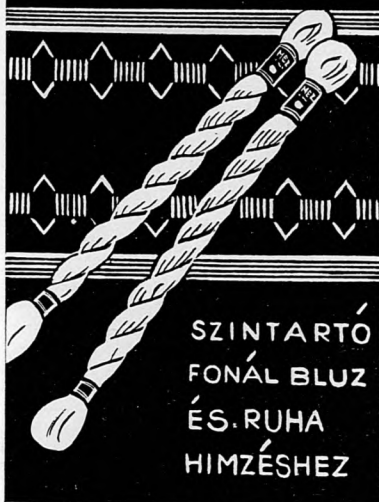
Pintér Oszkár és neje, Kutassy Paula, salgótarjáni kedves előfizetőnk örömmel tudatják, hogy kisleányuk született, aki a szent keresztiségben az Erika Janka Mária nevet nyerte. — Horváth József vármegyei számvizsgáló és neje, szentesi kedves előfizetőnk boldogan jelentik, hogy kisleányuk született, aki a szent keresztiségben a József Jenő nevet kapta. Keresztszülők voltak: Keve Jenő és neje, budapesti lakosok. — Szabados István és neje, Szikora Györgyi, budapesti kedves előfizetőnk örömmel tudatják, hogy házasságukat az Eg. fiúgyermekkel áldotta meg, aki a szent keresztiségben a Péter István nevet kapta. — Kelemen János nagyrécei tanító és neje boldogan jelentik, hogy kisleányuk született, aki a szent keresztiségben a Mária Magdolna nevet nyerte. — Az újszülötteket és kedves szüleiket az Eg. áldása kísérje.

Nyaralási hírek.

Kedves előfizetőink közül Mayer Lenke a debreceni nyári egyetemen, vitéz szotyori Nagy Gyuláné, ezredes neje Kecskemén, Nádas Sándorné, főszerkesztő neje Balatonlellén, Wagner Richárdné Kistarcsán, nemes Karika Kálmánné Hévízszentandrászon, Szakály Imréné Ausztriában, ifj. Sörös Gyuláné Balatonfenyvesen, Nováky Bertalané, ny. tanár neje Szatymazon, Fink Rezsőné Győrszentmártonban, ifj. Zarka Elemérné Balatonalmádiban, Reiteghy Györgyné, alezredes neje Balatonfüreden, dr. Urbán Istvánné Harkányfürdőn, Tóth Mária Salgótarjánban, dr. Szővényi Richárdné Balatonújhelyen, dr. Szőrényi Ottóné Siófokon, Szentirmay Rezsóné Siófokon, özv. Schlachta Jánosné Balatonakaliban, Papp Gézánné Keszthelyen, Nemes Gyözóné Nagymaroson, dr. Folinusz Józsefné Budapest, Dány Károlyné, fővám tanácsos neje Csepokon, Benesch Istvánné Erdligeten, Kapitány Ilonka, okl. tanítónő Balatonújhelyen, Klementné Tóth Mária Felsőtyányn, dr. Fridrich Péterné, kir. tszéki bíró neje Tiszavárkonyban, dr. Nagy Lajosné Ujcsanálason, Pál Ferencné, tanár neje Ivánban, Ferenczy Magda Fonóvódon, Sándor Mária Balatonfenyvesen, dr. Szentkláray Emilné Mátyon, Laczkó Ilonka Nagykanizsán, özv. Horel Istvánné Poroszlón, Halbarth Alajosné Lillafüreden, Wéber Jánosné Ráczalmás-Kulcsan, Szanka Gyuláné Balatonszemesen, özv. Sólyom Fekete Gelérliné Balatonkenesén, Simon Istvánné Dunavécsein, Némethy Károlyné Parád-fürdőn, Lőcsei Jánosné Hajduszoboszlón,

MEZ

Gyöngyfonál

SZINTARTÓ
FONÁL BLUZ
ÉS RUHA
HIMZÉSHEZ

Lévai Zoltánné Siklóson, Lassányi Brunóné, min. főtanácsos neje Balatonföldvárrott, Korompay Zoltánné Balatonkenesén, Keresztélyi Paula Balatonfüreden, dr. Kemény Gyuláné Szigetszentmiklóson, Hajnal Mórné Harkányfürdőn, Hinfner Antalné Balatonsződön, Tóbiás Lajosné Balatonfüreden, Szemes Károlyné Ózdon, Regöczy Sándorné, ezredes neje Mátraházán, Iványfő Márta Karancseszkin, Balogh Bözsi Niklán, Szabó Olga Monori-erdőn, Tolnay Gizella Nagycsákányon, Farády Gézánné Balatonberényben, Kovács Istvánné Balatonfüreden, Pleyer Ibolya Hódmezővásárhelyen, Meszlényi Ilonka Túrkevény, Medvegy Jánosné Egerben, Meskó Sándorné Balatonbogláron, Berkes Gézánné Kaposújlakon, Bolyás Jánosné Sashalmon, g. Klár Elza, szf. tanítónő Vanyarcon, Szopós Lajosné Csíkszerédn, Dezső Lajosné Ausztriában, Jávor Istvánné Miskolcon, Kántor Lajosné, tanító neje Szendrőladon, Vargha Györgyné Balatonalmádiban, Uhrin Mihályné Újhután, Tunkel Gézánné Tóvároson, Vízay Ákosné Budapest, Adám Józsefné Balatongyörökön, dr. Szabó Zoltánné, óvónő Sopronban, Bagyinka Györgyné Hévízszentandrászon, Mándoky Józsefné Balatonmáriafürdőn, Kalapis Jánosné, ezredes neje Kőszegen, Csernátóy Jenőné Erdélyben, Németh Istvánné g. k. püspök és érsek neje Mindszenten, Danóczy Gáborné Karcagon, Szentpétery Istvánné Máriaabesnyőn, Ludmann Irén Felsőgödön, Borbély Imréné, főgimn. tanár neje Budapest, Kun Sándorné Szeghalmon, Tibola Mária Leányfalun, Kövesi Albinné Óriszentpéteren, Vargha Györgyné Balatonalmádiban, dr. Janovich Tiborné a Tátrában, g. Guóth Emilné, műsz. tanácsos neje Szentendrén, dr. Hatvány László, tsz. bíró Hévízen, Kemenes Józsefné Balatonbogláron, Ludescher Nelly Ausztriában, Somogyi Józsefné Ráckeve, Burtovszky Zsuzsika Nagyberényben, Perczel Magduska a Tátrában és Falvi Jenőné Bakonyzentlászlon élvezi a nyaralás örömeit.

HÁZTARTÁS

Paradicsomleves. Egy kiló paradicsomot egy fél fej vöröshagymával, petrezselyemzölddel, egy cellerlevéllel, izlés szerinti sóval és egy egész zsemlyével jól megfőzünk. Szokás szerint szítán átpaszírozuk a zsemlyével együtt. Egy edénybe egy kanál zsírt teszünk, a paradicsomot beleöntjük és felforradjuk. A zsemlye megadja a sűrűségét és jobb, mint a rántással készített leves. Ugyanígy készíthetjük a mártást is, csak hogy azt sűrűre elfőzzük.

Paradicsomban sült tojás. Gömbölyű, ép paradicsomot veszünk, belső részét, mint a töltött paradicsomhoz szokás, kivájjuk, egy tűzálló tálat kikenünk vajjal jó vastagon, a paradicsomokat bele rakjuk, mindegyikbe ütünk egy-egy nyers tojást, megsózzuk és pár percre sütőbe tesszük. A paradicsomfedőket nem használjuk. Vesepecsenye vagy beefsteakhez körözésnek is nagyon alkalmas.

Rakott csirke. Egy lábost jól kizsírunk, alul rakunk egy sor vékony szeletekre vágott szalonnát, rá egy sor vékony karikára vágott rózsaburgonyát, erre a feldarabolt és jól beszórt csirkehúst, rá egy sor vékony karikára vágott paradicsomot, egy sor egész vékonyra vágott paprikát, rá szintén hajszálvékonyra vágott hagymát, meghintjük egy fél kávéskanál rózsapaprikával, töltünk rá egy féldeci jó tejfelt, most az előbbi sorrendet megismételjük a burgonyától kezdve, legfelül tejfelt öntünk és sütőbe téve, két óráig pároljuk. Ugyanebben a tálnban adjuk fel és salátát adjunk mellé.

Gyümölcstorta

Borjúszület gombával. Egy szép borjúszületet besóznak, tetejét meghintjük finoman összevágott gombával és egy megfelelő edénybe helyezzük. Öntünk rá bőven olvasztott zsírt, kb. 8–10 kanállal, egy negyedliter tejfölt és egy kávéskanál rózsapaprikát szórunk rá. Sütőbe tesszük, gyakran öntözve, szép pirosra megsütjük. **Égésben sültt apró hal.** Bármilyen fajta apró halat az alábbiak szerint sütünk meg. A 10–15 cm nagyságú halakat szépen megtisztítjuk, belső részét kidobjuk, azután megmossuk, megsózzuk. Deszkára rakjuk és mindkét oldalán kétujnyi távolságra bőrét kissé bevagdossuk. Egy picit vöröspaprikát dörzsölünk rá, hogy szép rózsaszínt nyerjen. Tepsibe egymás mellé rakjuk, öntünk rá egy kanál olvasztott zsírt, esetleg olajat vagy vajot is lehet. Forró sütőbe tesszük és negyed-óraig sütjük. Ezalatt néhányszor locsoljuk meg egy pár kanál vízzel, hogy a hal bőre

ne ráncosodjon meg, vagy ne legyen száraz. Ha megsült, vigyázva, hogy égszben maradjon, tála tesszük, felvágjuk, úgy azonban, hogy formáját ne veszítse el. Adhatunk hozzá zöldpaprika-salátát.

Zöldsaláta. Kalarábét, sárgarépát, fehér-répát tetszés szerinti alakra vágunk és húslében puhára főzzük; ha megfőtt, hűlni hagyjuk. A levest leszűrjük róla. Egy tálnban olajat, ecetet, izlés szerint sót, borsot, vagdalt zöldpetrezselymet teszünk, keverünk hozzá pár kanál majonézt, a megfőtt kalarábét, sárgarépát és fehér-répát összevegyítjük vele. Fölt tojással, madársalátával díszíthetjük és hidegre vagy jégre tesszük.

Rántott kalarábé-körítés. A megtisztított kalarábét vastagabb szeletekre vágjuk és sósvízben puhára főzzük. Vigyázunk, hogy a szeletek égszben maradjanak. Azután lisztben, tojásban, prézliben megforgatva, forró zsírban halványpirosra kizsírjuk. Ugyanígy burgonyakörítést is készíthetünk.

TÉSZTA
RECIPIENTEK

Hirtelen készült mandulás torta. 30 deka lisztből, darált mandulát összekeverünk 30 deka cukorral, 7 tojás sárgájával és a 7 tojás kemény habjával. Kikent és morzsával behintett tortasütőbe tesszük és kisütjük.

Dr. Kerekes Endréné

Kiflimáglya. Egy liter tejen elkeverünk 6 tojás sárgáját és 14 kiflit karikára vágva beletesszük. Ha átázott, 12 deka mazsolát és törött mandulát keverünk hozzá. Egy tepsiben felolvasztunk 12 deka zsírt, a keveréket beleöntjük és sütőbe tesszük. 14 tojás fehérjét kemény habba keverünk, adunk bele 6 kanál barackízot, 6 kanál töröttcukrot és a kiflikeverék tetejére öntjük. Addig sütjük, míg a hab szép pirosra sül. Fánkcsedő lapáttal szépen kiszedjük és négyszögletes darabokban tála rakjuk.

Horváth Istvánné

Almás lepény. Egy és fél liter liszt, 7 egész tojás, annyi porcukor, hogy édes legyen, káshagynyi só, annyi zsír, amennyit omlós tésztahoz szokás venni, egy kis citromhéj (részelve) és borral összeállítva, jó omlós tésztát készítenek. Négy részre osztjuk, kinyújtjuk; egy részt a tepsibe tesszünk, meghintjük almával jó vastagon, cukorral behintjük, rátesszük a tészta másik felét, meghintjük törött és cukrozott dióval, erre tesszük a harmadik rész tésztát és valamilyen lekvárral megkenjük. A negyedik rész tésztát tészta-metélővel kiszujtjuk szeletekre vágjuk és ezzel szépen berácsozzuk. (A diót szegfűszeggel, az almát fahéjjal izesítjük.) Egy jó óráig lassú tűznél pirosra sütjük. Deszkára borítva, kocka alakokra vágjuk.

Dr. Kerekes Endréné

ne dobjon ki naponta kishébert!

Bejegen részletre

GÁZ

hűtőszekrényt

megbítja a romlástól élelmiszert

Rumhab. Egy liter jó sűrű tejszint vanília porcukorral, egy csésze finom rummal kemény habba verünk, poharakba töltjük, jégre állítjuk. Ha kihűlt, ostyával szervírozzuk.

Horváth Istvánné

Málna-krém. Egy kiló málnát szítán át-törünk, egy liter tejszínből kemény habot verünk, 20 deka cukorral elkeverjük, alkormössel rózsaszínt festjük. Jégre tesszük és azután szervírozzuk.

Horváth Istvánné

Berlini koch. Darát tejen közepsűrűre megfőzünk, melybe cukrot is teszünk. Körülbelül egy csésze tejhez egy evőkanál darát számítnak, hozzá keverünk még forróra 4 tojás habját. Egy formát vízbe mártunk, a felét beletöltjük, tesszünk rá lekvárt, rátöltjük a többi. Tálalásig hideg helyre tesszük. Ekkor kiborítjuk és tejkrémmel öntjük le. — Krém: egy liter tejbe teszünk izlés szerint cukrot és egy darab vaniliát. Négy tojás sárgáját 3 evőkanál cukorral, 3 kávéskanál finom liszttel elkeverünk, azután egy csésze hideg tejjel felhígítjuk. Ha a tej forró, lassan beleforgatjuk, folyton keverjük, míg sűrűsödik. A túzról levéve, tovább keverjük és azután hidegre tesszük.

Dr. Kerekes Endréné

Margit-szelet. Hat tojás jó kemény habjába lassan belekeverjük a 6 tojás sárgáját, 6 evőkanál porcukrot, 2 darab melegített csokoládét és végül 3 evőkanál lisztet. Kizsírított, lisztelt tepsiben megfőzünk s ha kihűlt, hosszában kettévágjuk s a következő töltékekkel töltjük: 15 deka diót tejjel leforrázunk s ha kihűlt, hozzákeverjük 10 deka cukor és 10 deka habosra kevert vajhoz, melybe teszünk még kevés vaniliát, citromhéjat reszelve és kevés rumot is. A tészta külsejét is ezzel vonjuk be.

Özv. Zettl Józsefné

Citromos karikák. 21 deka lisztet elmorzsolunk 14 deka vajjal, azután tesszünk bele 7 deka vanília cukrot, 1 egész citrom lereszelt héját és levét és kevés rumot. Ezeket összegyúrjuk, apró pogácsákat szaggatunk, a felének a közepét kis gyűszűvel is kilyuggatjuk s gyenge tűznél megsütjük. Forrón kettőt-kettőt lekvárral összeragasztunk és vanília cukorban meghengergetjük. Soká elálló jó kis tészta.

Özv. Zettl Józsefné

Csokoládé-szalámi. 20 deka darált dió, 10 deka porcukor, 4 deka hámozott mandula darálva, 4 deka hámozott mandula vékony hosszú szeletekre vágva, 4 deka citonád felaprítva, 3 szelet melegített csokoládé és egy egész tojás. Mindezeket összegyúrjuk, cukrozott táblán hosszú szalámi rudat

Beretvás pasztilla fejfájás ellen

Nyaralás után

gondoskodjék jó közérzetének, jó kondíciójának fenntartásáról. Ismételten megváltoznak táplálkozási viszonyai, bekövetkezhetnek emésztési nehézségei és ennek következményei: felfújás, rossz közérzet stb. Kárbavész a nyaralásra költött pénz. Használja a természetes

Hunyadi János forrásót

melynek használata a fenti panaszokat rövid időn belül megszünteti. A HUNYADI JÁNOS GYÓGYÓSó nemcsak a legkiválóbb hashajtó — bélszabályozó, hanem a vérkeringés — az epe, vese és máj betegségeinek egész sorában használható rendszeres ivókúrákra, orvosi előírás szerint. Ilyen ivókúra felírásit a szervezetet, eltávolítja belőle a káros nedveket és ennek következtében a legbiztosabb hatású és ártalmatlan fogyasztó szer. Kérdezze meg az orvosát! Kapható gyógyszer-, drogua- és ásványvizet árusító üzletekben. 1 DOBOZ = 10 BORITÉK P 1.50 — 1 BORITÉK = DUPLA ADAG 16 FILLER. Használati utasítás minden csomaghoz mellékelve van. Ismertetőt kívánatra készpénzért küld díjtalanul a forrástulajdonos: Saxlehner András, Budapest, VI., Andrássy-út 3.

formálunk belőle, porcukorral jól behintjük és 4—5 napig állni hagyjuk. Ekkor vékony szeleteket vágunk belőle. Igen kiadós, hosszán elálló, mutatós sütemény.

Özv. Zettl Józsefné

Füge-gombóc. Fél kg füget megmosunk és nedvesen ledaráljuk húsdarálón. Ekkor keverünk hozzá 10 deka darált diót, 15 deka porcukrot, 1 narancs levét és kevés reszelt narancs héját is és 1 tojás fehérjét. Jól összegyúrjuk, apró gombócokat csinálunk, porcukorban vagy finom kristálycukorban megforgatjuk s apró mignonpapirokba rakjuk. Kiadós, finom kis süzsemegye.

Özv. Zettl Józsefné

Szentjánoskenyer felfúj. Ahány tojásból akarjuk csinálni, annyi evőkanál porcukrot és annyi evőkanál reszelt szentjánoskenyeret keverünk a tojás keményre felvert habjába és beleadjuk a tojások sárgáját is. Végül 1 evőkanál finom morzsát is lehet beletenni. Zsirozott formába öntve, gőzben háromnegyed óráig főzzük. Kiborítva meleg tejsodóval tálaljuk. (Négy tojásból is már kiadós.) Jóízű melegtészta.

Özv. Zettl Józsefné

BIEFŐZÉS

Lekvár cukor nélkül és ingyen pótkávé! A magyar szőlő annyira édes, olyan cukros, hogy minden cukor hozzáadása nélkül nagyszerű ízt készíthetünk belőle. Érett szőlőt veszünk, lehetőleg legyen közte fekete is, hogy a lekvárnak szép színe legyen. A fürtöket folyó vízben vagy többször váltott vízben alaposan lemosuk, mert férjemuram, meg a szomszédasszony nem lesz elragadtatva, ha homoktól a szőlőízes térszartemek a foguk alatt csikorogni fog. A szőlőfürtöket az alapos lemosás után leszedjük a szőlőbogyókat, ahogy a szőlősgazdák mondják: a szőlőt lebogyózzuk. A szőlő csutkját eldobjuk, a szőlőbogyókat egy fazékban vagy láboshban fakanállal kissé összezúzzuk, aztán az egészet egyszer felfőzzük. Ezután az össetört és felfőzött szőlőbogyókat levükkel együtt szítán vagy passzirozógépen átpasszirozuk. A szítán vagy a passzirozógépen átsajtoltódik a szőlő folyékony része, s visszamarad a szőlő héja és magva.

Ezeket nem dobjuk el. Hiszen a szőlőhéj kell a lekvárba, a maggal is majd fogunk valamit csinálni. Mindenekelőtt a szőlő héját a magtól elválasztjuk. Ez úgy történik, hogy a szítán vagy a passzirozógépen visszamaradt masszát az úgynevezett törkölyt megszáritjuk. A megszáradt törkölyből a magvakat kiszítaljuk, visszamarad a száraz héj. Ezt a folyékony szüredékhez tesszük. Mint tetszik látni, az egész szárítási és magkiszítási hókuszpókusz azt célozta, hogy a magvaktól megszabaduljunk, a héjat megkapjuk. De a magvakat még mindig tartogassuk. A most már szőlőhéjas folyékony szüredéket negyedére befőzzük. Ha már kész, kimossott és szárazra törölt üvegbe öntjük, az üvegeket lekötjük, vagy lezárjuk és éppúgy „dunsztoljuk“, mint a befőttet, esetleg kenyérsütés után még meleg kemencében. *Igy olcsó és édes lekvárt kapunk.* A magvakat tepsiiben, vagy másképp megpörköljük, kávédarálón megdaráljuk, s kész az ingyenes, jó pótkávé.

Dr. Török Elemér

Birsalma befőtt. A meghámozott almákat szeletekre vágjuk, magházát kivágjuk és forrásban levő vízbe tesszük, 5 percig főzzük, innen citromos hideg vízbe kiveszjük, majd szilára szedjük és levét lecsurgatjuk. Azután a szeleteket üvegekbe rakjuk, azután sűrű sziruppal felöntjük. Minden üveg tetejére öntsünk pár csepp citromlevet. Az üvegeket kössük le és gőzben 15 percig dunsztoljuk.

Ectes uborka megóvása. Hogy az ecetben eltett uborkát a penésztől megóvjuk, tegyünk egy kis zacskóba fekete mustárt és helyezzük el az uborka közé. Akkor mindig friss és a penésztől mentes marad. **Őszibarack.** A barackot meghámozzuk, magját kivesszük, kissé timós vízbe tesszük, azután jól leszáritva, kengőz fölött fehéritjük. Ezután többször hidegvízben átöblítjük. Sűrűbb szirupot készítünk, rátöltjük, tetejére kevés szalicilt adunk, légmentesen lekötve, gőzben pároljuk.

Birsalmasajt. Nem egészen túlérett birsalmát veszünk. Tiszta ruhával letöröljük a héján levő bolyhokat és egyforma gerendezekre felvagdaltjuk, magházát kivesszük. A gyümölcsöt zománcos edénybe tesszük és annyi vizet öntünk rá, hogy ellepje és lassú egyenlő tűznél addig főzzük, míg teljesen megpuhul. Ekkor cseréptátra borított szítán a levét leszűrjük. A levéből kocsonyát készíthetünk. Az almát ledaráljuk és szörszítán áttörjük.

Az így nyert birsalmapépet megmérjük és minden kilóra egy kiló cukrot számítunk és különként másfél deci vízzel főni tesszük. Forrás után öt perccel a birsalmapépet beletesszük. Lassú tűznél folyton keverve főzzük, hogy oda ne égjen. Mikor a gyümölcs a kanálról teljesen elválik és vöröses barna színt nyert, azon forrón lapos tányérra kisedjük. A tányérokat pormentes, száraz helyre tesszük. Másnap kés segítségével meglazítjuk a szélet körül és a sajtot tiszta tányérra áttesszük. Azután minden harmadnap átfordítjuk. Mikor egyforma száraz mindkét oldala, tiszta papírba becsomagolva bádokban eltehetjük. Izessé tehetjük a birsalmasajtot, ha borsó nagyságú diódarabkákat keverünk bele, mikor a tányérra ki akarjuk tenni. **Birsalma ecetben.** Három kg birsalmát megmosunk, minden darabot négybe vágunk, magházát kivesszük, mindenikbe egy kis rész fahéjat, egy szegfűszeg szúrunk. Kettő kg cukrot 3 liter víz és 3

ŐSZÜ

LAKBERENDEZÉSI

VÁSÁR

és Országos Kézművesipari Kiállítás

Szeptember 2—20.

Budapest Iparcsarnok

50% - os utazási kedvezmény

I g é n y b e v e h e t ő vásárigazolvány alapján: Budapestre VIII. 30-tól IX. 20-ig. Visszautazásra IX. 2-től IX. 23-ig

BŐSÉGES ÉTLAP

1937 szeptember 1-től szeptember 10-ig

SZERDA	
1	EBÉD: kalarábéleves, töltött paprika, alma pongyolában. VACSORA: csirkepörkölt tarhonyával, galuskával, salátá-uborkával, gyümölcs.
Rk. Egyed Pr. Egyed	
CSÜTÖRTÖK	
2	EBÉD: tejeles rizsleves citrommal savanyítva, borsos sertéskaraj kapros káposztával, csokoládé-puding. VACSORA: borjúszelét tejelesen gombásrizs körítéssel, gyümölcs.
Rk. István kir. Pr. Rebeka	
PÉNTEK	
3	EBÉD: paradicsomleves piritott zsemlyekockákkal, kirántott hal, burgonyasaláta tartármártással, túrós csusza. VACSORA: tojásomlett kovászosuborkával, sajt, gyümölcs.
Rk. Manszv. p. Pr. Hilda	
SZOMBAT	
4	EBÉD: húsleves galuskával, főtt hús snidling mártással, dara körítéssel, szilvágombóc. VACSORA: francia felfőtt, gyümölcs.
Rk. Vit. Róza Pr. Rozál	
VASÁRNAP	
5	EBÉD: becsinált csirkeleves, kaesapcsenyé, sült burgonya, paradicsomsaláta, vegyes kompot, csokoládé-torta tejszínhabbal, gyümölcs. VACSORA: hideg sült kovászos uborkával, vegyes gyümölcs.
Rk. J.sz. Lőrinc Pr. Viktor	
HÉTFŐ	
6	EBÉD: gulyásleves, töltött palacsinta, gyümölcs. VACSORA: rakott csirke fejcsalátával, gyümölcs.
Rk. Ida Pr. Zakariás	
KEDD	
7	EBÉD: karfiolleves, vagdalt-hús egybesütve, zöldbabfőzelék, káhmagya. VACSORA: libamájrizotto uborkasalátával, gyümölcs.
Rk. Kassai vért. Pr. Regina	
SZERDA	
8	EBÉD: libaprólek-leves, főtt hús, tökfőzelék, makaróni sajt, mogorórtorta, gyümölcs. VACSORA: kirántott máj kovászos uborkával, sajt, tészta, gyümölcs.
Rk. Kisb. Assz. Pr. Mária	
CSÜTÖRTÖK	
9	EBÉD: almaleves, töltött felszsellet burgonyapüré körítéssel, almás- és túrósrétes, gyümölcs. VACSORA: sonka, körített liptói, szardínia, sajt, gyümölcs.
Rk. Kl. sz Péter Pr. Ádám	
PÉNTEK	
10	EBÉD: tejeles reszelttészta, rácponty, madártej. VACSORA: kávé, rakott burgonya salátával, gyümölcs.
Rk. Tol. Miklós Pr. Erik	

deci jó ecettel sűrűre főzzük, a birsalmaszeleteket beletesszük, puhára főzzük. Ha megfőtt, egy táliba kisedjük, a levét tovább sűrűre főzzük, a birsalmát üvegekbe tesszük, a szirupot rátöltjük, légmentesen leköjtjük és száraz kamrába elteszük.

Szőlőbefőtt. Nagy, keményhjújú, ép, érett fehér szőlőt veszünk, bő vízben jól lemos-

suk, szitára tesszük, hogy a víz lecsurogjon, azután kimagozzuk és porcellán táliba tesszük. Lemérjük és másfélkiló tisztított szőlőre fél kg porcukrot veszünk és a szőlőt meghintjük vele. Másnap a szőlőszemeket üvegekbe tesszük, levét pedig főni tesszük. A másfélkiló szőlőszemhez még 60 deka cukrot adunk és sűrű szirupot főzünk belőle. Adunk bele egy jó késhegynyi szalicilt, jól összekeverjük és langyosan öntjük a szőlőre. Egy napig nyitva hagyjuk, másnap a szirupot leöntjük róla és újból felforraljuk. Lehűtés után rátöltjük a szőlőre, az üvegeket légmentesen lezárjuk és gőzben 10 percig kidunsztoljuk.

TANÁCSOT KÉRNEK

Egyedülálló úriasszony vagyok és kedves előfizetőársnőim közül partnert keresek, akivel baráti ismeretséget köthetnék és szerény szórakozásainkat megoszthatnók. Szeretek nagyokat sétálni. Főtitviselő nyugdíjas özvegye vagyok. 50—60 év körüli úriasszonyok ismeretségét keresem. Nyugati pályaudvar közelében lakom. Érdeklődők szíves levelét „Főtitviselő özvegye” jelígre kiadóba kérem. **Kedves olvasótársnőim közül ki volna szíves tanácsot adni az édes mustból készíthető mustárra vonatkozólag.** Évekkel ezelőtt Párizsban ettem valami felséges ízű, édes, csípős mustárt, amelyhez hasonló itthon nem találok. Nagyon örülnék, ha valaki felvilágosítással szolgálhatna a készítéséről. Előre is hálás köszönettel „Főigazgató neje”.

ÜZENETEK

MÉLYEN TISZTELT ELŐFIZETŐINKET tisztelettel kérjük, kegyeskedjenek pénzügyi adataik alkalmával az utalvány, vagy a csekklap hátlapján pontosan megjelölni a küldött összeg rendeltetését, vagyis méltóztassanak minden alkalommal feltüntetni, hogy mennyi összeget küldenek a kézimumkaboltunk részére és mennyit előfizetési díjban, hogy annak megfelelően könnyelhesünk és ezáltal minden későbbi reklamációt elkerülhessünk. Kedves előfizetőink érdekét tartjuk szem előtt, amikor kérjük, hogy pénzküldeményeik céljáról pontosan tájékoztatni szíveskedjenek.

Fiatal házások. Minden olvasónknak feltűnhetett, hogy rendszeresen találkoznak lapunkban lakásberendezési képekkel, amelyek tájékoztatják a szemlét, hogy a mai időnek megfelelően hogyan rendezzék be lakásukat, a régi, divatját mult bútorokat miként alakíthatják át modernké. De nemcsak a lakásberendezéshez szükséges bútorokról tájékoztatjuk szemlétlen, hanem a legújabb kézimunkákról és a divat folyton változó újdonságairól is tájékoztatjuk olvasóinkat. Az élet minden megnyilvánulása állandó változásnak van alávetve, s aki távol él a divat keletkezésének göcpontjától, annak rendkívül nagy szolgálatot teszünk lépés és szövegben közölt ismerteteinkkel. Nem történhetik meg azaz, aki lapunkat olvassa, s benne közölt kézimunkákat, lakásberendezéseket, terítéseket, stb. figyelemmel kíséri, hogy bevásárlásai alkalmával jeltrevezethessék, régi, divatját mult bútorokat megvásároljanak. Ha alakítást terveznek, csak át kell nézzék lapunkat s mindenre útbaigazítást találnak benne. Két régi, divatját mult ruhából divatos ruhát lehet kombinálni, sőt a kézimunkákat is a ma kívánságának

EGYSZERŰ ÉTLAP

1937 szeptember 1-től szeptember 10-ig

SZERDA	
1	EBÉD: kalarábéleves, szilvágombóc. VACSORA: töltött paprika, gyümölcs.
Rk. Egyed Pr. Egyed	
CSÜTÖRTÖK	
2	EBÉD: tejeles rizsleves, sertés-hús egybesütve, kapros káposzta, gyümölcs. VACSORA: lecsó virslivel, gyümölcs.
Rk. István kir. Pr. Rebeka	
PÉNTEK	
3	EBÉD: paradicsomleves galuskával, túrós csusza, gyümölcs. VACSORA: kirántott hal, burgonyasaláta, gyümölcs.
Rk. Manszv. p. Pr. Hilda	
SZOMBAT	
4	EBÉD: burgonyaleves, libaprólek-pörkölt, uborkasalátával, kukorica. VACSORA: tojásomlett burgonyapürével, kovászos uborkával, gyümölcs.
Rk. Vit. Róza Pr. Rozál	
VASÁRNAP	
5	EBÉD: kaesaprólek-leves, sült kaesa sült burgonyakörítéssel, paradicsomsalátával, díozsel. VACSORA: délről sült uborkasalátával, tészta, gyümölcs.
Rk. J.sz. Lőrinc Pr. Viktor	
HÉTFŐ	
6	EBÉD: almaleves, gulyás, gyümölcs. VACSORA: szilvágombóc, sajt, gyümölcs.
Rk. Ida Pr. Zakariás	
KEDD	
7	EBÉD: reszeltleves, kelkáposzta főzelék, vagdalt pccenyé, gyümölcs. VACSORA: libamájrizotto uborkasalátával, gyümölcs.
Rk. Kassai vért. Pr. Regina	
SZERDA	
8	EBÉD: bableves, sajtosmetélt, gyümölcs. VACSORA: párizsi ceettel és hagymával, gyümölcs.
Rk. Kisb. Assz. Pr. Mária	
CSÜTÖRTÖK	
9	EBÉD: paradicsomleves piritott zsemlyével, párolt libamell párolt káposztával, főtt kukorica. VACSORA: körített liptói zöld paprikával, vegyes gyümölcs.
Rk. Kl. sz Péter Pr. Ádám	
PÉNTEK	
10	EBÉD: pergelt leves, tejen főtt metélt fahéjas cukorral, mazsolával, gyümölcs. VACSORA: tojásrántotta kovászos uborkával, gyümölcs.
Rk. Tol. Miklós Pr. Erik	

kákat, lakásberendezéseket, terítéseket, stb. figyelemmel kíséri, hogy bevásárlásai alkalmával jeltrevezethessék, régi, divatját mult bútorokat megvásároljanak. Ha alakítást terveznek, csak át kell nézzék lapunkat s mindenre útbaigazítást találnak benne. Két régi, divatját mult ruhából divatos ruhát lehet kombinálni, sőt a kézimunkákat is a ma kívánságának

megfelelővé lehet varázsolni. A középosztály kénytelen takarékoskodni, de a takarékoság még nem jelenti azt, hogy kifinomult igényéről is le kelljen mondjon, hanem amit ruhában megvalósíthatunk, azt megvalósíthatjuk az otthon berendezésénél is. Jólisik fejrissíteni otthonunkat, mert az otthon csak akkor valóban otthon, ha izlésünk kielégíti és teljes harmóniában érezzük vele magunkat. Tehát nem szükséges a szülőköt örökölt masszív díjfabútorokat elvesztesgetni a poton áron, hanem ezeket az értékes darabokat egy ügyes asztalosmesterrel átalakíthatjuk a mai idők kívánalmai szerint. Ha el akarnák adni, nagyon kicsiny árat kapnának érte, amiért nincs szívük odaadni, de ne is adják, mert annyit sem kapnának érte, hogy egyetlen új darabot vehetnének rajta, amely meg sem közelítene a jó öreg, de annál masszívabb bútorokat. Lapunk ebben a kérdésben nagy segítségükre lesz, méltóztatásuk visszatér lapozni, minden kérdésükre feleletet találnak benne. Szív. üdv. Szerk.

«Cs. M.» Ha valaki azt kérdezné, hogy melyik nehezebb: költeményt vagy prózát írni, az felelém: mindkettőt egyformán nehéz annak, akit Isten az irodalomhoz szükséges kiváltságos tehetséggel nem áldott meg. Akinek tehetség adatott, az négy versorával csodálata ejti az embert. Egy bizonyos, hogy akit a Muzsa homlokán csókolt, annak megkezdett, félbemaradt versei csak akkor maradnak befejezetlenül asztalán, ha már a toll örökre kiesett a kezéből. Ugy-e, igazam van? Szív. üdv. Szerk.

Drága „kis menyasszony”! Meg nem állhatom, hogy ne írjak Magának az „Úriasszonyok Lapja” útján — amikor én menyasszony voltam három évvel ezelőtt, ugyanilyen problémám volt. Mi megtartottuk az esküvőt, 240 pengő és lakásunk volt s az uram, s különösen annak édes-anya kizártnak tartották, hogy abból társadalmi állásunknak megfelelően élni tudnánk. Én végzetesen szerettem az uramat, már 23 éves voltam s tudtam, hogy nélküle nem élhetnék, az uram úgyszintén s amikor én bátran kijelentettem, hogy ha ő is akarja, én beosztom és megmutatom, hogy igenis lehet; lemondással, nagy szerelmemmel, szeretettel. S ma egy édes kis fiam van, a jó Isten megsegített s uram azóta előlépett s szépen megélünk, persze minden az igényektől függ! Míg nem volt gyermekünk, cselédet nem tartottam, csak takarítónőt s mikor uram előrement hivatalában, épp annyi háztartás- és ruhapénzt kaptam, mint eddig, csak amikor kicsinyünk megérkezett, akkor kellett mindent jóval felemelni — cseléd, gáz, villany, fűtés — minden a duplájára emelkedett s még hozzájött a cseléd kosztja, az összesen 70 pengő különbséget jelentett! Rengeteg mosás és egyébről nem is beszélve! Hogy a szegénység megölje-e a szerelmet — szerintem meg éppen nem öli —, talán az asz-

szonyánál nem, talán mert neki mindene a kis otthona. A férfi bizony, aki jobban kint él az életben, több csábításnak, kísérletnek van kitéve a szórakozások, öltözködések, társas étellel szemben, ezért kell nekünk, nőknek tartanunk a lelket mindenben, még ha százszor le is törünk a küzelemben, még ha lenne életünkben egy pilanát, mikor megbánnánk mindent — soha-soha ezt bevallani magunknak nem szabad! Mert a férfi bevallja s ha mi nem bátorítjuk, biztatjuk, bizony néha szomorú következményei lennének. Ugy hiszem, ha nincs lakásuk, várjanak még, mert 240 pengőből lakással, egyszerűen eléli két ember egy idejét. Egy-egy kis szórakozásra is jut, egy kis vendégeskedésre is. Csak fillérekre be kell osztani. Boldog volnék, ha soraim döntésében irányítanak. Sok szívélyes üdvözléssel:

„Kis mérnőkné”.

Erika Nagyságos Asszonyom, szíves lévele egyes részeit leközzöljük, mert a sérelmezett lapkölcsonzés nekünk is érzékeny fájdalom, mert valóban a kölcsönzéssel hátráltatják és megakadályozzák munkánk teljességét. „Igen tisztelt Főszerkesztő Úr! Engedje meg, hogy egy igen elterjedt rossz szokásra hívjam fel szíves figyelmét. A lap kölcsönkérése az, amit igen nehéz megtagadni, tekintettel a kérő személyére. Én azonban, sértődés ide, sértődés oda, kerekén kijelentem, hogy elvből nem kérek és nem adok sem könyvet, sem lapot kölcsön. Ha mindenki megértetné a kölcsönkérőkkel, hogy nem szívesen adja oda a lapot, mert tisztán és gyűretlenül kívánja megőrizni, akkor talán a kölcsönkérők megszoknának rossz szokásukról. Ha nem jelent áldozatot nekem az előfizetés, úgy ne legyen áldozat másnak sem, amikor élvezni óhajítja a lap tartalmát. Tolmácsolom az uram szíves közönségét úgy Főszerkesztő Úrnak, mint a lap összes munkatársainak. Ő is élvezettel olvassa és szereti a MUL-t. Küldök új címeiket, hogy mutatószámot kapjanak, mert tudom, hogy szeretik a mi kedves lapunkat és bizonyosan előfizetnek.” Nagyságos Asszonyom, sokszor intéztünk már kérést olvasóinkhoz, hogy lapunkat kölcsönkérő ismerőseiket győzzék meg a kölcsönkéréssel járó sok kellemetlenségről, ami elkerülhető, ha lesznek a kölcsönkérésről. Sokszor hangsúlyoztuk, hogy magunknak is kárt okoznak a kölcsön adott lapok elkallódása, megsemmisülése, vagy legjobb esetben megrongált, pecsétes állapotban való visszakapása által, mert meggyőződésünk, hogy a kölcsönkérők nem komoly takarékoságból élnek vissza barátságukkal, hanem azért, mert így kényelmesebb s önmagukat vezetik félre. Azt, hogy nekünk mennyi kárt okoznak s milyen nagy mértékben akadályoznak meg abban a törekvésünkben, hogy lapunkat a nagy papírdarálás mellett előbbre vigyük, csak azok mérhetik fel, akik Nagyságos Asszonyunkhoz hasonlóan előfizetésükkel lapunk fejlődését, előhaladását előmozdítják és pártfogásukkal támogatják. Hálásan köszönjük lapunk sorsát szíven viselő szeretetét. B. előfizetése szept. 1-ig rendezve van. Sokszor szívélyesen üdvözlöljük. Szerk. **Kató.** Levelében foglaltakra és sok más hasonló levélre válaszoltunk az aug. 1. számunk Üzenetek rovatában „Angliába vágó magyar lányokhoz!” címmel és tájékoztattuk azokról a tudnivalókról, amik szükségesegek, hogy háztartási teendők végzését vállalhassák. Tizenhét évvel még túlságosan fiatalnak találjuk, hogy külföldön ilyen háztartási állást vállaljon. Talán pár év múlva, amikor

Aki a kutyáját igazán szereti

port vesz neki. Hatása nagy-szerű. Nem mérgező, szagtalan. Kapható drogeriákban, festék-kereskedésekben.

ittthon jól begyakorolta magát ebben a munkakörben, megkísérelheti a kijutást. Addig legyen türelmemmel, mert bármennyire is csábító a nagyobb kereseti lehetőség, gyakorlathány miatt nem tudna megfelelni a követelményeknek. Szerk. **AZ ISKOLAI ÉV** kezdete előtt tisztelettel felhívjuk az összes elemi iskolai tanítónő és polgári iskolai kézimunkatanárnő olvasóink szíves figyelmét alábbi ajánlatunkra, amit egy fővároskörnyéki tanítónő előfizetők panasz alapján vetünk tervbe. Köztudomású, hogy úgy az elemi, mint a polgári leányiskolák tanulói között sok a szegénysorsú s szülei csak nagy nehézségek között tudják beszerezni gyermekeik részére a kézimunka tanulásához szükséges kézimunkaanyagot. A tanítónők az utóbbi években csak úgy tudták eredményt felmutatni, ha a szükséges kézimunkaanyagot saját pénzükből megvásárolták és a tanulók szülei részleteiben fizették vissza az anyag árát. A legtöbb vidéki iskolában a tanítónők áldozatkészsége segítette hozzá a szegénysorsú tanulókat a kézimunkaanyaghoz, azonban nem kétséges, hogy ezen áldozatkészség ma súlyos megterhelést jelent a tanítónőknek is. A Magyar Úriasszonyok Lapja a szegénysorsú gyermekek részére felajánlja, hogy kézimunkaboltjában úgy az elemi, mint a polgári iskolás növendékek szülei részletfizetés mellett fenti alapon hozzájuthatnak a szükséges kézimunkaanyaghoz. Mely tisztelettel felkérjük összes tanítónő és kézimunkatanárnő olvasóinkat, kegyeskedjenek a tanulókkal közölni, hogy a Magyar Úriasszonyok Lapja Kézimunkaboltja (Budapest, VI., Teréz-körút 6.) készségi áll részletfizetés mellett is rendelkezésükre olyképpen, hogy a kézimunkaanyag megrendelést az igen tisztelt tanítónők és tanárnők volna-nak szívesek eszközölni, a részleteket a tanulók születési garancia mellett átvenni és eljuttatni kézimunkaboltunkhoz. Ezen ajánlatunkkal nemcsak a tanulóknak, de a tanítónőknek is szolgálatot kívánunk tenni, hogy megkönnyítsük a szegénysorsú gyermekek kézimunkára való oktatását, ami annál inkább is fontos, mert már a legfiatalabb korban kenyérkereseti lehetőséget nyújt a szépen kézimunkázó leányoknak.

„Segítséget kér” jelige alatti felkérésünkre a Nagybatányi Katolikus Nőegylet Bortnyák Istvánné nagyságos asszony, lapunk előfizetője indítványára gyűjtést indított tagjai sorában, amelynek eredményéből 17.70 pengőt az alábbi kedves levél kísé-

Leo labdacok használatával rendszeres bélműködést érünk el. Minden gyógyszerárban kapható

(Leopills)

HAJFESTÉS!

KOMOL hajfestékekkel festett haj szebb és természetesebb, mint az eredeti. Egyszerű, gyors, kényelmes kezelés és biztos eredmény. Díjtalan prospektust küld:

Vezérképviselet: Teréz-körút 40—42/a

Pattanások, szeplők a sz arc egyéb tisztáltsági ellen használjon

LILI CRÉMET SZAPPANT PUDERT

Kapható mindenütt
Készíti KORÁNYI gyógyszerár,
Budapest, VIII., Népszínház-utca 22.

retében küldtek meg szerkesztőségünknek: „B. lapjuk július 10-i számában az „Üzenetek” című rovatban egy kisbabát váró nagyon szegény asszonyra vonatkozó ad hoc gyűjtésüket rendeztünk, amelynek eredménye gyanánt 17.70 pengővel öhajtuk mely szívvel a nyilván minden oldalról csörgedező kis segítséget a magunk részéről is gyarapítani. Fogadják olyan jó szívvel, amilyennel azt mi küldjük és szíveskedjenek azt az illetékesnek továbbítani. Nem találunk azonban cél-szerűtlennek, ha valamely kompetens személy a segítségkérő sorokban említett körülmények ténylegességéről meggyőződ-nék, nehogy esetleges értékes lapjuk nagy nyilvánosságával valaki érdemtelenül vis-szaélhessen. Nagybátóny, 1937. július 23. Kiváló tisztelettel Nagybátóny Katolikus Nőegylet. Alfárás.” Amikor nyilvánosan hálás köszönettel nyugtázzuk az összeg vételét és a Nagybátóny Katolikus Nőegyletnek egy szegény asszonnyal való törődéséért, szegénységében való lámogató-sáért a magunk részéről is mélyeséges há-lálval legmélyebb köszönetünket fejezzük ki minden jószívű adakozónak, az anyai aggodalomban együttérző nemeslelkű anyáknak, akik filléreikkel és pengőikkel egy újszülöttre ruhát aggtattak. Boldog örömmel nyugtázzuk adományukat, mert a nemesszívű adakozót szereti az Úr! A Mindenható szeretete legyen jószágukért a legnagyobb jutalom. Bortnyákné nagysá-gos asszonyt kérjük, tolmácsolja a Nagy-bátóny Katolikus Nőegyletnek mely tiszteletünket és őszinte nagyrabecsülé-sünket, hálás köszönetünket. Szerk.

M. M. tanárnő. Nagyon sajnáljuk, hogy versét későn kaptuk és nem közölhetjük. Reméljük, hogy más alkalommal előbb kapjuk, főként, ha aktuális témáról ír. Szív. üdv. Szerk.

Mrs. H. Griffith Tedd, Oxford. Szeretettel gratulálunk kis fiúk születéséhez és sok-sok boldogságot, szerencsét kívánunk. Mire e sorok eljutnak Önökhöz, itthon üdvözölhetjük lapunk kedves barátaikat. Szeretnők, ha megéreznék, hogy mennyi öröm, mennyi őszinte boldogság lobbant fel szívünkben, amikor látoga-tóba való hazajövetelük alkalmából szí-

CZIGÁNY ADÉL VIRÁGKERESKEDÉSE

Koszorú és
csokorkötészet
Estélyek, bálók
díszítését
vállalom
Délzaki
növények
kölcsonzése
Az ország
legnagyobb
növénylerakata

Budapest, VI.,
Teréz-körút 60. sz.
Telefon: 11-30-09, 12-24-76
Virágkertesze
Budatény
Telefonszám: 26-99-77

vünk őszinte, igaz szeretettel teli érzé-sével köszöntjük. Isten hozta, Nagyságos Asszonyékat, érezzék nagyon jól itthon magukat. Szerk.

Özv. P. Sándorné, Kisvárd. A reklámolt cikkről nem feledkeztünk meg. Egy kis türelmet kérünk, rövidesen hozni fogjuk. Szeretettel köszöntjük. Szerk.

Győr. A keresztretjvény megfejtése mind-két esetben helyes, akár csak az össze-tartó mondatokat méltóztatik beküldeni, akár a teljes megfejtést. Mindkét esetben résztvehet a megfejtésben. Örülünk, hogy Nagyságos Asszony már részesült rejt-vénymegfejtései jutalomban. További szerencsét kívánunk. Szív. üdv. Szerk.

Egy előfizető 20 éves leánya. Örülünk, ha nem neheztelne, hogy nem közöltük le a „Feleséget keresek” vilához való hozzászólását. Túlszigorú, szinte engesz-telhetetlen bíró, aki nem veszi figyelembe emberi gyöngeséget, megbánást és a ja-vulás lehetőségét. Ennyire szigorú csak a fiatalok lehet. Szomorúnak találjuk egy húszéves kisleányra, hogy ily kiábrándító, fájdalmas tapasztalatokat szerzett, holott ebben a korban inkább hajlamo-sak a megszépítő idealizmusra és nem adnak hitelt a valóságnak. Aki túlságo-san szigorú, annak kevés örömben lehet része, mert az öröm legelső feltétele, hogy tudjunk elmozdítani, megértők és me-gbocsátók lenni. A világ tele van gyöngé, akaratnélküli emberekkel, akiket ezért nem szabad megvételünk, hanem a mi erőnkkel megerősíteniünk. Nem az a leg-főbb erény, hogy valakit megítéljünk, hanem az, hogy lehajoljunk hozzá és fe-lemeljük a magunk nemesebb erkölcsi világába. Még egy pár év és reméljük, hogy eljut a mi gondolatvilágunkig. Ha valakit megmenteni akarunk, erős kézzel kell fogjuk, mert magával ránthat a ves-zélybe. Jósággal leszerelhetjük és meg-szelidíthetjük a legdacosabb embert is. Igyekezzenek összhangban élni és akkor nem lesznek problémánk. Szeretnők, ha befolyásolhatnók véleményét. Szív. üdv. Szerk.

Sok keserves órától menekülne meg az emberiség, ha mindenki tudná, hogy mi-lyen könnyű a fejfájástól, fogfájástól, végtagfájdalmaktól megszabadulni: a Py-ramidon-tabletta az, ami ilyen esetekben gyorsan és biztosan segít.

Vidéki úrnő. Jól esik, hogy olyan igaz szeretettel és kitarással ragaszkodik la-punkhoz és még szorosabb kapcsolatot keres novellájával. „A saját szórako-zásomra írok, de szeretném Főszerkesztő úr véleményét tudni, érdemes-e írásra pa-zarolni a drága időt”. Véleményem szer-int, kedves, amit ír, de az olvasó kö-zönség szórakoztatására nem elegendő a megható történet. Nagyságos Asszonyom azért találja érdekesnek, mert a saját életének egy szomorúan induló, de jól végződő fejezetét tartalmazza. Méltóztat-sék elhinni, hogy még el sem érke-nyülne az olvasó, mert minden tizedik ember életében hasonló esemény elő-fordul. Sajnos, nem közölhetjük. Szív. üdvözlettel Szerk.

CADEAU

CSOKOLÁDE-GYAR R-T.
KÉSZÍTMÉNYEI
A LEGJOBBAK!

BUDAPEST, VI, IZABELLA-UTCA 88

Rejtvénymegfejtés

Lapunk augusztus hó 1. számában közölt keresztretjvény helyes megfejtése: **vízszin-tes sorok: 14. Valami az asszonzerlő. 48. A lélek nem ismer halált. Függleges sorok: 9. Virágom, édes gyermekem. 18. Állj meg bosszú, megáll!**

A helyesen megfejtő olvasóink közül sor-solás útján ajándékban részesültek:

1-től 5-ig díjakat: a Magyar Uri-asszonyok Lapja kézimunkaboltja elő-nyomatott millió ajándékát nyerték: Nagy Endréné, Gyula; Petrovácz Gyuláné, Buda-pest; dr. Marcsék Jánosné, Budapest; özv. Pusiberk Józsefné, Baja; Szentirmay Ti-borné ny. m. kir. mérnök neje, Tóváros.
6. díjat: dr. Földesné JUNO kozmetikai intézete (IV., Károly király-út 24. sz.) akrkrém-, puder- és szappan ajándékát nyerte: özv. Tárnok Dezsőné, Debrecen.
7. díjat: 1 doboz dr. Földesné JUNO koz-metika (IV., Károly király-út 24.) alap-krém ajándékát és hozzá az összes recep-teteket nyerte: Szilágyi Gizella, Tetétlen.
8-9 díjat: Korányi gyógyszerár (Buda-pest, VIII., Népszínház-utca 22.) egy-egy LILI-krém-, szappan- és puder-ajándékát nyerték: Mózsi Rózsika, Gyoma; Szücs Dánielné, Pécs.

10 díjat: Cadeau csokoládégyár (Buda-pest, VI., Izabella-u. 88. sz.) negyed kg-os díszdobozos bonbon-ajándékát nyerte: Máthé Irénke, Kecskemét.

11. díjat: Komáromi fodrászszalon (Buda-pest, VIII., Népszínház-u. 16.) ajándékát, egy teljes kiszolgálást, hajmosást, víz-galy vasonddolálást és manikűrt nyerte: Dövényi Olga, Budapest.

12-től 15. díjakat: lapunk egy-egy előfestett gobelinretikül ajándékát nyerték: Gombos Anna, Kispeszt; Halász Lászlóné, Simon-tornya; Wenk Flórisné, Zebegény; Puscht-né Bertholdné, Gyöngyös.

16-től 20 díjakat: a Magyar Uriasszonyok Lapja Kézimunkaboltja (Budapest, VI., Teréz-körút 6.) egy-egy tálcakendő ajándékát nyerték: Kovácsné Jánosné, Kista-resa, Kovács Károlyné, ref. lelkészné, Tiszapalkonya; dr. Diószeghy Andrásné Makó; Illésfalvy Lujza, Nemesvámos; Kókey Sándorné, Hatvan.

APRÓHIRDETÉSEK

Jómódi családhoz ajánlkozom házikisasszonnyak és gyermekek mellé. Kifogastalan magánéletű va-gyok, 21 éves. Leveleket „Allást keresek” jelígre kiadoba kérek.

Elő és második gimnazista leánykaim mellé azonnalra keresek érettségizett vagy diplomás úrileányt, aki délelőtti a háztartási munkák elvég-zésében segítőkész, deután pedig leányaimmal foglalkozik. Föltétlen korrekt úrileányt alkalmá-nak, aki perfekt német is. Csáládatagnak tekin-tés és nyugalmas otthon nyujtok. Cím: Beney Elemérné mérnök neje, Budapest, X., Gyömrő-út 94. Kammer-textilgyár.

Zongorát vagy pianót azonnal készpénzfizetésért sűrűgösen vennék. Telefon: 1 395-03. Zongoraterem.

Fiatl, ref. vallású, gimn. érettségít tett okl. tanító, modern pedagógus, úri család középisko-lás vagy elemista gyermekei mellé házitánítónak ajánlkozik. Komoly, lelkiismeretes. Ajánlatokat fizetés megjelölésével „Modern pedagógus” jel-ígre kiadoba kérek.

Rövid fekete, gyakorló-zongora 900, kül-földi 400, valódi Büssendorfer 200 P. Zongorák pianóknál feltűnő olcsón tiszt-véselőnek elégségtelkü legekelyebb részlete, Rákóczi út ötven, zongora-terem. Erzsébet-körút sarok.

Budai hülyék szives pártfogását kéri felsőruha-zalon. Szakvizsgára előkészít. Kalocsay, II. Medve-utca 17. Telefona: 36-68-69.

Zongorahangolás, javítás, harmoniumkezelés, javítás legjutányosabban. Szieber, Budapest, II., Török-utca 6. szám.

Zálogcédulát, aranyat, ezüstöt, briliánskiszert, porzasszonygeket, írógépet legdrágábban veszek. Baross-ékszerház, Baross-utca 83. Telefónhívásra jövök: 1-347-70.

Református, zongorázni tudó tanárnő II. és III. gimnazista leányaim mellé keresek. Fényképes ajánlatokat kérek. Főjegyzőné, Emőd, Borsod m.

Rendszerező mindenest keresek sürgősen. Fizetés megegyezés szerint. Dr. Innocent Máténé, Pátka.

Vennék kézpénezt zongorát, esetleg pianinót. Telefon: 1-402-06. Fenyőné zongoraterem, Erzsébet-körút 26.

Szép családi házamba elfogadnék lakótársul magányos, biztos jövedelmű úrhölgyet, esetleg idősebb urat szeplembertől vagy októbertől szerény díjazás ellenében. Ugyanott családi ház eladó. Érdeklődők levelet Sch. F.-né örnagy neje, Kisperte, Telek-utca 8. szám kérem.

Zongorák, pianinók előleg nélküli legkisebb részletre. Tiszviselőkezdmények. Fenyőné zongoraterem, Erzsébet-körút huszonhat.

„Déva“ szőrtelenítő-krém teljesen elmulasztja a szőröket, fiatalító krém. Különleges kozmetikai cikkek kaphatók. XIV., Hungária közp körút 116. földszint 2. Thököly-út mellett.

Szeptember 1-től ref. okl. tanítónőt keresek leányom mellé, aki a polg. iskola második osztályára előkészíti. Zongorázni tudó és perfect német előnyben részesül. Ajánlatot fizetési ténny megjelölésével kérek. Bartos Elemérné főjegyzőné, Sárszentlőrinc.

Kaposi Úriliány Otthon, V., Zsitvay Leó-u. 16. Kiváló ellátás. Telefon, melegvíz. Zeneművészeti főiskola, kereskedelmi akadémia közelében.

Legmodernebb szabás-, varrástanítás. Mestervizsga. „Elite“-szalón, Andrásy-út 49.

Magyarországi, németül perfectül beszélő nőt keresek október 1-re. ki velem együtt a háztartás összes munkáit elvégezne s két elemista gyermekkel is foglalkozna. Lehetőleg protestáns vallású legyen. Jó bánásmódról biztosított. Leveleket „Doktorné“ jellegre kiadható kérek.

Keresek azonnalra magányos, jóindulatú nőt, aki háztartásom munkálatait pedáns rendszerrellettel segítségemmel elvégzi. Hároman vagyunk. Leveleket „Ügyvédszalón“ jellegre kérek.

Gondozásba, teljes ellátásba elfogadok 2 és fél éves kortól 6 évesig gyermekeket Háziorvost tartok. Körösmenten, gyönyörű liget mentén lakom. Nagyon szeretem a gyermeket és lelkiismeretesen látom el. Az ellátás díja megegyezés szerint. Leveleket „Körösmenti“ jellegre kiadható kérek.

Szobaleánynak ajánlkozok ügyes, szorgalmas leány. Fizetés megegyezés szerint. Címe: Kuna Judit, Szarvas.

Banktisztviselőnél budai keresztény úri családnál tisztá szobát keres fűrdőszobahasználattal, „Villalakás“ jellegre.

Magányos, jobb asszony házvezetőnőnek ajánlkozok, minden házimunkát végek. Váradi Margit, Kistelek, Felsőközpont, Balástya 349.

Szolid úrileány tíz napot töltene szórakozás céljából olyan helyen, ahol kellemes társaság található. Igényei nincsenek, csupán anyai, hogy családtagnak tekintsek. Fizetés megegyezés szerint. Választ sürgősen „Földbirtokos“ jellegre kiadható kérek.

Nemesszívú úri családnak örökbe adnám intelligens, iparos családból származó 15 éves VI. gimnazista fiút és egy VI. elemi iskolát végzett 13 éves leánykát. Érdeklődők sorait „Úri családhoz“ jellegre kiadható kérem.

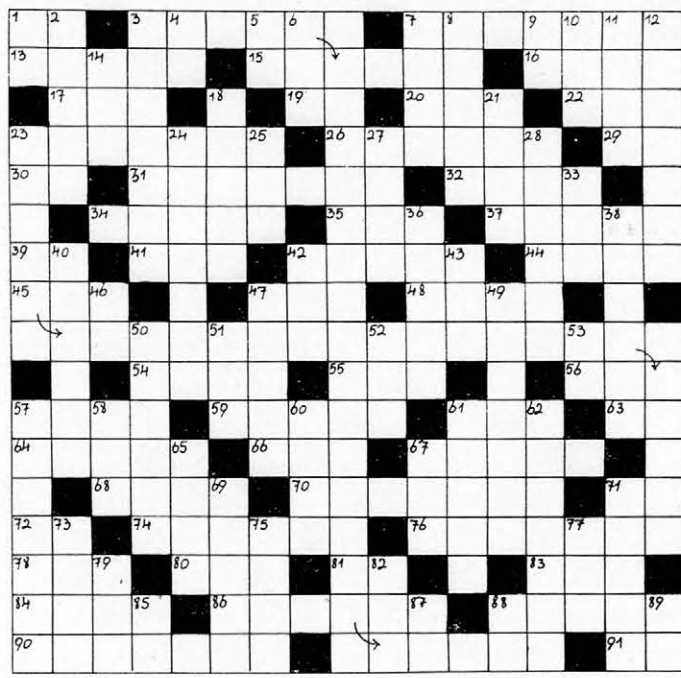
Műstopplás. Molyrágott, szakadt, kiégett ruháit műbeszővöm. Rózsa, IV., Váci-utca 31., V., Lópat-körút 24.

Cigányosan, kotta nélkül zongorázni leggyorsabban megtanulhat II., Margit-körút 8. Zongoratanítónőnél.

Budapestre érkezőknek úri otthont nyújtok. Hajduné ny. MÁV. főintéző neje, Erzsébet-körút 2., III. 19. Lift. Emke-épület. Telefon: 1-329-00.

Szobafestést, mázolásat olcsón vállal Láng festő, Izabella-u. 45. Telefon 115-098.

KERESZTREJTVEÉNY

VÍZSZINTES: 1. A fa része. 3. Heine egyik legszebb mondása, folytatása a 23. függőlegesben, 7. Karék, 13. Alap — németül, 15. Nagy sík terület, 16. Iparos, 17. Fehérnemű, 19. Képző, va párja, 20. Lírai műfaj, 22. Szláv folyó, 23. Magas matematika, 26. Tengeri halfajta, 29. Angol prepozíció, 30. Toldi Lőrinc névbetűi, 31. Letisztít, 32. Híres középkori magyar család, mely több nádort, püspököt adott az országnak, 34. Lúd, 35. Hájócé, 37. A szakácsnő igéje, 39. Latin prepozíció röv. 41. Chaplin bátyjának neve, 42. Összedől, 44. Kegyetlen római császár, 45. Vissza: óriáskigó, 47. Helyhatározó, 48. Pesti cigányprímás neve, 54. Pusztít, 55. Gondol, 56. Legelő, 57. Időhatározó, 59. Öröl, 61. Tagadózó, 63. Vissza: földünkön kívül van, 64. Rendőr — Angyalföldön, 66. Állatnem, 67. Bizonyára jó kedve van, 68. Piperecikk- és fogkrémgyár, 70. Többnyire női jelző, 71. Tiltószó, 72. Skálahang, 74. Szinesedik, 76. Szemléződik, 78. A pap igéje, 80. Legfrissebb, 81. Arany Péter névbetűi, 83. Német kötőszó, 84. Fekete — franciául, 86. Vendéglői alkalmazott, 88. Cselekvés — latinul, 90. Budapest egyik hosszú útja, 91. Házállat.

FÜGGŐLEGES: 1. A fa része, 2. Híres könyvkiadó, 3. Angyal — latinul, egyéb-ként neves német író neve (1624—1677), 4. Lukács Dénes névbetűi, 5. Skálahang, 6. Meggyőződés, 7. Cispés szagú gáz, 8. Határozószó, 9. Házállat, 10. Kereskedelmi cikk, 11. Esztergom-megyei község, 12. Hadiparipa, 14. Volt magyar vármegye, 18. Oszlópár, 21. Megszűnt politikai napilap, 23. A vízszintes 3. sor folytatása, 24. Lakások része szokott lenni, 25. Levegő — latinul, 27. Éldegél, 28. Szemcsés összetételű tömegközvet, leginkább emlékkövek készítésére használják, 33. Angol segítőt, 36. Hord, 38. Bérfizetési egység, 40. Kenyérfajta, 42. Becézett női név, 43. A monarchia idejéből ismert rövidítés, 46. Báthory Tamás névbetűi, 47. Roham — idegen szóval, 49. Régi hajítófogó, 50. Örmény hegyes, monda szerint legmagasabb csúcsán ma is ott áll Noé bárkája, 51. Idegen kötőszó, 52. Retteg, 53. Német szem. névmás, 57. Az egész része, 58. Testrés, 60. Izletes leves, 61. Mesterjelölt, 62. Hatalmas vitzartó, 65. Megszólított, 67. Azonos mássalhangzók, 69. Angol női név, 71. Sorozat — németül, 73. A liliomfélék csoportjába tartozó növény, 75. Gyakori magyar családnév, 77. Idegen helyeslés, 79. Német — neked, 82. Híres amerikai költő, 85. Király — olaszul, 87. Sándor László névbetűi, 88. Arzen eleje, 89. Orosz folyó.

Megfejtési határidő szeptember 10
A megfejtés eredményét október 1-i számunkban közöljük.

J U T A L O M D Í J A K :

- 1—5. díj: a Magyar Uriasszonyok Lapja Kézimunkaboltja (Budapest, VI., Teréz-körút 6. sz.) előnyomatott millió-ajándéka.
- 6. díj: dr. Földesné JUNO kozmetikai intézete (IV., Károly király-út 24. szám) arckrém-, puder- és szappan-ajándéka.
- 7. díj: 1 doboz dr. Földesné JUNO kozmetika (IV., Károly király-út 24.) alapkrém-ajándéka és hozzá a összes receptek.
- 8—9. díj: Korányi-gyógyszertár (Budapest, VIII., Népszínház-utca 22. sz.) egy-egy LILI-krém-, szappan- és puder-ajándéka.
- 10. díj: Cadeau csokoládégyár (Budapest, VI., Izabella-utca 88. szám) ¼ kg. disz-dobozos bonbon-ajándéka.
- 11. díj: Komáromi fodrászszalon (Budapest, VIII., Népszínház-utca 16.) ajándéka egy teljes kiszolgálás, hajmosás, víz- vagy vasondolás és manikűr.
- 12—15. díj: lapunk egy-egy előfűtött gobelmétrikál ajándéka.
- 16—20. díj: a Magyar Uriasszonyok Lapja Kézimunkaboltja (Budapest, VI., Teréz-körút 6.) egy-egy tálcakendő-ajándéka.

Kézimunkarajzaink ismertetése

Levélcím: Budapest, VI., Teréz-körút 6
TELEFONSZÁM: 12-13-19

Lapunk előfizetői 5% árengedményben részesülnek.

Lapunkban közölt kézimunkarajzok nagyított rajza, szúrt sablonja és az összes hozzávaló anyag a Magyar Uriasszonyok Lapja Kézimunkaboltjában Budapest, VI, Teréz-körút 6. sz. alatt szerezhető be. Mindennemű kézimunka-kérdésben kézimunkaboltunk okl. kézimunkatanárnője készséggel ad felvilágosítást, vidéki előfizetőinknek levélben is. Válaszbélyeg csatolását tisztelettel kérjük. Mintákat szívesen küld a Magyar Uriasszonyok Lapja Kézimunkaboltja.

3. OLDALON: Gyermekekoci takaró. Mérete 60x80 cm. Fehér, rózsaszín vagy világoskék színű opálbatsztból készítenőd. A tulipánok rátéttel, a többi rész hímzéssel készítenőd. Fehér alpra világoskék vagy rózsaszín, színes alapra fehér rátétet teszünk. Előrajzolva a rátétanyaggal együtt 4.50 P. Szúrt sablonja 1 P. Hozott anyagra előrajzolás díj 80 fillér.

4. OLDALON: Tüllhímzésű terítő. Mérete 120x120 cm. Jóminőségű, közepvastagságú tüllre készítenőd hímzéssel, háromárnyalatú, ekrűszínű gyöngyperlével. A konturokhoz vastagabbat, a hímzéshez és behúzáshoz vékonyabb perlet használunk. A mintát papírra rajzoljuk elő, melyre a tüllt ráférceljük és így hímezzük. Az előrerajzolt papírminta és a hozzávaló tüll fenti méretben 8.80 P. 5 dkg. világos ekrű gyöngyperle ára 1.50 P. a sötétebb színekben pedig 2 P. A terítő elkészítéséhez kb. 20 dkg. gyöngyfonál szükséges.

5. OLDALON: Díszágypárna. Középvastagságú tüllből készítenőd behúzással, hímzéssel és fodordíszítéssel. A párna mérete 45x130 cm. A tüllhímzés mintája papírra előrajzolva 1.50 P. A párnához szükséges 360 cm széles tüllből 1.50 m, melynek métere 9.60 P. A hímzés színes berliner fonállal is készíthető.

8. OLDALON: Horgolt csipkeminta. Használhatjuk terítők és tálcakendők díszítésére. Horgolásához 100-120-150-es horgolócérnát használunk,

aszerint, hogy milyen széles csipkére van szükségünk. Leszámolható mintalap ára 1 P.

13. OLDALON: Kötött milió. Korkötéssel készítenőd vékony cernából.

14. OLDALON: Riselióhímzésű párna-motív 45x75 cm méretben. Készíthető fehér vagy ekrűszínből jóminőségű tusszorból. Előrajzolva a fenti méretben 2.40 P. Szúrt sablonja 80 fillér. Hozott anyagra előrajz. díj 50 fillér.

15. OLDALON: Színes hímzésű milió. Jóminőségű floridász pamutvászonból készítenőd 80x80 cm méretben. A szélét hurokoltéssel fejezzük be. A virágok és levelek hímzéséhez színtartó perlet használunk szép, élénk színekben. Előrajzolva 80x80 cm méretben 2 P. Gyöngyperle motringja 38 fillér, szúrtsablonja 80 fillér. Hozott anyagra előrajzolás díj 80 fillér.

24. OLDALON: Sztór és párna recsipesbetéttel. Fehér vagy ekrű tusszorból 150x250 cm méretben aszúr- és hímzésdíszítéssel. Kapható előrajzolva fehér vagy ekrű színben 17 P-ért. A filémotív leszámolható mintája 1 P. A függöny aljára gyöngyfonálból készített, kézzel csomózott rojtot teszünk. A díszpárnába ugyanezt a motívot alkalmazzuk.

25. OLDALON: Horgolt terítő része. Készítjük fehér- vagy ekrűszínű gyöngyperlekből és így egy nagyobb méretű terítőt kapunk. Elkészíthető 100-as horgolócérnából is vitrinterítőnek.

CÍMLAP HÁTSÓ 3-ÍK OLDALÁN horgolt terítőkcskek terítéshez, készítéséhez 8-as MUL-gyöngyperlet használunk, 5 deka 60 fillér. A három motív leszámolható mintalapja 2 pengő.

CÍMLAP HÁTSÓ, 3-ÍK OLDALÁN díszágyterítő rece- és riseliódíszítéssel. Mérete 320x220 cm. Az ágyterítő közepének jóminőségű tusszort használunk. Szükséges hozzá 220x220 cm tusszor, melynek métere 12 P. A két oldalán levő recsipes 5 mm lyuknagyságú filéhálón készül. Mérete 220x42 cm. A hozzá szükséges kész filéalap métere 250 cm szélességben 21.60 pengő. Leszámolható recsipes- és motívminotalap 4 P. Szélén levő fodorhoz grenadint használunk, mely 110 cm szélességben 2.40 P. A riselió- és magashímzés előrajzolása 3.50 P, szúrtsablonja 4.50 P.

A CÍMLAP HÁTSÓ, 4-ÍK OLDALÁN tüllsztór ebédülőbe. Mérete 180x250 cm, külön 50 cm drapériával. A hozzá szükséges tüllalap ára 14.40 P. Előrajzolás díja 6 P. Hímzéséhez szükséges 1-es, 3-as és 5-ös MEZ-gyöngyperle, 5 dekás motring ára 1.50 P. Szélén 30 cm-es rojt, métere 3.26 P. Drapériához használt 10 cm rojt métere 96 fillér. Szúrtsablonja 8 P. A hímzés következőképpen történik: az egyenesvonalú részeket, úgyszintén a levél konturjait 1-es számú perlével, a szélén levő slingelés és a stoppolással töltött középrész 5-ös sz. perlével, a levelek erezése és szőlőfürtök kétárnyalatú 3-as számú perlével.

Á R A J Á N L A T

Zefirfonál horgoláshoz és kötéshez, szép színekben, dekája	28 fillér
Berliner fonál horgoláshoz és kötéshez, szép színekben, dekája	24 fillér
Divatgyapjú fonál pulloverekhez szép színekben, dekája	36 fillér
Grenadin fehér és ekrű színben, 150 cm szélességben, métere	P 3.10
Grenadin fehér és ekrű színben, 112 cm szélességben, métere	P 2.40
Tusszor fehér és ekrű színben, 150 cm szélességben, métere	P 5.60
Marquissette függöny-anyag ekrű színben, 150 cm szélességben, métere	P 3.50-től
Csipkeszövet ekrű színben, 150 cm szélességben, métere	P 4.90
Csipkeszövet ekrű színben, 300 cm szélességben, métere	P 6.90

Csipkeszövet ekrű színben, 360 cm szélességben, métere	P 9.20
Gittertüll ekrű színben, 180 cm szélességben, métere	P 4.90
Gittertüll ekrű színben, 300 cm szélességben, métere	P 10.50
Gittertüll színes, 300 cm szélességben, métere	P 10.50
Indanthren függöny-anyag, 150 cm széles, métere	P 3.90
Etamin fehér színben, 150 cm széles, métere	P 2.50
Piké, fehér vagy színes, 80 cm széles, métere	P 4.80
Műselyem ripsz függönyanyag, bronz és meggypiros színben, 130 cm szélességben, métere	P 10.50
Gyermek előke készen, géppel hímezve, drb-ja	P 1.50
Zsebkendőtartó kézi festéssel, darabja	P 5.—
Filéterítő 90x90 cm, ekrű színben, szép mintával	P 4.60
Lavable zsebkendő csipkével díszítve, darabja	P 1.80
Chinz párnalap steppelve, vattázva, darabja	P 9.—

Függönyanyagokból mintákat szívesen küldünk.

Rendkívül olcsó színes akció-terítőkre és konyhagaritóránkra felhívjuk kedves előfizetőink figyelmét.

A MAGYAR URÍASSZONYYOK GYERMEKEINEK UJSÁGJA

mint a Magyar
Uríasszonyok Lapja
állandó ingyenes
gyermekrovata

A Magyar Uríasszonyok Lapja
havonta háromszor megjelenő
állandó melléklete

Szerkesztik:
ETA NÉNI, ELEK BÁCSI
és kis pajtásaink

Szerkesztőség és kiadóhivatal
VI., Jókai-u. 37, a Magyar Urí-
asszonyok Lapja szerkesztősége

Az iskolaévi kezdetén

Iskolába megyünk újra,
Vége a vakációnak,
Pihenésben és játékban
Elmult a két vidám hónap.

Kezdődik újra a munka,
A tanulás és a lecke,
Vidám kedvvel fogunk hozzá,
Tudjuk, szükségünk van erre.

Bár szép volt a vakáció,
Örülünk a szeptembernek,
Tudásra is szüksége van
Minden egyes kis embernek.

Tudás nincs tanulás nélkül,
Iskolába ezért megyünk,
Hogy majdan az élet útján
Tudással vértelve legyünk.

Áldja Isten tanítónkat,
Ki vezet és oktat minket,
Pallérozza értelmünket,
Nemesíti lelkeinket.

Az új iskolai évnek
Fogjunk neki nagyvidáman,
Minél jobban gyarapodjunk
Jóságban és tudományban.

Bélyegegk, amelyek bevo- nultak a történelembe

Irta: Szabó Lóránd,
kis munkatársunk (Ujpest)

Miđőn 1840-ben forgalomba került az első bélyeg, bizonyára senki sem gondolt arra, hogy egykor ezek a kis színes papíroskák szenvedélyes tárgyalásoknak, ellenségeskedéseknek, sőt háborúknak is okozói lesznek.

Kevesen tudnak róla, de történelmi tény, hogy a nyugatindiai Dominica-köztársaság 1900-ban olyan térképes bélyegeket adott ki, amelyen a szomszédos Haiti-köztársaság területét aránytalanul kisebbnek tüntették fel. Haiti fővárosában falragaszokon tették ki a sértő rajz nagyított mását. Az ország népe méltatlankodott és szócnokok tüzelték a felbőszült embereket. A köztársaság mozgósított és Dominica is elrendelte a mozgósítást. Végül azonban győzött a jobb belátás és a bélyegeket kivonták a forgalomból, mielőtt komoly összeütközésre került volna a sor.

A „Porte un centavo“ bélyeg, amely a Momotabo nicaraguai tűzhányóhegy képét viseli, fontos szerephez jutott a Panamacsatorna építésénél. Ugyanis a bizottság, amelynek döntenie kellett, hogy hol építsék meg a Csendes-Óceánt és az Atlanti-Óceánt összekötő csatornát, sokáig hiába tanácskozott, mert mindkét állam: Nicaragua és Panama adatokat hoztak fel, hogy az ő ajánlatuk mennyi előnyt nyújt. Már úgy látszott, hogy Nicaragua kapja meg az engedélyt a nagy gazdasági előnyt jelentő csatorna építésére, de a bizottság tagjai levelet kaptak, amely füstölő tűzhányókat ábrázoló nicaraguai bélyegeket tartalmazott.

A kérdés most már nem lehetett vitás. A bélyegeken szereplő tájképek is bizonyították, hogy Nicaragua földje, amelyet állandóan vulkanikus kitörések jenyegtetnek, nem alkalmas a csatorna építésére. Így nyerte el az ötletes Panama a csatornaépítés jogát.

Máig is emlékeztet még az a háború, amelyet a délamerikai Paraguay és Bolivia közt dúlt a Gran-Chaco nevű síkság birtokáért, amelynek nyugati része Argentínához, a másik rész pedig felerészben Bolivia, felerészben Paraguay területéhez tartozott. Később azonban mindkét ország szemet vetett az egész területre és hogy igényüket határozottabban kifejezzék, olyan bélyeget adtak ki, amelyen az

egész Gran-Chaco, mint Bolivia, illetve mint Paraguay birtoka volt feltüntetve. A háború sokáig tartott és az ellenfelek nem egy véres ütközetben csaptak össze. Egy bélyeg kevés híján háborúba vitte Angliát és az Északamerikai Egyesült Államokat. Ugyanis Venezuela állam, melynek minden kincse olajforrásaiban rejlik, olyan bélyeget hozott forgalomba, amelyen azok az olajmezők is az ő birtokának voltak feltüntetve, amiket már Anglia birtokolt. Anglia tiltakozása ellenére sem vonták ki a forgalomból a bélyegeket, mire a brit birodalom hajóhadat akart küldeni érdekei megvédelmezésére. Az Egyesült Államok azonban Venezuela pártjára állottak és a zöld asztal mellett sikerült lebonyolítani a háborúval fenyegető veszedelmes ügyet, de az angolok kénytelenek voltak lemondani a hatalmas, kincseket érő olajmezőkről.

A meseerdő

Irta: Farkas Magda, kis munkatársunk
(Pécs)

Cilike dobogó szívvel nyujtotta szüleinek szép bizonyítványát. Anyuka elhalmozta csókjaival szorgalmas kis lányát, apuka is szívére ölelte és megígérte, hogy oda-küldi Cilikét nyaralni, ahová akar. Cili nagyon örült és nagyokat nyelve egymásután fogyasztotta el a finom tortaszeleteket. Ebéd után kiment a lugasba, sorra cirógatta szép kék szemével a piruló illatos rózsákat. Lefeküdt a nyugágyba és nézegette, hogyan vonulnak át a felhőbáránycák a hosszú, szürke felhőhídon. Egyszerre csak azt veszi észre, hogy zizegő fűben fekszik és hogy a fölötte összeboruló fák szelíden simogatják.
— Jaj de szép itt! — kiáltotta Cilike. — De hol is vagyok? Istenem, hol is vagyok?

— A meseerdőben, — válaszolta egy öreg fenyő.

— Jaj, de érdekes! De jó is lenne itt lakni! — gondolta és elindult az árnyékos erdei úton.

Vargánya gombáné asszonyosság akkor dugta ki a fejét csöpp kis ablakán és beszédbe ereszkedett a szemben lévő mérges légyölő galócával. Galócáné nagysádon piros, fehérpöttös ruha volt és éppen azt újságot, hogy élete párja hogyan napszögölte el a kis Galóca urat, mikor egy cincérbogár odaért eléjük és kidobolta:

— Halló, figyelem! Ma estére a meseerdő összes lakói jelenjenek meg Mókusfy Mókus úrnéknál, ahol egy kis muri lesz!

Cilike egy széles tölgyfa mögé bújt, nehogy észrevegye a híres küldönc. Még Csiga úr is kinyitotta kis ablakát és kidugta a fejét. Szájába tette fűszál pipáját és nézte a nagy sürgést-forgást.

Galócáné asszony sorra pofozta a lányait, még mielőtt elindultak volna. Űgy, hogy azoknak pirostól sem kellett. Vargányané sem akart elmaradni. Főlvette vajszinú selyemruháját és barna kalpját. Ráadásul a púder mellé egy kis festéket is tett. Ő sem akart sárgulni.

— Csakhogy elkészültél már! — kiabálta férje, akin feszült a frakk.

Cilike mosolygott ezen a képen. Még gondolkodni sem ért rá, mert egy másik érdekes kép tartotta fogva. Csiga úr, aki eddig csendesen pipázgatott, most rászólt a feleségére:

— Gyere, asszony, sikáld meg a házamat, hogy ragyogjon!

Csikos csigáné zsebreparancsolta férje pipáját és megmagyarázta, hogy ilyen előkelő helyen nem illik pipálni.

Cilike tovább ment, kereste, hol lesz a lakoma.

Meseerdő közepén a nagy tó mellett talált Mókusékra. A hold a tó sima vízében furdette ezüstös sugarait. A tó ezüstös, sima és fényes volt. Így hát Mókuska kisasszony büszkén nézegette magát benne. Hosszú, rózsaszínű fodros ruha simult karsú testére. Nagyszélű kalpját jobban a szemére húzta és kényeskedve csucorította össze piros kis száját.

— Hogy tetszik az ondululás, nem jött még ki? — kérdezte Mókus úrtól.

Es büszkén lóbálta hosszú farkát, amelyet szintén kiondult a kedves Gébics kisasszony.

A tányérok hosszú sorban álltak. Az öreg, természetes Lapuné ténsasszonynál volt az étel raktározva. Az egyik fán elkakukolta az időt az öreg Kakuk tekintetes úr. Kezdődött a fogadtatás.

Elöl jött a nemes Búgófy Búgó Gerle élete párjával, akin szürke, kivágott ruha volt és szürke kalap. Utána Cinkéék jöt-

tek. Cinkéné, éveikhez képest, igen tarka emprimé-ruhát hordott és azért meg is szólták, pedig szép volt festett kis képével. Cinkéék után Szarkáék érkeztek. Az asszonyosság is csinos volt, csak egy kicsit sokat lotyogott. Utánuk dr. Bagolyék, azután dr. Harkályék érkeztek. Harkályóné színes, uszályos ruha volt fekete holeróval és feketefátyolos kalap. Nyakában hosszú igazgyöngyosr lógott, amelyet valamelyik szépanyjától örökölt. Ujjain gyémánt- és rubinköves gyűrűk csillogtak és folyton lornyonozott. Ő volt a legelegánsabb és leggazdagabb. Azután Varjúék érkeztek, talpig feketében.

— Ni, hogy gyászol! — csörögte a Szarka.

— Sajnálja az anyósát, mert kapott egy pár pofont tőle. Nem főzött az urának.

— Nem is tudott, — torkolta le Szarka úr. Sorra érkeztek a vendégek. Egy inas Berky Békáékát jelentette. Ezek voltak csak érdekesek. Béka úr hasán a zöld frakk majdnem kirepedt. Nagy fején cylinder volt, szájában vastag szivar füstölgött. Egyik fehérkesztyűs kezében botot lóbált. A másik karjába életpárja karolt. Békáné mázsás természetű feszült a zöld ruha, mely karsú bokáját verdeste. Zöld kalapján fátyol lengedett.

Mókuska dajkája megkezdte a tálalást. Ettek, ittak és a végén táncra perdültek. Ilyent még az öreg hold sem látott, mert megmosolyogta őket.

Cilike is szeretett volna köztük menni, de az undok Békáné észrevette.

— Jajj, jajj, jajj, micsoda szörnyeteg jön. — kiáltotta és férje karjaiba esett...

Cilike kinyitotta a szemét.

— Hol is vagyok?

Apukája rámosolygott.

— Nos, megálmodtad, Cilikém, hova még y nyalalni?

— Igen apukám... a meseerdőbe... ott... minden olyan szép.

Fánni, a modern tündér.

Regény * Írta és rajzolta: Bálint Ágnes

— Edes jó Istenkém, bárcsak ezt a kis házat is elvihetném magammal! — álmodozott hangosan Fánni.

— Mit szeretsz annyit ezen a kalyibán? — hallatszott a homályból Sün Péter hangja. — Hisz a háztető olyan ferde, hogy a macska sem tud megállni rajta! — A macska!

Fánni szeretettel nézte a parázs fényénél a kályha előtt szunyókáló fekete macskát, melyet Szellő a meseréti szélmalomból csent el számára.

— A Cipra cicát is magammal viszem! — jelentette ki elszántan. — És magammal viszem a bűvársisakot, a pikkelyruhát, a fakéregdobozt, az ellopott csikos harisnya párját, a szakállas dinnyét, amit feltettem a padlásra, de még a kakukos órát is, mind, mind magammal viszem!... A kakukos óra izgatottan tik-takolt és Sün a Mikulásról kezdett mesélni. Hogy mindenkinek hoz majd ajándékot az erdőbe...

— Talán te is kiteszed a bockorjaidat? — tréfálgzott vele Fánni.

— Hogyne tenném! — eleget férceltem egész esztendőben, én is megérdemlek valamit.

— Vajjon írnak-e az erdeiek is leveleket a Mikulás bácsihoz?

— Ojjé! — derült fel Szellő arca, — hisz én szedtem össze valamennyit a fészekablakokból! Már át is adtam őket a Csillagok közt fűtyülő Szélnek. Az pedig majd tovább adja a Mikulás bácsinak.

— De várjatok csak! — és Szellő a homlokára ütött. — Nahát, hogy ez nem jutott előttem eszembe!... Minden évben én

szoktam a Mikulást az erdő határáig kísérsni és akkor mondták a szánkót húzó szarvasok, hogy a Kiserdőből egyenesen a Nagyerdőbe megy a Mikulás! Mindig én szoktam kísérsni.

Fánni erre a hírre táncraperdült és úgy sikoltotta:

— Akkor mégis hazamegyünk, hazamegyünk, hazamegyünk!

Sün boldogan emelte le az almáriom tetéről a világot járt petróleumlámpát és Szellő meg is kérdezte, mik ezek a lyukak a lámpaállványon? Sün vihogva felelt:

— Azok a drágakövek helyei. Mert bizony, elzalogosítottunk egynéhányat a gyűrűkkel kereskedő Szaturnusz csillagnál...

— Hazamegyünk, hazamegyünk! — rikantotta Fánni újra meg újra és csak arról sügtak-búgtak, hogyan juthatnának fel Mikulás apó szánkójára potyautasnak?

Nem is vették észre az idő múlását, csak mikor a havassubájú kuvikbakter beénekelte a jégvirágos ablakon:

Éjfél kiált már a kakuk,
Zárjatok be minden kaput!
Csigá, vigyázz a házadra,
Hogy a gonosz fel ne gyujtsa!
Magasan lógjon a sonka,
Mert a róka megköstolja.
Stiglic ki ne dugja fejét,
Mert ilyenkor jár a menyét.
Nyitva ne maradjon fészek,
Mert bebujnak a lidécek...

24. Potyautasok a Mikulás-szánon.

Másnap reggel Fánni búcsúzni indult. Felöltözködtek hát mind a hárman és legelőször a széncinkéhez csengettek be. A széncinke az összes cinkék nevében megköszönte a sok sütemény- és kalácsmorzsát, amit Fánni olyan bőségesen szórt ki nekik a kisablakon. Innen a nádirigóhoz mentek a Nádas-telepre, tőle mentek a vizityúkhoz is, ahol nagy uzsonnázásban találták a három mézes-mázos jóbarátnőt.

Majd beugrottak a Bozontos Mókushoz, akinél, noha nagy volt a hideg, de nagy volt a baráti szeretet is. Felkeresték a kis pettyes őzikét is, akinek a lábát Fánni egyszer véletlenül megdobta egy kővel. Fánni még egyszer bocsánatot kért tőle, pedig az őzike már el is felejtette és különben is Fánni egy szépen szóló aranycsengőt hozott neki kárpótlásul Floridából.

Egészen rájukesteledett, mire végigjárták a bagolyházakat. Még a vén, mogorva baglyok is könnyezve búcsúztak el a há-

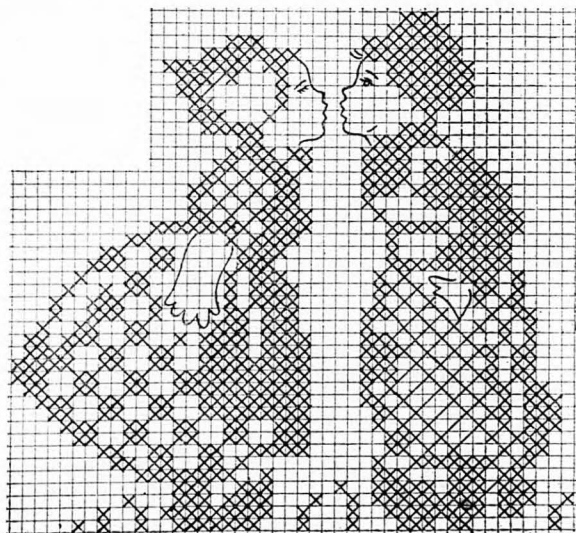
rom szeleburdi cimborától. Már fent ragyogott a Hold, mire Fánniék hazakermegtek. Bizony kissé lassan ment ez a búcsúzkodás. Hiszen oly sok mindentől kellett külön-külön, szeretetteljes, fájó búcsút venni. Annyi szép napot töltöttek együtt, hát nem csoda, hogy idő kellett, amíg sorban, szépen elbúcsúztak mindenkitől. Útközben minden fát külön megsimogattak s a kis nyirfák ágait is barátságosan megcibálták.

*

És Mikulás-napra virradtak másnap... Fánni már reggel elkezdte a csomagolást. Nagy szelességében többet eltört, mint becomagolt. Nem is jutott volna dülöre, ha a jószívű Lapuné nem segít neki. Sün Péter szobaasszonya finom szűnyogszalonnát pakkolt a szabócska cók-mókja közé és Szellő bemolyporozott nyári köpenyébe három mogyorót csúsztatott. Délben egyikük torkán sem csúszott le a falat, mert a csomagolás izgalmaiban Fánni úgy elsózott mindent, hogy Szellőnek az első falattól könny csordult ki a szemén. (Folytatom.)

Kézi- munkázó kis olvasóink!

Készítsétek el ezt a
kedves kis kereszt-
öltéses mintát és varr-
játok rá kis kötény-
kétek zsebeire.

A gyűrű

Írta: Ripper Péter

Élt valamikor régen, a rejtelmes nyugaton, egy nagyon gazdag, hatalmas király. Gyönyörű palotában lakott, gyémántjai és smaragdjai voltak, de ő mégsem volt egészen boldog. Ugyanis megtudta, hogy a világ legszebb gyűrűje a közelében van és elhatározta, hogy nem nyugszik addig, amíg a gyűrűt a magáénak nem mondhatja.

A tómerdek kincse között volt egy, amit a legjobban féltett, ez volt a lánya. A királykisasszony csodálatosan szép volt. Szöke fűrtjei olyanok voltak, mint a szinárany, szeméi a tenger csillogó kékségéhez hasonlítottak, alakja tündéri volt. A király egy napon kiáltványt intézett népéhez, amely így szólt: — Aki nekem a világ legszebb gyűrűjét elhozza, annak feleségül adom a lányomat!

Volt erre nagy izgalom az egész országban. Az ország minden részéből, sőt még külföldről is jöttek, hercegek, grótok, lovagok és szebbnél-szebb gyűrűket hoztak a királykisasszony kezéért, de a király visszautasította őket, mondván: — Ezek még nem is ha-onlitanak a világ legszebb gyűrűjéhez.

Telt, mult az idő. A királyleány szépségének híre eljutott Magyarországra is. Itt egy lovag elhatározta, hogy ha az életébe kerül is, megszerzi a gyűrűt. El is indult nyugat felé és bejelentette a királynak szándékát. Majd, mikor meglátta a királykisasszonyt, elbűsűzött. A király ezekkel a szavakkal bocsátotta útnak: — Isten vezéreljen, fiam, ha elhozod a gyűrűt, tied szépséges lányom.

Mikor vitézünk elhagyta a várat, már esteledett. A nap izzó korongként bukkott le a hegyek mögött. Az est szürke talárt vont a kék ég kárpitjára. Ő lovára pattant és lassú ügetésben nekivágott az előtte elterülő erdőnek. A lány, meleg szellő felborzolta a fák koronáját. Elmerülve gondolataiban lovagolt vitézünk, mikor egyszer csak a ló megböfött és megállt. Mítsem sejtve leugrott a nyeregből és megnézte, vajjon mibe botlott

meg a lova. A földön kő helyett egy rozsdás vaskazettát talált, rögtön felbontotta. A kazettában egy cédula volt, ezzel a szöveggel:

— Aki a kazettát megtalálta, azé a világ legszebb gyűrűje, menjen a városba, keresse fel a böles tudóst, aki meg fogja mondani a gyűrű hollétét.

Vitézünk lovára pattant és egy félóra lovaglás után bezörgelt egy rozoga földszintes ház kapuján. A tudós írásaiba merülve ült írósztala mellett. A lovag leült és az öreg a mécs világánál elmondta neki, hogy a gyűrű rablók hatalmában van. A városon kívül, egy tisztáson van egy elhagyott kastély, mely most a rablók birtokában van. Ha a kastélyba bejut, a folyosón, balra a nyolcadik ajtón menjen be és ott egy aranykazettában megtalálja a gyűrűt. Sok szerencsét kívánt, emberünknek és figyelmeztette, hogy a kastélyba még élő ember nem jutott be. A lovag megköszönte a jó tanácsot és most már izgatottan, sietve lovára kapott, majd vágózva röpült ki a városból. Nemsokára kint volt a tisztáson és harminc méter távolságból lassított. A hold megvilágította a tört ablakokkal ékeskedő, kiseretesnek látszó kastélyt. Éjfél felé járt az idő. A szél végigsepert a tájon és fujta éji indulóját. Vitézünk leszállt a lováról és egy fához kötötte, majd fegyverét megvizsgálva, hasoneszva közeledett a kastély felé.

Pár lépés távolság volt már csak a kapuhoz, mikor észrevette az őrt. Szerencsére a hold nem világította meg, úgyhogy az őr őt nem vette észre. Nem volt idő gondolkodni. Hirtelen felugrott és még mielőtt az ellenfél fegyveréhez kapott volna, leütötte.

Az őr hangtalanul összerogyott. Lenyomta a kapu kilincsét és a szűk folyosón balra, a falhoz lapulva ment előre. Már az ötödik ajtónál lehetett, mikor neszt hallott. A szívverése elállt. Kivette övéből a revolverét és maga elé szegezve várt...

A léptek mindjobban közeledtek, majd a saroknál feltűnt egy hatalmas külszej haramia, övében tör. Azonnal észrevette a lovagot és rátámadt. Habozásra nem volt idő. Mivel a fegyvert nem akarta elszűni, hogy a többieket ne ébresz-

ze fel, megfordította a revolvert és az agyával fejbévágta a támadót.

Hirtelen eszeveszett küzdelem felüdött ki. A zajra a többiek is felébredtek és most már vagy tíz ember rontott vitézünkre. Szorongatott helyzetében most már használta fegyverét. A golyók süvítve lúródtak, hol emberbe, hol a falba. Heves harc keletkezett mindkét részről. Ropogtak a revolverek. Szerencsére emberünk jó célzó volt és így pár perc alatt kilenc embert küldött el, deszkát árulni.

Utolsó erejét összeszedve, azt a rablót, aki még utját állta, gyomron ütötte. Csak annyi ideje volt, hogy a nyolcadik ajtón beugorjon és elrejtse azt. Felkapta az arany kazettát majd kiugrott az ablakon.

Ekkor a leütött haramia felcsudott, feltörte az ajtót és az ablakon üldözőbe vette vitézünket. Az úton lóhátról heves revolveresata keletkezett, amikor bátor vitézünket egy golyó vállon találta, a fegyver kiesett a kezéből. Ugyanekkor a lova bevetette magát az erdőbe, úgyhogy az ellenfél szemelől vesztette.

Most már sebesült gazdáját lova hazavitte és pár nap múlva már büszkén lépdelt a gyógyult vitéz a királyi vár felé. A király elébe érve, ezeket mondotta:

— Sajnos, felséged nem viselheti a gyűrűt, mert az női kézre való. — Nem baj, fiam, — mondta a király — tanuságot tétlél a magyar vitézségről és életed kockázatásával elhoztad a gyűrűt, lányomért. Jutalmadat megkapod, neked adom lányomat és evvel a gyűrűvel most jegyezd el.

A szép királylánynak tetszett a lovag és elfogadta férjéül. Ezek után nagy boldogságban éltek, mint két galamb.

165. német nyelvlecke

Most azután utazzunk el...
Természetesen vonaton,
Mit a német *Zug*-nak nevez,
Rögtön meg is mondhatom.

Pályaudvarra megyünk ki:
Bahnhof a német neve,
Bahn: az vasút, *Hof*: az udvar.
Igy jön ki ennek neve

Váltunk gyorsan menetjegyet,
Fahrkarte-t és kimegyünk
A peronra, amely *Bahnsteig*,
Idejében ott legyünk.

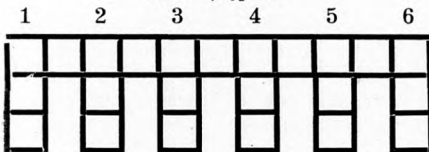
1. *der Zug* (olvasd: der cűg) a vonat.
2. *der Bahnhof* (olvasd: der bányhof) a pályaudvar.
3. *die Bahn* (olvasd: dí-bán) a vasút.
4. *der Hof* (olvasd: der hóf) az udvar.
5. *die Fahrkarte* (olvasd: dí fárkarte) a menetjegy
6. *der Bahnsteig* (olvasd: der bánysteig) a perron.

F E J T Ö R Ö

1.

Fésűrejtvény.

Beküldte: *Szabó Lóránd*, kis munkatársunk (Újpest)

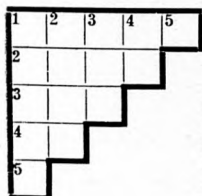

Vízszintes: legtehetségesebb kis munkatársunk neve. **Függőleges:** 1. ital, 2. könyvben van, 3. égitest, 4. nem ül, 5 lát, 6. eső után van.

2.

Bűvös sarok

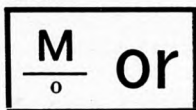
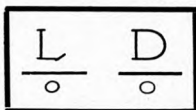
Beküldte: *Kovács Évi*, kis munkatársunk (Rákosfalva)

1. számnév
2. fiúnév
3. omladék
4. képző
5. mássalhangzó

3. 4.

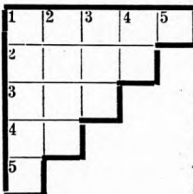
Beküldte: *Saáry Ellucika*, kis munkatársunk (Vecsés)

5.

Bűvös sarok

Beküldte: *Szabó Lóránd*, kis munkatársunk (Újpest)

1. cserkészek lakóhelye
- 2 út szélén van
3. burkolat
4. az okozat szülője
5. mássalhangzó

Megfejtési határidő: **szeptember 20.**

A megfejtés eredményét az **október 10-i** számunkban közöljük.

A helyesen megfejtők között **5 szép jutalmat** sorsolunk ki.

JUTALMAK: 1. Cadeau csokoládégvár (VI., Izabella-u. -88.) 1/4 kg-os bonbonajándéka. 2—5-ig a Magyar Uriasszonyok Lapja Kézimunkaboltja (VI., Teréz-körút 6. sz.) előnyomatott tálcakendő-ajándéka.

Kis Emberek Társasága (K.E.T.)

Kis olvasóink közül a Kisemberek Társasága tagjai sorába való felvétellel jelentkezett: Keresztes Gabriella Budapest, Szabó György Győr, Balla Ileszi Komárom, Baross Gyula Budapest, Erdős Elluska Szeged és Dobóczky Laci Szeged. Szeretettel üdvözöljük legújabb kis tagtársainkat a Kis Emberek Társaságába való felvétel alkalmából és külön-külön kérünk, még nagyobb lelkesedéssel olvasgassátok ezt a kis lapot és aki szívesen irogat verset, mesét, érdekes elbeszélést, küldje be, — a legjobbakat megjelentetjük.

G y e r m e k p ó s t a

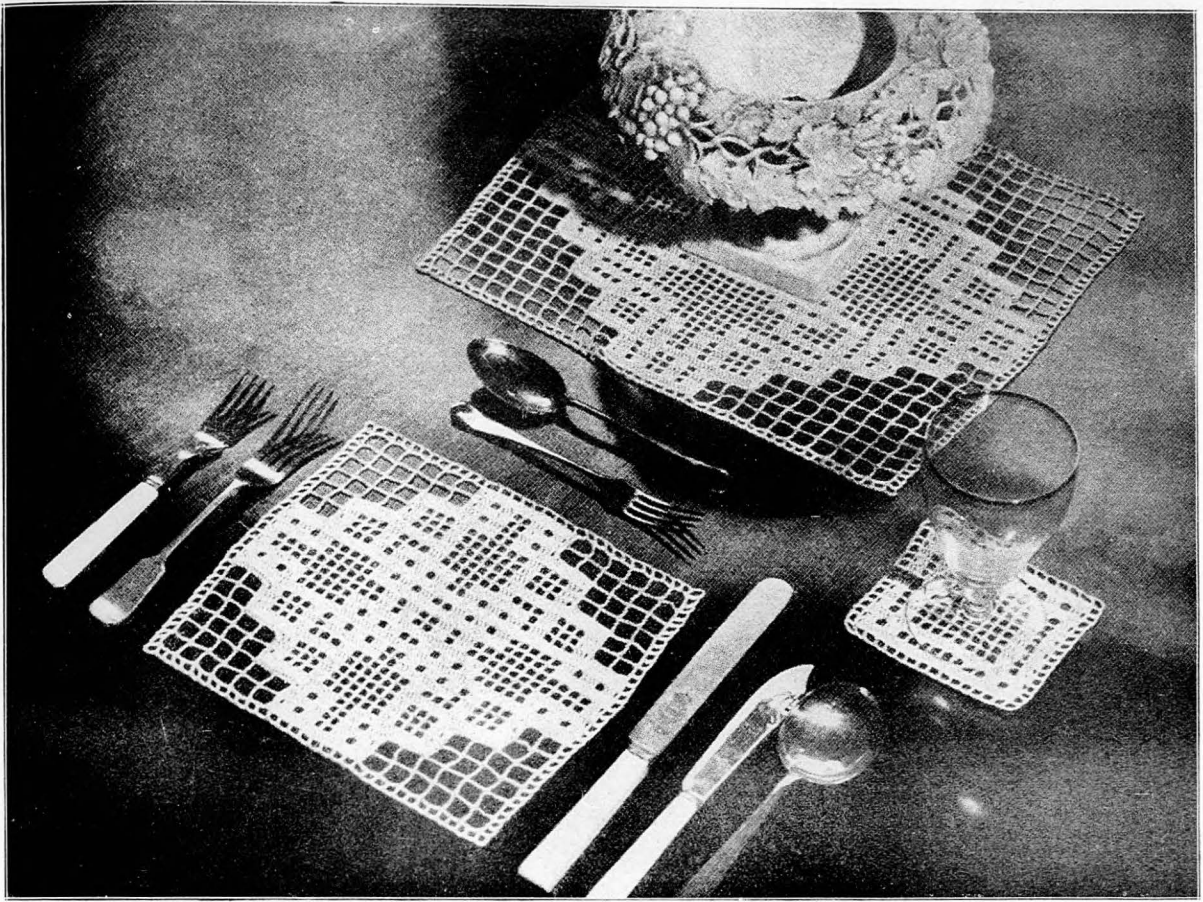
Farkas Huska, merre is keressünk, kis szívem ebben a nagy világban, amikor elég huszonnégy óra, hogy egyik világrészből a másikba repüljön valaki? Nem hisszük, hogy elrepültél volna, de a nyár az az évszak, amikor az emberek szeretnek változatosságból elutazni más környezetbe, más emberek közé, hogy leves-

sék magukról a mindennapi élet szürkeségét és megúnt egyformaságát. Mindenkinnek szüksége van erre a kikapcsolódásra. A gyermekeknek is, akiket elég hosszú időn át leköt a tanulás. Nekik is fel kell frissülniök, új erőt kell gyűjtösenek a következő, nehezebb anyaggal terhelt évre. Ezért kérdem, vajjon hol is talál rá ez üzenet a kis Iluskánkra? Bár valahol olyan helyen bukkanna rád, ahol vígan és örömben töltöd a nyarat. Csak éppen megkérdeznök Tőled, hogy érzed magad, megsimogatnók édes arcoskádat és már mennénk is tovább, hogy ne zavarjunk, hogy ne szakítsd meg szórakozásodat. Ölelünk és csókolunk. — **Csatár Aranka**, milyen nagy öröm volt, hogy egy év eltelte után ismét láttalak, édes kicsi Arankám. A legelőször megismert csöppségből minden év után szebb és szebb kisleányt ismerünk meg s egyszer csak azon vesszük észre magunkat, hogy a mi kicsi Arankánkból szép nagy leány fejlődött és a gyermeklap egykori rajongója áttér a MUL-hoz és mint emléket őrzi meg szeretetében a gyermeklapot, amelyhez éveken keresztül szeretettel rágaszkodott és a magáénak vallotta. A szép és kellemesen telt vakáció után, újból előkerülnek a tankönyvek Mindennél előbb az iskola, ahol tanuló társaidal együtt hallgatjátok a jó tanítónéni és tanító bácsi magyarázatát, akik megismertetik veletek a tudás ezer csodáját. Kicsi Arankám, édes szüleidnek és nekünk is szép reményünk vagy az hisszük, hogy valóra válik, mind az a szép és jó, amit veled kapcsolatban tervezünk. — **Brunner Anikó, Sárika és Lencike**, drága kis szívecskeim, egymással való versengéseteket, hogy melyiketek tud szebb versikét írni, ami ebben a kislapban megjelenhetne. Örömmel látjuk és biztatásul Anikó versikéjét le is közöljük. Ez azonban nem jelenti azt, hogy Sárika és Lencike csak egy, láthatatlan hajszálnyival is kevesebb volna a szívünkben. Csak tovább is éljen bennetek az a nemes vágy, hogy mindenben a legjobbak legyetek és becsüljétek meg akkor is egymás munkáját, ha vala-

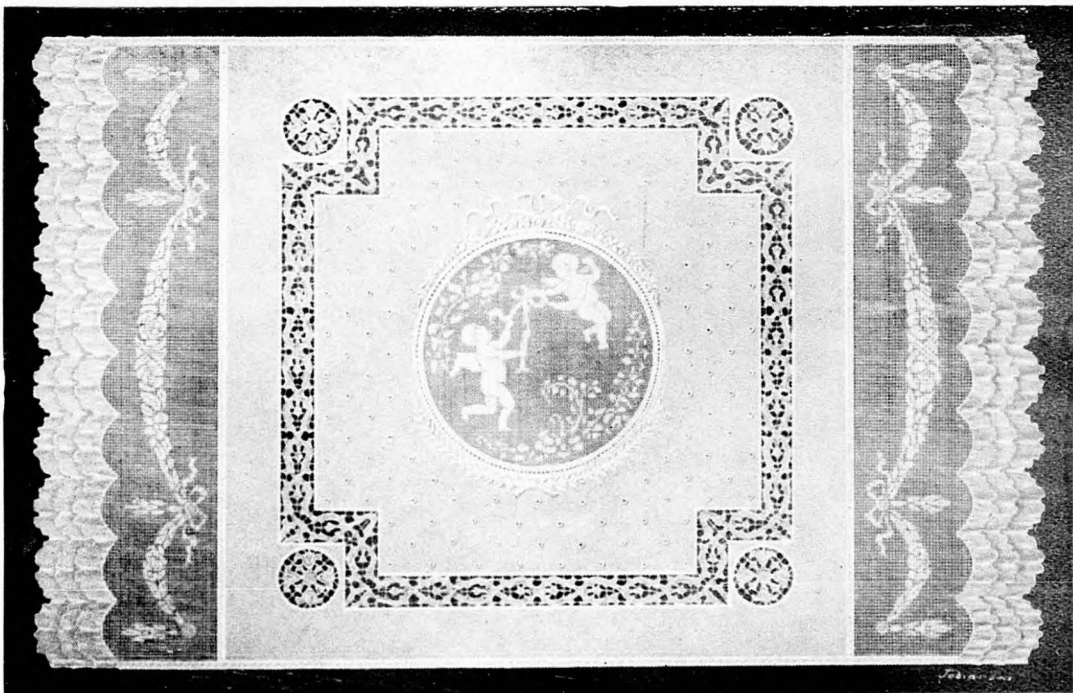
melyiké nem érné el a másik teljesítményét és örüljétek egymás sikerének, akkor lesztek igazán a mi drága kis munkatársaink. Édesanyuskátoknak küldjük szívből jövő üdvözlötünket. — **Györgyei Magduska**, a rejtély megfejtéséért jutalmul kapott kis tálcakendőt kézimunkázd ki szépen, édes, kis Magduskánk, hogy sokáig emlékeztessen erre a kis lapra, mely szeretetébe fogadott és hisszük, hogy te is hasonlóan szeretettel olvasgatsz ezt a kis lapot. — **Gaal Márta**, édes kis szívem, nagyon örültem, hogy akaratod ellenére is megismerhettek és személyesen megköszönhettem ismételt kedvességedet. Láthatatlan akartál maradni, mint a jó tündérek, akik, ha elvégezték jöcelekedetüket, nem várnak köszönetre. Pedig mi régen vágytunk megismerni és Elek bácsi is velem együtt sokszor, szeretettel megköszöni, hogy gondoltál reánk és megajándékoztál kerteket legfinomabb gyümölcsével. Nem is gondoltuk, hogy a kicsi Magdi maholnap túlnó a kislap keretein és mint a MUL barátja foglal helyet a szívünkben. Kedves nővérkéddel együtt, akit szintén sikerült veled együtt megismerni, sokszor szeretettel köszöntünk. — **Nyitrai Ilona**, köszönjük kedves levélkédet. Reméljük, hogy szépen töltötöd a nyarat és kellemes emlékekkel mégy az iskolai év elé. Gratulációdat eljuttatjuk Bálint Ágihoz, akinek nagy örömet szereztek elismeréseitekkel. Várjuk kívánságod beteljesedését és ha megközelíti kis regényeinket, örömmel és boldogan közölni fogjuk azt is. — **Szeretettel ölelünk** mindnyájatokat drága kis olvasóink s az új iskolai év kezdetén a jó Istenke áldását kérjük reátok, hogy szép eredménnyel tanuljatok. Sok csókkal öléssel köszönt **Eta néni és Elek bácsi**.

Rejtély megfejtés

A július hó 20. számban közölt rejtélynevezet helyesen megfejtő kis olvasóink közül sorsolás útján ajándékban részesültek: 1. Keresztes Gabriella, Budapest. 2. Dobóczy Laci, Szeged. 3. Ijjász Gabi, Ungvár. 4. Pallagi Erzsébet, Makó. 5. Györgyei Magda, Báj.

Horgolt terítőcskék terítéshez

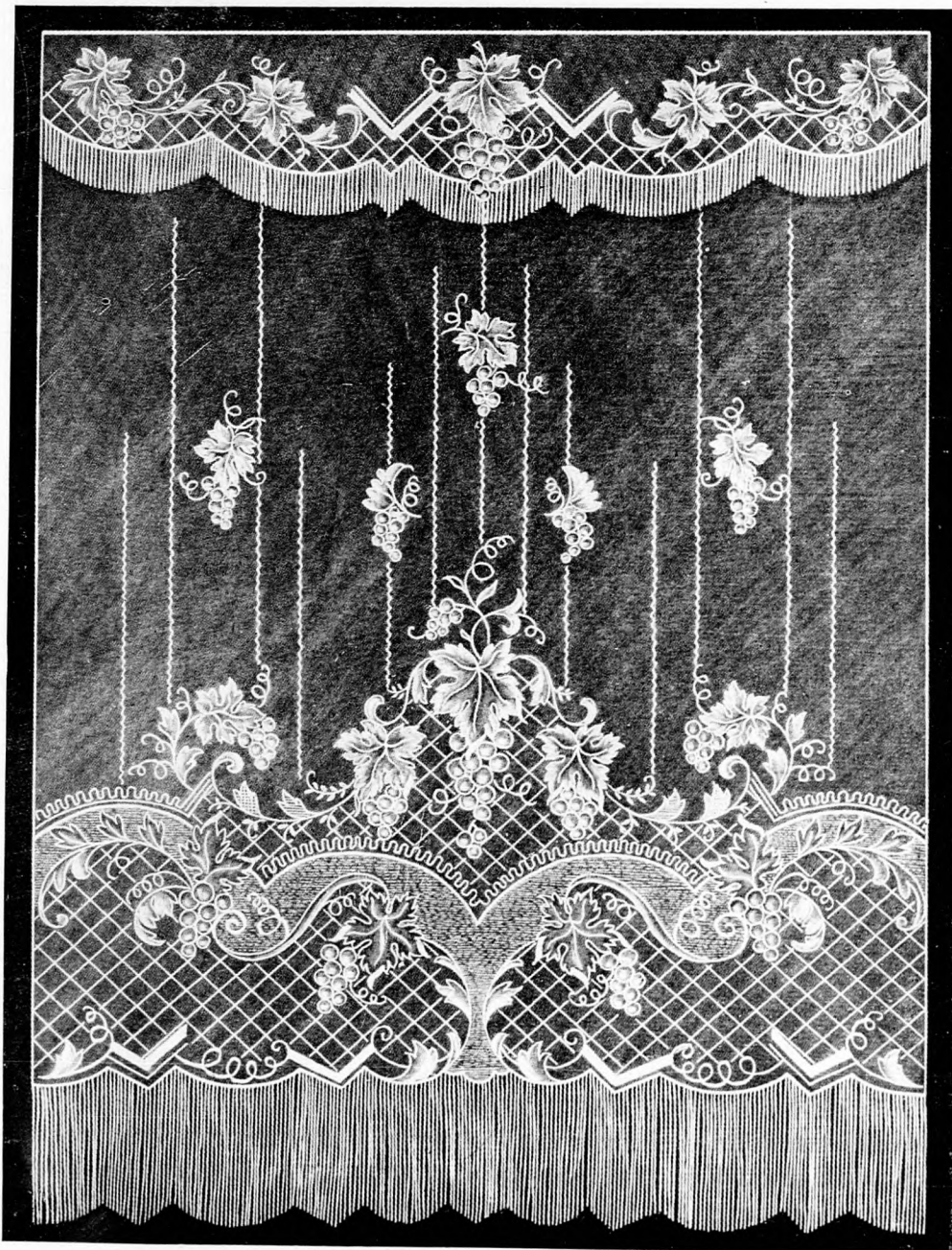

Díszagyterítő rece és riseliő hímzéssel

A MAGYAR URIASSZONYYOK LAPJA KÉZIMUNKABOLTJA

BUDAPEST, VI. TERÉZ-KÖRÜT 6

MAGYAR URIASSZONYYOK LAPJA

TÜLLSZTÖR, EBÉDLÖBE.

LEÍRÁSA KÉZIMUNKARÓVATUNKBAN